

บทที่ 4

การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ให้ข่าวสำคัญ

กรณีศึกษาที่ 1 : คุณภัทรดา (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณภัทรดา อายุ 26 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นคนกรุงเทพมหานคร คุณภัทรดาเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว พ่อมีกิจการส่วนตัว ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน คุณภัทรดาเล่าว่า ตั้งแต่เด็กชีวิตคุณภัทรดาถูกเลี้ยงดูแบบคุณหนูมาก ที่บ้านมีคนใช้ทั้งหมด 4 คน เป็นคนทำครัว 1 คน คนทำความสะอาดบ้าน 1 คน คนขับรถและทำสวน 1 คน และเป็นพี่เลี้ยงคุณภัทรดาอีก 1 คน คุณภัทรดาได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างประคบประหงมมาก คุณภัทรดาไม่เคยต้องทำอะไรเองเลย อยากได้อะไรก็ได้ พ่อแม่ไม่เคยขัดใจ แต่คุณภัทรดาจะต้องอยู่ในกรอบที่พ่อแม่วางเอาไว้ เช่น ต้องตั้งใจเรียน ต้องได้คะแนนดี ๆ เป็นเด็กเรียบร้อย เป็นต้น ซึ่งเคยให้คุณภัทรดาเป็นเด็กหัวดีอยู่แล้ว รักการเรียนทำให้ไม่เป็นปัญหากับคุณภัทรดาซักเท่าไร ชีวิตของคุณภัทรดาถูกพ่อแม่จี้จกรอบให้ตลอดเวลาว่าคุณภัทรดาควรจะทำอะไร ยังไง ควรคบใคร ไม่คบใคร ด้วยเหตุนี้ทำให้คุณภัทรดาเป็นคนที่มีเพื่อนไม่มากนัก พ่อของคุณภัทรดาเป็นนักธุรกิจ เวลาเป็นสิ่งมีค่ามาก ทำให้บางครั้งเวลาที่อยู่กับครอบครัวน้อยลง คุณภัทรดาจึงค่อนข้างสนิทกับแม่มากกว่า แต่แม่ไม่สามารถจะตัดสินใจอะไรแทนคุณภัทรดาได้เลย เพราะอำนาจการตัดสินใจขั้นสุดท้ายมักอยู่ที่พ่อ เช่น เวลาที่คุณภัทรดาปรึกษาแม่ว่าคุณภัทรดาชอบวาดรูป อยากเรียนพิเศษวาดรูป แม่ก็บอกว่าจะให้แม่ปรึกษาพ่อก่อนและพ่อจะเป็นคนตัดสินใจอีกที ซึ่งก็เป็นไปตามที่คุณภัทรดาคาด คือ พ่อไม่ให้เรียน แต่ให้คุณภัทรดาไปลงเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษแทนเพราะพ่อบอกคุณภัทรดาว่ามันมีประโยชน์ต่อคุณภัทรดาในอนาคตมากกว่าการวาดรูปที่ไร้สาระ คุณภัทรดาจึงจำต้องเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษแทน และอีกหลาย ๆ เรื่องที่ต้องปฏิบัติตามกรอบที่พ่อต้องการ แม้กระทั่งตอนจะเข้ามหาวิทยาลัย พ่อของคุณภัทรดาก็เป็นคนบอกว่า คุณภัทรดาควรเรียนบริหารธุรกิจ เพื่อที่จะได้มาช่วยกิจการของพ่อ โดยไม่ถามคุณภัทรดาซักคำว่า คุณภัทรดาอยากเรียนหรือไม่ หรือ คุณภัทรดาอยากจะทำอะไร แต่ความที่คุณภัทรดาหัวดีคุณภัทรดาจึงสอบเข้าเรียนคณะนี้ได้โดยไม่ยากเย็นนัก

ชีวิตของคุณภัทรธาดาในรั้วมหาวิทยาลัยก็เป็นไปอย่างเรียบง่าย เข้ามาก็ไปมหาวิทยาลัย โดยมีคนขับรถไปส่ง ตกเย็นก็กลับบ้าน โดยมีคนขับรถไปรับ ตรงเวลาทุกวัน คุณภัทรธาดาไม่ค่อยได้มีโอกาสไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ หลังเลิกเรียนเลย หรือแม้แต่เวลาว่างมีกิจกรรมค่ายอาสาต่าง ๆ ที่ต้องไปต่างจังหวัด พ่อกับแม่ของคุณภัทรธาดาก็ไม่อนุญาตให้ไป โดยอ้างว่ามันอันตรายเกิดอะไรขึ้นก็ไม่มีใครรับผิดชอบ ชีวิตของคุณภัทรธาดาตั้งแต่เด็กจึงมีแต่บ้านกับสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ใช้ว่าคุณภัทรธาดาจะไม่เคยไปเที่ยวไหนเลย คุณภัทรธาดาก็เคยไปแต่ไม่ใช่ไปกับเพื่อนอย่างที่ คุณภัทรธาดาต้องการ แต่เป็นการไปกับพ่อแม่และพี่เลี้ยงเท่านั้น อย่างเช่นช่วงปิดเทอม พ่อกับแม่ก็จะพาคุณภัทรธาดาไปซัมเมอร์ที่เมืองนอกแทบทุกเทอม ครั้งละประมาณ 1 อาทิตย์ ประเทศที่คุณภัทรธาดาไปบ่อย ๆ ก็เช่น อเมริกา, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, คุณภัทรธาดาไปมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ครั้ง นอกจากนี้ก็ยังเคยไปประเทศอื่น ๆ อีกเช่น อิตาลี, สวิตเซอร์แลนด์, ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น เป็นต้น คุณภัทรธาดาก็สนุกแต่คุณภัทรธาดาคิดว่าถ้าได้เที่ยวกับ เพื่อน ๆ วยเดียวกัน คงจะสนุกกว่านี้ บางเทอมถ้าพ่อแม่ไม่ว่างจริง ๆ ก็จะเที่ยวในเมืองไทยตามเกาะ หรือชายทะเลต่าง ๆ เพราะคุณภัทรธาดาเป็นคนชอบทะเลมาก ๆ อยู่ได้ นาน ๆ ไม่มีเบื่อ ดังนั้นจะว่าไปแล้วคุณภัทรธาดาเองก็ใช้ว่าจะถูกพ่อแม่เลี้ยงอย่างเข้มงวดนักก็คงไม่ใช่ เพราะว่า พ่อแม่ก็ตามใจคุณภัทรธาดาทุกอย่าง เพียงแต่คุณภัทรธาดาต้องปฏิบัติตัวอย่างที่พ่อแม่ต้องการ คุณภัทรธาดาคิดว่าพ่อแม่เลี้ยงดูอย่างประคบประหงมเกินไป อาจเป็นเพราะว่าคุณภัทรธาดาเป็นลูกสาวคนเดียวที่เป็นทั้งความหวังและความภูมิใจของพ่อแม่ พ่อแม่จึงทุ่มเททุกอย่างมาที่คุณภัทรธาดา จากการเลี้ยงดูอย่างประคบประหงมของพ่อแม่นี้เอง ทำให้คุณภัทรธาดารู้จักโลกภายนอกน้อยมาก คุณภัทรธาดาไม่เคยมีเพื่อนผู้ชายเลยจนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่อและแม่จะคอยพูดอยู่เสมอว่าอย่ายุ่งเรื่องผู้ชายจะทำให้เสียคนได้ คุณภัทรธาดาเองก็เชื่อฟังพ่อแม่มาตลอด

จนกระทั่งคุณภัทรธาดาเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่ออยากให้คุณภัทรธาดาเรียนต่อปริญญาโท แต่คุณภัทรธาดาอยากทำงานจริง ๆ แล้วคุณภัทรธาดาก็ไม่ได้อยากทำงานนักรอก แต่คุณภัทรธาดาคิดว่าการที่คุณภัทรธาดาทำงานแล้ว พ่อแม่จะเห็นว่าคุณภัทรธาดาเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และประคบประหงมคุณภัทรธาดาน้อยลง คุณภัทรธาดาจะได้มีโอกาสรู้จักโลกกว้างมากขึ้นกว่าเดิม คุณภัทรธาดาก็ขอพ่อทำงาน แม้ว่าพ่อจะไม่พอใจนักแต่ก็อนุญาต โดยมีข้อแม้ว่าต้องทำในบริษัทของพ่อเอง นั่นก็เท่ากับว่าคุณภัทรธาดาก็จะยังต้องอยู่ในสายตาของพ่อตลอดเวลาเช่นเดิม ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณภัทรธาดาไม่ต้องการ คุณภัทรธาดาจึงต่อรองพ่อว่าขอไปลองทำงานที่อื่น เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์มาไว้บริหารบริษัทของพ่อ ชัก 1 ปี พ่อไม่พอใจมาก บอกว่าทำไมต้องทำอะไรให้มันยุ่งยากด้วย ถ้าอยากเรียนรู้อะไรก็เรียนรู้อะไรจากบริษัทก็ได้ คุณภัทรธาดาก็บอกว่ามันไม่เหมือนกัน เหตุการณ์อาจบาน

ปลายมากกว่านี้ถ้าแม่ไม่เข้ามาช่วยใกล้เกลี้ย โดยแม่เสนอว่าให้คุณภัทรดาลองไปทำงานที่อื่นซัก 3 เดือน คุณภัทรดาไม่เคยลำบากมาก่อน ไปทำงานที่อื่นก็คงทนไม่ได้ ในที่สุดก็ต้องกลับมาทำงานกับพ่ออยู่ดี พ่อคุณภัทรดาเห็นด้วยบอกว่าก็ดีเป็นการลงโทษให้คุณภัทรดาไปเจอความลำบากซะบ้างจะได้รู้สึกว่าคุณแม่หวังดีแค่ไหน ในที่สุดก็ต้องกลับมาขอแม่อยู่ดี ในใจคุณภัทรดาตอนนั้นรู้สึกดีใจสุดฤทธิ์ แต่ก็ต้องเก็บอาการไว้และแสดงสีหน้าสำนึกผิดออกมา หลังจากนั้นคุณภัทรดาก็ได้ไปสมัครงานตามบริษัท ต่าง ๆ ประมาณ 3-4 บริษัท จนกระทั่งผ่านไปประมาณ 1 อาทิตย์ก็มีบริษัทหนึ่งเรียกคุณภัทรดาเข้าไปสัมภาษณ์เป็นบริษัทเอกชนขนาดใหญ่ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก คุณภัทรดาสมัครในตำแหน่งเจ้าหน้าที่การตลาด ผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่สัมภาษณ์คุณภัทรดาก็ถามประวัติคุณภัทรดาพอรู้ว่าคุณพ่อของคุณภัทรดาก็มีกิจการส่วนตัว แม้จะไม่ใหญ่โตมากนักก็ตาม ก็ถามว่าทำไมคุณภัทรดาไม่ทำกับคุณพ่อ พ่อคุณภัทรดาบอกว่า อยากมาเรียนรู้งานที่อื่นเพราะถ้าอยู่กับคุณพ่อก็คงไม่ได้เรียนรู้งานอย่างจริงจังมาก ผู้จัดการที่สัมภาษณ์คุณภัทรดาจึงบอกว่าเป็นความคิดที่ดี ประกอบกับเกรดคุณภัทรดาตอนเรียนมหาวิทยาลัยดีมาก ทำให้เขาตอบรับคุณภัทรดาเข้าทำงาน คุณภัทรดาดีใจมากรีบกลับไปบอกพ่อแม่ที่บ้าน แม่ก็ดีใจด้วย ส่วนพ่อก็บอกว่าแล้วจะรู้ว่าความลำบากเป็นยังไง อยู่ดี ๆ ไม่ชอบชอบไปลำบากก็ตามใจ

วันแรกที่ไม่เริ่มงานคุณภัทรดาตื่นตื่นมาก คุณภัทรดาบรรจงแต่งตัวเป็นพิเศษ และขับรถไปถึงที่ทำงานตั้งแต่ยังไม่แปดโมง เรื่องการขับรถก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่คุณภัทรดาสามารถต่อรองกับพ่อจนสามารถขับรถไปไหนมาไหนเองได้ แทนที่จะต้องให้คนขับรถไปรับ-ส่งเหมือนแต่ก่อน คุณภัทรดาบอกว่า คุณภัทรดาขี้จำเข้าวันนั้นได้ดีที่สุด เพราะคุณภัทรดาไปถึงที่แผนกเป็นคนแรก แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่คุณภัทรดามาถึงก่อนคนแรก เพราะมีคนมาถึงก่อนคุณภัทรดาแล้ว 1 คน จนกระทั่งคุณภัทรดาเดินสำรวจดูนั่นดูนี่อยู่ในแผนกก็ปรากฏว่ามีคนเปิดประตูออกมาจากห้องผู้จัดการฝ่ายการตลาด คุณภัทรดาเล่าว่าแวบแรกที่คุณภัทรดาหันไปสบตากับผู้ชายคนนั้น คุณภัทรดาเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ที่อธิบายไม่ถูกและก็ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อนเลย คุณภัทรดาจึงแนะนำตัวว่าเป็นพนักงานคนใหม่ที่เพิ่มจะมาทำงานเป็นวันแรก เขาก็แนะนำตัวว่าเป็น ผู้จัดการฝ่ายนี้ ถ้ามีปัญหาเรื่องงานจะปรึกษาเขาก็ได้ ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เหมือนเป็นครูสอนงานทุกอย่างให้คุณภัทรดา จนคุณภัทรดาสนิทกับเขามากขึ้น แต่กับเพื่อน ๆ ในแผนกคุณภัทรดา กลับไม่มีเพื่อนสนิทจริง ๆ เลยซักคน คุณภัทรดาเองคิดว่าน่าจะมาจากการที่ทุกคนมองคุณภัทรดาว่าเป็นคุณหนูหิ่ง ๆ ทำให้ไม่มีใครกล้ามาพูดคุยกับคุณภัทรดา แต่จริง ๆ แล้วคุณภัทรดาบอกว่าตนเองไม่ใช่คนหิ่งหรือ แต่เป็นคนเจิบ ๆ และไม่รู้จักเริ่มความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ในที่ทำงานอย่างไร เพราะคุณภัทรดาก็เป็นคนที่ไม่ค่อยมีเพื่อนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ครั้น

จะให้คุณภรรยาเข้าไปทักก่อนคุณภรรยาก็รู้สึกกระดาก ๆ ส่วนเพื่อน ๆ ก็ไม่กล้าเข้ามาพูดคุยกับคุณภรรยาเพราะคิดว่าคุณภรรยาหึง คุณภรรยาจึงไม่ค่อยมีเพื่อน แต่เขาคณนั้นเป็นคนคอยดูแลเอาใจใส่คุณภรรยาทุกอย่าง จนคุณภรรยา รู้สึกผูกพันกับเขาทีละน้อยโดยไม่รู้ตัว ตอนนั้นคุณภรรยาไม่รู้ว่าคุณภรรยา รักเขาหรือเปล่า เพราะคุณภรรยาไม่เคยเกิดความรู้สึกเช่นนี้กับผู้ชายคนไหนมาก่อน เขาเป็นคนแรกที่คุณภรรยา รู้สึกเช่นนี้ด้วย ความสนิทสนมระหว่างคุณภรรยาและเขาเริ่มเป็นที่จับตามองของเพื่อนร่วมงาน เริ่มมีเสียงซุบซิบนินทาคุณภรรยาอยู่บ่อย ๆ แต่คุณภรรยาก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะคิดว่าเป็นเรื่องการอิจฉากันระหว่างผู้หญิงธรรมดา ๆ ที่ไม่อยากเห็นใครได้ดีกว่าตัวเอง

ความสัมพันธ์ของคุณภรรยาและเขาดำเนินมาเรื่อย จนย่างเข้าเดือนที่สาม วันนั้นคุณภรรยาจำได้ดีเขาพาคุณภรรยาไปทานข้าวหลังจากเลิกงานแล้ว และสารภาพว่าเขามีครอบครัวแล้ว และรู้สึกผิดที่มีความรู้สึกดี ๆ กับคุณภรรยา เขารู้สึกผิดต่อภรรยาที่ป็นใจให้หญิงอื่น และรู้สึกผิดต่อคุณภรรยา เพราะคุณภรรยาควรจะได้ผู้ชายที่ดีที่ยังไม่มีพันธะเช่นเขา แวบแรกที่คุณภรรยาได้ยินคุณภรรยา ยอมรับว่ารู้สึกช็อคมาก ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเขาจะมีครอบครัวแล้ว คุณภรรยาเลยเข้าใจในตอนนี้องว่าทำไมเพื่อนร่วมงานทุกคนถึงมองคุณภรรยาด้วยสายตาแปลกๆแบบสงสารแถมเพชและยังนินทาคุณภรรยาลับหลังอีกด้วย พวกเขาจะรู้นั่นเองว่าผู้จัดการมีครอบครัวแล้ว แต่ยังมาสานสัมพันธ์กับคุณภรรยาอีก คุณภรรยาเสียใจมากกล่าวได้ว่าเป็นความเสียใจที่สุดในชีวิตของคุณภรรยาเลยทีเดียวน คุณภรรยาบอกว่าเกิดมาไม่เคยรู้สึกถึงความเสียใจเช่นนี้มาก่อน คุณภรรยา รู้สึกว่าตนเองแทบจะทนอยู่ต่อไปไม่ได้ คุณภรรยาถามเขาว่าทำไมไม่เคยบอกคุณภรรยาเลยว่ามีครอบครัวแล้ว มาหลอกคุณภรรยาทำไม เขาบอกว่าตอนแรกก็ไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับคุณภรรยาแม้แต่น้อย เขาเห็นคุณภรรยาเป็นแค่พนักงานคนหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมความรู้สึกที่มีต่อคุณภรรยาถึงเปลี่ยนแปลงไป จะว่ามาจากความใกล้ชิดก็ไม่น่าจะใช่ เพราะกับพนักงานคนอื่น ๆ เขาก็ไม่เกิดความรู้สึกเช่นนี้เลย อาจเป็นเพราะว่าคุณภรรยาเป็นส่วนเติมเต็มในชีวิตที่ขาดหายไปของเขาก็ได้

เขาเล่าให้คุณภรรยาฟังว่า เขาแต่งงานมาได้ประมาณ 3 ปีแล้ว เขากับภรรยา รู้จักกันเพราะผู้ใหญ่แนะนำให้รู้จักกัน ภรรยาของเขามาจากครอบครัวที่มีชาติตระกูล ฐานะดี เธอจบการศึกษาจากต่างประเทศ และทำงานในบริษัทเอกชนขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ตอนที่เขาคบกับเธอนั้น เขารู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ทำงานเก่ง เข้าสังคมก็คล่อง เขาโชคดีที่ได้เธอเป็นแฟน เธอสวยมากด้วย ใครๆก็ชอบพูดว่าเขาโชคดีจริง ๆ ได้ผู้หญิงที่เพียบพร้อมอย่างเธอเป็นแฟน เขาคบกับเธอ

อยู่ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจแต่งงานกัน เพราะไม่อยากจะอะไรอีกเนื่องจากทั้งคู่เป็นผู้ใหญ่พอสมควรแล้ว มีฐานะและการทำงานที่ดีทั้งคู่ จึงมีความพร้อมที่จะสร้างครอบครัวด้วยกันแล้ว เขาจึงตัดสินใจแต่งงานเมื่อประมาณ 3 ปีที่แล้ว หลังจากแต่งงานเขาอยากมีลูกเลย แต่ภรรยาของเขาไม่ยอม อ้าวว่ายังไม่อยากมีภาระ ภรรยาของเขาทำงานหนักมากทั้งงานประจำและงานออกสังคม อาทิตย์ทั้งอาทิตย์แทบไม่มีเวลาอยู่บ้าน ออกจากบ้านแค่เช้ากลับก็มีค เพราะบางที่ต้องไปออกงานต่าง ๆ ส่วนเสาร์-อาทิตย์ก็มีงานสังคมมากมาย ในขณะที่เขาทำงาน จันทร์-ศุกร์ ส่วนเสาร์-อาทิตย์ เขาก็อยากพักผ่อนอยู่กับบ้านไม่อยากจะไปไหนอีก เขากับภรรยาก็มีปากเสียงกันเป็นประจำเรื่องการออกงานสังคม ที่เขามักจะเลือกไปเฉพาะงานที่สำคัญและจำเป็นเท่านั้น ส่วนภรรยาเขามักจะไปแทบทุกงานที่ได้รับบัตรเชิญ เขากับภรรยาเลยมีปากเสียงเรื่องนี้กันค่อนข้างบ่อย จนเขาและภรรยาเถียงมาเถียงไป จึงตัดสินใจต่างคนต่างไป ใครอยากไปงานไหนก็ไป นอกจากงานที่สำคัญจริง ๆ ต้องไปเป็นคู่ก็ถึงจะไปด้วยกัน ซึ่งก็นาน ๆ ที่ ชีวิตคู่ของเขากับภรรยาเริ่มอ่อนแอตั้งแต่แต่งงานได้เพียงปีสองปี เพราะต่างไม่มีเวลาให้กัน เขาก็พยายามประคับประคองมาตลอดที่จะรักษาชีวิตสมรสไว้

จนกระทั่งเขามาเจอคุณภรรยา คุณภรรยาบอกว่า คุณภรรยาที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเขามากขึ้นเรื่อย ๆ จนเขาเกิดความรู้สึกผิดต่อทั้งภรรยาและทั้งคู่คุณภรรยา เขาจึงสารภาพกับคุณภรรยาว่ามีครอบครัวแล้ว ไม่อยากให้ความสัมพันธ์ของเราทั้งคู่เกินเลยไปกว่านี้ คุณภรรยาตอบรับว่าตอนแรกก็รู้ว่าเขามีครอบครัวแล้วนั้น คุณภรรยาเสียใจมากกว่าทำไมเขาถึงปิดบังเรื่องนี้มาตลอด แต่พอเขาเล่าให้คุณภรรยาฟังถึงชีวิตครอบครัวของเขา คุณภรณาก็คิดว่า ถ้าเขาไม่จริงใจกับตนก็คงไม่สารภาพให้ฟังคงจะหลอกได้แล้วก็ทิ้งไปมากกว่า คุณภรรยาเห็นใจเขามากขึ้นในขณะเดียวกันก็รู้สึกสงสารตัวเองด้วย ที่ทำไมต้องมาเผชิญเหตุการณ์เช่นนี้ด้วย พ่อกับแม่ของคุณภรณาก็ไม่เคยรู้เรื่องของคุณภรณากับผู้ชายคนนี้เลย คุณภรณากังวลเกี่ยวกับพ่อแม่มาก เพราะตอนนั้นก็ใกล้ครบ 3 เดือนที่พ่อกับแม่กำหนดให้คุณภรณากลับไปช่วยกิจการที่บ้าน คุณภรณาคงใจมากตอนนั้น หลังจากวันที่เขาสารภาพกับคุณภรรยาแล้ว เขาก็เริ่มจะห่าง ๆ กับคุณภรรยา เวลาจะสั่งงานอะไรคุณภรณาก็สั่งผ่านพนักงานคนอื่น ไม่เรียกคุณภรรยาไปสั่งงานโดยตรงเช่นเคย ครั้นเวลากลางวันก็ไม่ไปทานข้าวกับคุณภรรยาเหมือนที่เคยทำตอนเย็นก็รีบกลับบ้านก่อนคุณภรรยาหรือไม่ก็อยู่จนดึกดื่นเพื่อไม่ต้องเจอคุณภรรยา คุณภรรยาเล่าว่าช่วงสัปดาห์นั้นเหมือนตกอยู่ในนรกที่คุณภรรยาต้องตัดสินใจว่าจะจัดการกับชีวิตตัวเองอย่างไรดี คุณภรรยาเริ่มรู้สึกว่าขาดเขาไม่ได้ และคุณภรณาก็ลองถามตัวเองว่า จะทนได้ไหมที่ได้ชื่อว่า เป็นภรรยา น้อย คุณภรณาก็รู้สึกว่าคุณภรรยาทนไม่ได้ อยู่ดี พ่อกับแม่เห็นคุณภรรยาเจ็บ ๆ ไป ดูเหมือนคน

อมทุกซึกก็เข้าใจว่าคุณภรรยาความีปัญหาเรื่องงาน ก็ตั้งใจที่คุณภรรยาจะได้ลาออกกลับมาดูแลกิจการของครอบครัวซักที

ในระหว่างนั้น คุณภรรยาเองก็กลัวใจไม่เป็นอันกินอันนอนที่เขาไม่ติดต่อมาเลยตลอด สัปดาห์ที่ผ่านมา คุณภรรยาจึงตัดสินใจโทรไปหาเขาและนัดออกมาเจอกัน โดยเขาขับรถมารับ คุณภรรยาที่ห่างแห่งหนึ่ง จากนั้นก็ขับรถกันไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีจุดหมาย ระหว่างที่นั่งอยู่ในรถก็ไม่มีใครพูดอะไรกันเหมือนต่างคนก็ต่างใช้ความคิดอยู่ จนกระทั่งมาถึงชายทะเลแห่งหนึ่ง เขาได้ไปเช่าบังกะโลหลังหนึ่ง จากนั้นคุณภรรยากับเขาก็นั่งทานอาหารเย็นด้วยกัน คุณภรรยาตัดสินใจว่าวันนี้จะต้องคุยกันให้รู้เรื่องว่าจะเอาอย่างไร คุณภรรยาบอกเขาว่าคุณภรรยารักเขามากเขาเป็นรักครั้งแรกของคุณภรรยา คุณภรรยาลืมเขาไม่ได้ เขาก็บอกว่าเขากำลังฝืนใจเช่นกันที่ทำไมไม่สนใจคุณภรรยา คุณภรรยาตัดสินใจว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้าก็ตามคุณภรรยาก็ไม่กลัวขอเพียงคุณภรรยาได้อยู่กับเขาเท่านั้น คินนั้นอาจเป็นเพราะบรรยากาศเป็นใจหรือความรักที่เข้าใจกันก็ตามที คุณภรรยาเคยเป็นของเขา และค้างที่นั่นกับเขาทั้งคืน โดยไม่ได้กลับบ้าน คุณภรรยาบอกว่าถ้าถามว่า เสียใจไหมที่เป็นของเขาตอนนั้น คุณภรรยาบอกว่า ลึก ๆ ผู้หญิงทุกคนก็คงเสียใจที่เป็นของผู้ชายโดยไม่มีงานแต่งงาน คุณภรรยาเองก็เสียใจเช่นกัน แต่ในความเสียใจนั้นก็ดีใจด้วยที่เป็นของคนที่เรารัก และคุณภรรยาก็รู้ว่าจากนี้ไปชีวิตคุณภรรยาจะไม่เหมือนเดิมอีกแล้วจะต้องเจออะไรปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย เขาก็บอกว่า เขารักคุณภรรยาและพร้อมจะรับผิดชอบคุณภรรยาเป็นภรรยาอีกคนถ้าคุณภรรยาต้องการ แต่ถ้าจะให้เขาเลิกกับภรรยาเลยก็คงไม่ได้เพราะเธอไม่มีความผิด เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายผิดที่นอกใจภรรยา ก่อน ถ้าคุณภรรยาพร้อมจะเป็นภรรยาเขาอีกคนไม่ใช่ภรรยาหน้ามืออย่างที่คุณเรียกเขาก็ยินดี คุณภรรยาเองก็เรียกว่าตัดสินใจถลาลึกลงไปแล้วก็คงถอยหลังไม่ได้ คุณภรรยาจึงตัดสินใจจะเป็นอีกบ้านหนึ่งของเขา

วันที่คุณภรรยาจากแล้วที่สุดก็มาถึง เมื่อคุณภรรยาตัดสินใจสารภาพความจริงทั้งหมดกับพ่อแม่ คุณภรรยาบอกว่าวันนั้นบ้านแทบลุกเป็นไฟพ่อโกรธมากอย่างที่ว่าคุณภรรยาไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต ส่วนแม่ก็เอาแต่ร้องไห้ คุณภรรยา รู้สึกผิดมากที่ทำให้พ่อกับแม่ต้องเสียใจขนาดนี้ แต่คุณภรรยาก็ขาดเขาไม่ได้จริง ๆ คุณภรรยารักเขามากจนไม่อาจตัดใจได้ เพราะเขาเป็นความรักครั้งแรกของคุณภรรยา คุณภรรยาคิดว่าชีวิตนี้คุณภรรยา คงไม่สามารถรักใครได้อีกแล้ว นอกจากเขาคนเดียวเท่านั้น พ่อโกรธคุณภรรยา มากจนถึงขนาดตัดพ่อตัดลูกกับคุณภรรยา พ่อบอกว่าพ่อตั้งความหวังไว้กับคุณภรรยา มาก เพราะเป็นคุณภรรยา เป็นลูกคนเดียว เลี้ยงดูประคบประหงมอย่างดีตั้งแต่เกิด ไม่เคยคิดเลยว่าจะคิดสั้นตัดอนาคตตัวเองด้วยการเป็นภรรยาหน้ามือ

คนอื่น ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็เพียบพร้อมพอที่จะหาผู้ชายดี ๆ ที่ไหนก็ได้ แต่คุณภรรยาคาดกลับตัดสินใจไปเป็นภรรยาที่พอรับไม่ได้จริง ๆ พอให้คุณภรรยาเลือกระหว่างพ่อกับผู้ชายคนนั้น ถ้าเลือกผู้ชายคนนั้นก็ตัดพ่อตัดลูกกัน คุณภรรยาคร่ำครวญที่สุดในชีวิตที่จะต้องเลือกคนรัก หรือพ่อ แต่ในที่สุดคุณภรรยาก็เลือกคนรัก คุณภรรยาตัดสินใจออกจากบ้านด้วยความรู้สึกผิดอย่างมหันต์ คุณภรรยาออกจากบ้านมาอยู่คอนโดของแฟนซึ่งก็คือสามีแล้วนั้น อยู่ประมาณ 1 อาทิตย์ หลังจากนั้นคุณภรรยาก็เริ่มมองหาซื้อบ้านซักหลังอยู่ เพราะคุณภรรยาไม่ต้องการให้สามีเลี้ยงดูโดยการซื้อบ้านซื้อรถให้ เพราะคุณภรรยาไม่ใช่ภรรยาที่พอ คุณภรรยาเลี้ยงตัวเองได้ คุณภรรยาโชคดีตรงที่ตั้งแต่เกิดพ่อแม่เปิดบัญชีให้คุณภรรยาก่อนหนึ่งจากนั้นก็ฝากให้ทุกเดือน ๆ ละ 10,000 บาท และเทศกาลอื่น ๆ ก็จะให้พิเศษอีก จนคุณภรรยามีเงินเก็บก้อนใหญ่อยู่ก่อนพอจะซื้อบ้านหลังเล็ก ๆ ได้ซักหลัง คุณภรรยาตัดสินใจหาบ้านอยู่ห่างจากบ้านเก่าตนเองไม่มากนัก เพราะยังคิดถึงพ่อกับแม่อยู่ คุณภรรยาย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหม่ พร้อมกับย้ายงานใหม่ เพราะไม่อาจทนกับเสียงนินทาซุบซิบของเพื่อนร่วมงานได้ คุณภรรยาได้งานใหม่ในบริษัทเอกชนขนาดกลางไม่ไกลจากบ้านนัก คุณภรรยามีความสุขกับงานใหม่กับชีวิตใหม่ สามีมาหาคุณภรรยาทุกวัน แต่จะค้างกับคุณภรรยาเป็นบางคืนเท่านั้น ซึ่งก็ไม่แน่นอนว่าเป็นวันไหน เขาจะโทรมาบอกก่อนอาทิตย์หนึ่งก็ประมาณ 2-3 วัน ทุกสิ้นเดือนก็จะนำเงินมาให้คุณภรรยาก่อนหนึ่งเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในบ้านและค่าใช้จ่ายส่วนตัว แรก ๆ คุณภรรยาไม่ยอมรับเพราะเห็นว่า ถ้ารับเงินของเขาก็ไม่ต่างไปจากภรรยาคนอื่น ๆ แต่เขาก็อธิบายว่า คนเป็นสามีก็ต้องดูแลเลี้ยงดูภรรยาเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว คุณภรรยาจึงยอมรับ จากนั้นเขาก็นำเช็คเป็นเงินจำนวนเท่ากับที่คุณภรรยาซื้อบ้านไปมาให้ บอกว่าเป็นของขวัญวันแต่งงาน คุณภรรยาจึงยอมรับ

ชีวิตคุณภรรยาดอนนี้ก็มีมีความสุข แต่บางครั้งก็เจ็บอยู่ลึก ๆ อีกทั้งยังรู้สึกผิดต่อพ่อแม่อีกด้วย คุณภรรยาเคยติดต่อกลับไปบ้านแต่พ่อโกรธคุณภรรยาดีมาก ไม่ยอมรับคุณภรรยาอีก มีแต่แม่ที่ยังเข้าใจคุณภรรยาอยู่ แม่กับคุณภรรยานัดพบเจอกันประจำ บางทีก็เจอกันข้างนอก บางทีก็เจอกันที่บ้านคุณภรรยา แม่คอยไถ่ถามคุณภรรยาว่ามีความสุขดีไหม และคอยให้เงินทองคุณภรรยาใช้เป็นประจำ จนคุณภรรยา รู้สึกผิดกับแม่มากยิ่งขึ้น แม่บอกว่ารอพ่ออารมณ์เย็นหน่อยค่อยไปกราบของขมา คุณภรรยาก็ได้แต่รอว่าวันนั้นจะมาถึงแค่นี้เกือบ 2 ปีแล้วพ่อก็ยังไม่หายโกรธ ชีวิตคุณภรรยาดอนนี้ก็ไม่หวังอะไรมาก ขอแค่ได้อยู่ใกล้ ๆ กับคนที่รัก แม่จะชั่วครั้งชั่วคราวก็ยังดี และพ่อแม่ให้อภัยคุณภรรยาก็มีความสุขที่สุดแล้ว แต่ที่คุณภรรยากลัวที่สุดคือกลัวว่าภรรยาคนแรกเขาจะรู้และจะจัดการอย่างไรคุณภรรยาก็ไม่อาจคาดเดาได้ คุณภรรยาก็ได้แต่หวังว่าคงจะไม่มีวันนั้น หรือถ้าเกิดขึ้นจริงก็ขอให้ตกลงกันด้วยดีได้เพราะคุณภรรยาก็ไม่เคย

รู้จักคนมากขึ้น ซึ่งก็ทำให้คุณภรรยาได้มีโอกาสพบกับสามีของคุณภรรยาด้วย คุณภรรยาไม่เคยมีเพื่อนชายมาก่อนไม่เคยรู้จักความรักมาก่อน แต่เมื่อพบกับสามีก็ตกหลุมรักเป็นครั้งแรกทันที และรักอย่างชนิดที่ว่าไม่สามารถจะตัดใจได้แม้จะทราบว่าเขามีภรรยาแล้วก็ตามที คุณภรรยาเต็มใจที่จะเป็นภรรยาน้อยมากกว่าที่จะต้องสูญเสียเขาไป

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

เนื่องจากคุณภรรยาเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว พ่อและแม่จึงให้ความรักความอบอุ่นและการดูแลเอาใจใส่ต่อคุณภรรยาอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะคุณภรรยาจะทำอะไรก็จะต้องมีพ่อแม่คอยอยู่เคียงข้างเสมอ ไม่ห่าง คุณภรรยาจึงคิดว่าตนเองได้รับความรักความอบอุ่นจากครอบครัวอย่างเต็มที่ตั้งแต่เกิด จนบางครั้งคุณภรรยาคิดว่ามันมากเกินไปด้วยซ้ำ เมื่อก่อนคุณภรรยานึกภาพของคนขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัวไม่ออก เพราะไม่เคยประสบมาก่อนจึงไม่เข้าใจความรู้สึกตรงจุดนั้น และคิดว่าตนเองก็ยังไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นแน่ๆ แต่เมื่อคุณภรรยาตัดสินใจที่จะเป็นภรรยาน้อยทำให้พ่อโกรธมากถึงขาดตัดพ่อตัดลูกกัน จนปัจจุบันก็ยังไม่ยอมอภิเษก มีแต่แม่เท่านั้นที่ยังคอยเป็นห่วงเป็นใยคุณภรรยาอยู่เสมอ ซึ่งจริงๆ แล้วคุณภรรยาที่ทราบว่ามีพ่อไม่ได้เกลียดคุณภรรยาจริง ๆ หรือ แต่พ่อเป็นคนใจแข็งลงได้โกรธแล้วก็โกรธนาน ทุกวันนี้คุณภรรยาจึงเข้าใจความรู้สึกของคนที่ขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัวมากขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าจะได้รับความรักความอบอุ่นจากสามีมาชดเชยก็ทดแทนความรักความอบอุ่นจากพ่อไม่ได้ เพราะความรู้สึกมันต่างกัน คุณภรรยาคำลึงรอวันที่พ่อจะให้อภิเษกคุณภรรยาไม่ว่าจะต้องรออีกนานแค่ไหนก็ตาม

3. การทำงานใกล้ชิดกับผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

เมื่อเรียนจบใหม่ ๆ พ่อต้องการให้คุณภรรยาไปทำงานที่บริษัทของพ่อ แต่คุณภรรยาไม่อยากทำ เพราะไม่อยากอยู่ในความดูแลของพ่ออีก เพราะคิดว่าตนเองโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว พ่อควรจะปล่อยให้คุณภรรยาใช้ชีวิตอย่างอิสระตามใจคุณภรรยาบ้าง คุณภรรยาจึงคิดจะไปทำงานที่บริษัทอื่น แรก ๆ พ่อก็ขัดขวางสุดฤทธิ์ แต่ได้แม่ช่วยพูดให้พ่อจึงต้องอนุญาตอย่างจำยอมโดยมีข้อแม้ให้ทำได้แค่ 3 เดือนเท่านั้น ต้องกลับมาทำที่บริษัทของพ่อคุณภรรยารู้สึกดีใจมากแม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ แต่คุณภรรยาก็จะได้ใช้ชีวิตอิสระอย่างเต็มที่ ซึ่งคุณภรรยาก็ได้ทำงานในบริษัทเอกชนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ที่ทำให้คุณภรรยาได้รู้จักกับสามี โดยสามีคุณภรรยาทำงานในตำแหน่งผู้จัดการแผนกที่คุณภรรยาทำอยู่และเป็นคนสอนงานโดยตรงให้คุณภรรยา เมื่อต้องอยู่ใกล้ชิดกันทั้งวันและทุกวันทำให้ความสนิทสนมมีมากขึ้นพัฒนาเป็นความผูกพันและกลายเป็น

ความรักในที่สุด คุณภรรยาไม่รู้ตัวว่าเริ่มรักเขาตอนไหนเพราะไม่เคยมีความรักมาก่อน มาตรฐานก็รู้สึกว่าคุณภรรยาจะไม่รักเขาอีกแล้ว เขาเป็นทุกอย่างทุกอย่างในชีวิต คุณภรรยาสามารถยอมสูญเสียทุกอย่างได้เพื่อแลกกับการที่ได้อยู่เคียงข้างเขา ดังนั้นคุณภรรยาจึงตัดสินใจยอมเป็นภรรยา น้อยเพราะรักเขามากนั่นเอง

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

กล่าวได้ว่าคุณภรรยาเกิดมามีชีวิตบนกองเงินกองทอง ตั้งแต่เกิดก็ไม่เคยต้องลำบาก เพราะครอบครัวมีฐานะ อีกทั้งยังเป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว พ่อแม่จึงรักมาก อยากรักษาอะไรก็ได้ตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่ว่าคุณภรรยาอยากได้ของเล่นอะไร แพงแค่ไหนพ่อแม่ก็ซื้อให้ หรือกระทั่งเมื่อโตขึ้นอยากได้เสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องสำอาง แพงแค่ไหนก็สามารถซื้อได้ โดยพ่อแม่ไม่เคยว่า เพียงแต่ขอให้คุณภรรยาเป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่เท่านั้นก็พอ คุณภรรยาจึงไม่เคยรู้สึกลำบากหรือ รู้สึกว่าอยากได้อะไรแต่ไม่สามารถจะได้แม้แต่เล็กน้อย ชีวิตคุณภรรยาจึงมีแต่ความสุขสบายในเรื่องเงินทองมาโดยตลอด

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

คุณภรรยาถูกอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่อย่างเข้มงวดมาตั้งแต่เด็ก โดยแม่จะทำหน้าที่อบรมดูแลคุณภรรยาดีกว่าพ่อ ซึ่งมีภาระทางธุรกิจค่อนข้างมาก แม่จะคอยสอนให้คุณภรรยาเป็นกุลสตรีที่ดี เริ่มตั้งแต่มารยาทในการทานข้าว, การวางตัว, การแต่งตัวให้เหมาะสม, การพูดจา ฯลฯ ซึ่งคุณภรรยาซึมซับมาตั้งแต่เด็กๆ โดยเฉพาะเรื่องรักนวลสงวนตัว แม่จะคอยพร่ำสอนคุณภรรยาอยู่เสมอว่า เป็นลูกผู้หญิงควรจะต้องรักนวลสงวนตัวให้กับผู้ชายที่จะมาเป็นสามีในอนาคตเพียงคนเดียวเท่านั้น จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงที่ดี คุณภรรยาก็เชื่อฟังแม่มาตลอดจึงไม่เคยมีเพื่อนชายเลยแม้แต่คนเดียว จนกระทั่งเรียนจบและมาพบกับสามีซึ่งเป็นเพื่อนชายคนแรกของคุณภรรยา และคุณภรรยาตั้งใจจะฝากชีวิตไว้ด้วย นอกจากผู้ชายคนนี้แล้ว คุณภรรยาก็ไม่คิดที่จะมีผู้ชายคนใดในชีวิตอีก

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณภรรยาเติบโตมาในครอบครัวที่อบอุ่นพร้อมหน้าพร้อมตาด้วยพ่อแม่ลูก ทุกคนต่างก็เห็นคุณค่าและให้ความสำคัญแก่กันและกัน และรู้สึกว่าตนเป็นส่วนสำคัญของครอบครัว ซึ่งการที่พ่อกับแม่ดูแลคุณภรรยาเป็นอย่างดีนั้นทำให้คุณภรรยารู้ว่าตนเองมีความสำคัญกับพ่อแม่มากแค่

ไหน พ่อกับแม่จะคอยบอกกับคุณภรรยาว่าคุณภรรยาเปรียบเสมือนเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อกับแม่ ถ้าขาดคุณภรรยาไปพ่อกับแม่คงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ คุณภรรยาก็รับรู้ถึงความรักที่พ่อแม่มีให้จึงพยายามทำตัวให้คืออย่างที่พ่อแม่ต้องการ ดังนั้น คุณภรรยาจึงเติบโตขึ้นมาด้วยความภาคภูมิใจในตนเอง มีความนับถือตนเองมาโดยตลอด ไม่เคยมีความรู้สึกตนเอง ไร้ค่า ไร้ความหมาย แต่อย่างใด

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

แม้ว่าคุณภรรยาจะได้รับการอบรมสั่งสอนจากแม่ในหลาย ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศีลธรรม หรือมารยาทต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการรักษานวลสงวนตัว ซึ่งคุณภรรยาก็ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด แต่เมื่อคุณภรรยาได้มาพบกับสามีก็ทำให้คุณภรรยาลืมคำสั่งสอนทั้งหมดของแม่ไปโดยปริยาย คุณภรรยาบอกว่าเวลานั้นคุณภรรยาลืมคำสั่งสอนของแม่หมดสิ้นและคิดอยู่อย่างเดียวเท่านั้นว่า รักผู้ชายคนนี่มากอย่างที่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน แม้เขาจะสารภาพว่ามีภรรยาแล้วและให้คุณภรรยาพยายามตัดใจส่วนเขาเองก็จะพยายามตัดใจเช่นกัน เพราะไม่อยากทำผิดศีลธรรม แต่คุณภรรยาเองที่เป็นฝ่ายทนไม่ได้ต้องเป็นฝ่ายติดต่อไปหาเขาและบอกเขาว่าไม่สามารถตัดใจได้ คุณภรรยาขอมที่จะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อแลกกับการได้อยู่เคียงข้างเขา ในที่สุดคุณภรรยาก็ยอมเป็นของเขาทั้งๆที่ทราบอยู่เต็มอกว่าเขามีภรรยาแล้ว คุณภรรยาก็รู้ตัวดีว่าตัวเองกำลังทำผิดศีลธรรม และรู้สึกผิดบาปอยู่ลึก ๆ ภายในจิตใจ แต่คุณภรรยาขอมที่จะเป็นคนบาปเพื่อแลกกับการได้อยู่เคียงข้างเขา ได้รักเขาตลอดไป

กรณีศึกษาที่ 2 : คุณอาภาภรณ์ (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณอาภาภรณ์ อายุ 38 ปี จบการศึกษา ป.4 เป็นคนจังหวัดนครราชสีมา มีพี่น้องทั้งหมด 11 คน เป็นผู้ชาย 9 คน ผู้หญิง 2 คน โดยคุณอาภาภรณ์เป็นคนพี่คนที่ 10 มีพี่เป็นผู้ชายทั้งหมด และมีน้องสาวอีก 1 คน พ่อแม่มีอาชีพทำไร่ทำนา โดยปกติจะรับจ้างทำงานในไร่ต่าง ๆ แต่ถ้าถึงฤดูกาลทำนาก็จะทำนา คุณอาภาภรณ์เล่าว่าตนเองเด็ก ๆ ครอบครัวยากมาก เพราะพ่อแม่มีลูกหลายคน ทำให้บางครั้งต้องอดมืออดตีน และพ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูก ๆ มากนัก เพราะแต่เช้าก็ต้องออกจากบ้านไปทำงานรับจ้างในไร่ พี่ชายคนโตจึงต้องรับภาระดูแลน้อง ๆ แทนพ่อแม่ ซึ่งคุณอาภาภรณ์กับพี่น้องทุกคนนั้นอายุจะไม่ห่างกันเลย เรียกได้ว่าหัวปีท้ายปี ทำให้เป็นเพื่อนเล่นกันได้ดีมาก โดยพี่ชายคนโตจะดูแลคุณอาภาภรณ์และน้องสาวเป็นพิเศษ เพราะว่าเป็นน้องผู้หญิงแก่

สองคน และเป็นคนเล็กด้วย แต่คุณอาภาภรณ์จะสนิทกับพี่ชายคนรองก่อนคุณอาภาภรณ์มากกว่า เพราะอายุห่างกันปีเดียว และยังมีนิสัยคล้าย ๆ กันหลายอย่าง เช่น ชอบเล่นอะไร โลกโคเอนเหมือน ๆ กัน ครั้งหนึ่งเคยทำกันว่าใครจะปีนต้นไม้ได้สูงกว่ากัน ปรากฏว่าตอนที่คุณอาภาภรณ์ปีนเกิดพลาดตกลงมาทำให้ขาหัก พี่ชายคุณอาภาภรณ์ตกใจมากรีบไปบอกพ่อแม่ในไร่ พ่อแม่ไม่รู้เข้าก็โกรธ พี่ชายมาก หาวาไม่ดูแลน้องให้ดี และยังชวนเล่นอะไรแผลง ๆ อีกทำให้น้องต้องเจ็บตัว พี่ชายคุณอาภาภรณ์เลยโดนพ่อตีไป 10 ที คุณอาภาภรณ์รู้สึกสงสารพี่ชายมาก เพราะคุณอาภาภรณ์เป็นคนเริ่มต้นทำพี่ชายก่อน ตั้งแต่ครั้งนั้นคุณอาภาภรณ์เลยรักพี่ชายคนนั้นมากขึ้นกว่าเดิม จนสนิทกันมากที่สุด พ่อแม่ของคุณอาภาภรณ์แม้จะไม่มีเงินแต่ก็พยายามให้ลูกได้เข้าเรียนหนังสือให้พ่ออ่านออกเขียนได้ทุกคน ลูก ๆ ทุกคนเรียนจบ ป.4 แล้วก็ออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน รวมทั้งคุณอาภาภรณ์ด้วย แต่ทำงานในไร่มัน เงินเดือนน้อย พี่ชายคนที่ 1 กับคนที่ 2 จึงไปทำงานที่กรุงเทพฯ และส่งเงินมาให้พ่อกับแม่ทุกเดือน คุณอาภาภรณ์อยากไปกรุงเทพฯ บ้าง จึงขอพ่อกับแม่ แต่พ่อกับแม่ไม่อนุญาต จนกระทั่งป่าข้างบ้านที่ลูกสาวเขาจะเข้าไปทำงานในกรุงเทพฯ เหมือนกัน มาคุยกับแม่บอกว่าไม่มีอันตรายหรอก ไปกันหลายคนจะได้ช่วยหาเงินมาให้พ่อแม่ใช้เยอะ ๆ พ่อกับแม่จะได้สบายเสียที พ่อกับแม่เริ่มเห็นด้วย ในที่สุดก็ตัดสินใจอนุญาตให้คุณอาภาภรณ์มาทำงานกรุงเทพฯ ได้ แต่ต้องไปอยู่กับพี่ชายคนโต 2 คนที่ไปทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่ก่อนแล้ว พี่ชายคนรองก่อนคุณอาภาภรณ์ที่คุณอาภาภรณ์สนิทที่สุดอยากตามไปกับคุณอาภาภรณ์ด้วย แต่คิดตรงที่เขามีคนรักแล้วอยู่หมู่บ้านเดียวกันก็ไม่อยากจากไปไกล ๆ คุณอาภาภรณ์ก็เลยบอกว่าไม่เป็นไรแล้วจะเขียนจดหมายมาคุยด้วยบ่อย ๆ

คุณอาภาภรณ์เดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมเพื่อนในหมู่บ้าน ขณะนั้นอายุเพียง 17 ปี คุณอาภาภรณ์นัดให้พี่ชายคนโตมารับที่หัวลำโพง จากนั้นคุณอาภรณ์ก็ไปอยู่ห้องเช่ากับพี่ชาย และพี่ชายช่วยหางานให้ โดยได้งานทำครั้งแรกที่โรงงานทำพลาสติก ทำอยู่ได้ 3 เดือนก็ได้รับรู้จักกับสามีคนแรก โดยคุณอาภรณ์กับเขาเจอกันที่ป้ายรถเมล์ทุกวัน แรก ๆ ก็ต่างคนต่างมองกันเฉย ๆ แต่พอผ่านไปประมาณสัปดาห์หนึ่งเขาก็เดินมาคุยกับคุณอาภรณ์ ถามว่า คุณอาภรณ์ชื่ออะไร ทำงานอยู่ไหน จากนั้นก็นัดไปเที่ยวกันหลังเลิกงานบ่อย ๆ จนกลายเป็นแฟนกัน เพื่อน ๆ ที่ทำงานก็รับรู้กันหมด ช่วงนี้คุณอาภรณ์ออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียวไม่อยู่ร่วมกับพี่ชายต่อไป คุณอาภรณ์คบกับเขามาได้ 3 เดือน เขาก็พาคุณอาภรณ์ไปห้องเช่าของเขา ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก ห้องเช่าของเขาไม่ใหญ่มากนัก เพราะค่าเช่าถูก คุณอาภรณ์เข้าไปในห้องของเขาก็เจอรูปเขาถ่ายคู่กับผู้หญิงอยู่รูปหนึ่ง คุณอาภรณ์ถามเขาว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร เขาก็บอกว่าเป็นน้องสาวของเขา ตอนคุณอาภรณ์เข้าห้องน้ำก็เจอชุดชั้นในผู้หญิงตากอยู่ ถามเขาก็บอกว่าเป็นของน้องสาว

ตอนนี้น้องสาวเขามาพักอยู่ด้วย คุณอาภาภรณ์ก็เชื่อเขาไม่ได้ตั้งใจสงสัยอะไรเลย คุณอาภาภรณ์คบกับเขามาได้เกือบ 1 ปี เขาก็พาคุณอาภาภรณ์ไปบ้านที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่บ้านก็มีแม่ของเขาและผู้หญิงที่คุณอาภาภรณ์เห็นในรูปกำลังเลี้ยงเด็กอายุประมาณ 6-7 เดือน เขาแนะนำว่า คือน้องสาวของเขา กับลูกสาว แม่ของเขากับน้องสาวเขาก็เฉย ๆ ไม่พูดจาอะไรกับคุณอาภาภรณ์ หลังจากคุณอาภาภรณ์ไปบ้านเขาแล้วคุณอาภาภรณ์ก็ยังคบกับเขาไปเรื่อย ๆ ไปเที่ยวไปดูหนังกินข้าวกันบ่อย ๆ แต่ไม่เคยมีอะไรเกินเลยกัน ช่วงที่คุณอาภาภรณ์คบกับเขาคุณอาภาภรณ์ก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับทางบ้านที่ต่างจังหวัดมากนัก นาน ๆ ทีถึงจะเขียนจดหมายไปหา แต่ยังส่งเงินให้ทุกเดือน กับพี่ชาย 2 คนที่อยู่กรุงเทพฯ ก็ยังมีโทรศัพท์หากันบ้างนาน ๆ ที แต่ไม่ค่อยได้เจอกัน

จนกระทั่งคุณอาภาภรณ์คบกับเขาได้ประมาณ 1 ปี ตอนนั้นคุณอาภาภรณ์อายุ 18 ปีเต็ม วันนั้นเขาพาคุณอาภาภรณ์ไปเที่ยวน้ำตก และวันนั้นเขากับคุณอาภาภรณ์ก็มีอะไรกันเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเขาก็สารภาพว่าเขามีภรรยาแล้วมีลูกแล้วด้วย ผู้หญิงที่เขาเคยบอกว่าเป็นน้องสาวจริง ๆ เป็นภรรยาเขา และเด็กคนนั้นก็เป็นลูกของเขา คุณอาภาภรณ์ช็อคมากตอนที่เขาบอกว่ามีภรรยาแล้ว คุณอาภาภรณ์เคยระแวงแต่ก็เชื่อคำพูดของเขา จนกระทั่งเขามาสารภาพหลังจากได้คุณอาภาภรณ์เป็นภรรยาแล้ว คุณอาภาภรณ์จะทำอย่างไรได้นอกจากเลยตามเลย คุณอาภาภรณ์ถามเขาว่าทำไมต้องปิดบังเรื่องนี้ด้วย เขาก็บอกว่ารักคุณอาภาภรณ์มาก ไม่อยากเสียคุณอาภาภรณ์ให้ใครไป ถ้าเขาบอกคุณอาภาภรณ์ว่ามีภรรยาแล้ว คุณอาภาภรณ์ต้องไม่คบกับเขาอีกต่อไปแน่ ๆ แต่ที่เขาขอมบอกว่ามีลูกมีภรรยาแล้วนั้นก็เพราะเขาได้คุณอาภาภรณ์เป็นภรรยาแล้ว ยังไงยังงั้นคุณอาภาภรณ์ก็คงไม่ทิ้งเขาไปไหน คุณอาภาภรณ์เองก็ไม่มีทางเลือกเมื่อเป็นภรรยาเขาแล้วก็เลยต้องยอมเลยตามเลย หลังจากนั้นเขาก็เป็นคนออกค่าเช่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟ ให้และมาค้างกับคุณอาภาภรณ์แทบทุกวัน คุณอาภาภรณ์พาเขากลับไปบ้านที่โคราช ไปขอขมาพ่อกับแม่ตามประเพณี แต่ไม่ได้บอกพ่อกับแม่ว่าเขามีภรรยาแล้ว และคุณอาภาภรณ์เป็นภรรยาบ่อย แต่คุณอาภาภรณ์ได้บอกกับพี่ชายคนรองก่อนคุณอาภาภรณ์ที่คุณอาภาภรณ์สนิทด้วยมากที่สุด พี่ชายก็สัญญาว่าจะไม่บอกพ่อแม่ และให้คุณอาภาภรณ์ทำตัวดี ๆ คุณอาภาภรณ์อยู่กับเขาไม่นานก็ตั้งท้องลูกคนแรก ช่วงที่คุณอาภาภรณ์ท้องคุณอาภาภรณ์ก็ยังทำงานอยู่จนกระทั่ง 8 เดือนจึงหยุดทำงาน คุณอาภาภรณ์คลอดลูกได้ลูกชาย แข็งแรงมากหนัก 3,600 กรัม พอลูกชายคุณอาภาภรณ์อายุได้ 1 ขวบ เขาก็เลิกกับภรรยาคนแรก และเอาลูกสาวของเขาที่อายุประมาณ 3 ขวบมาให้คุณอาภาภรณ์เลี้ยงด้วย คุณอาภาภรณ์ก็เต็มใจเพราะคุณอาภาภรณ์รักเขา คุณอาภาภรณ์จึงรักลูกของเขาด้วย คุณอาภาภรณ์จึงเลี้ยงลูกของเขาเหมือนเป็นลูกของตนเองคนหนึ่งเลย

คุณอาภาภรณ์กับสามีก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมาตลอด จนกระทั่งปี 2538 ตอนนั้น คุณอาภาภรณ์อายุ 30 ปี สามีคุณอาภาภรณ์ก็เสียชีวิตด้วย อุบัติเหตุทางรถยนต์ คุณอาภาภรณ์เสียใจมากทำอะไรไม่ถูก เพราะลูกก็ยังเล็ก คุณอาภาภรณ์ไม่มีปัญหาเลี้ยงลูกเอง จึงเอาลูกทั้ง 2 คน ทั้งลูกของเขากับภรรยาคนแรก และลูกของเขาที่คุณอาภาภรณ์ไปให้แม่ของเขาที่ จังหวัดฉะเชิงเทราเลี้ยง ส่วนคุณอาภาภรณ์ก็กลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ ต่อ รวมเวลาที่คุณอาภาภรณ์อยู่กับสามีคนแรกก็ 12 ปี หลังจากที่สามี คุณอาภาภรณ์เสียชีวิตแล้ว คุณอาภาภรณ์ก็ย้ายงานใหม่ไปทำงานอยู่โรงงานเย็บผ้า ชีวิตช่วงนี้ค่อนข้างลำบาก เพราะต้องหาเงินเลี้ยงดูตัวเองและส่งให้ลูกที่อยู่กับแม่สามีที่ต่างจังหวัดด้วย ส่วนทางบ้านของคุณอาภาภรณ์ที่โคราชนั้น ไม่ได้ส่งเงินไปให้นานแล้วตั้งแต่มีลูก แต่ก็ยังมีพี่ชายหลายคนที่ยังส่งให้พ่อแม่อยู่ พี่ชายคุณอาภาภรณ์ทุกคนก็แต่งงานมีครอบครัวไปหมดแล้ว เหลือแต่น้องสาวคนสุดท้ายที่อยู่ดูแลพ่อแม่ พ่อแม่ของคุณอาภาภรณ์ยังไม่รู้เรื่องที่สามี คุณอาภาภรณ์เสีย แต่พี่ชายที่อยู่กรุงเทพฯ และพี่ชายคนรองก่อนคุณอาภาภรณ์ที่อยู่โคราชรู้แล้ว คุณอาภาภรณ์ไม่อยากจะบอกพ่อแม่ เพราะไม่อยากให้พ่อแม่ไม่สบายใจ ช่วงที่คุณอาภาภรณ์อยู่กรุงเทพฯ คนเดียวนั้น คุณอาภาภรณ์เหงามาก วันหยุดคุณอาภาภรณ์จึงมักไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าแถวบ้าน จนกระทั่งได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง ขณะที่กำลังเดินดูของอยู่ เขาเข้ามาคุยกับคุณอาภาภรณ์และบอกว่าเขามีอาชีพขับรถแท็กซี่ เขาขอที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ของคุณอาภาภรณ์เอาไว้ จากนั้นก็โทรมาหาคุณอาภาภรณ์แทบทุกวัน และวันหยุดก็นัดคุณอาภาภรณ์ออกไปกินข้าวหรือดูหนังกัน เขาบอกว่ายังไม่มีแฟน ส่วนคุณอาภาภรณ์บอกเขาว่า คุณอาภาภรณ์เคยมีสามีแล้ว แต่ตอนนี้ตายไปแล้ว แต่ไม่ได้บอกว่ามีลูก เพราะกลัวว่าเขาจะรังเกียจ หลังจากนั้นคุณอาภาภรณ์ก็พาเขาไปเที่ยวที่ห้องของตนเอง และคุณอาภาภรณ์เองก็เคยไปเที่ยวบ้านเขาเช่นกัน เขาบอกว่าเขาเช่าอยู่กันกับเพื่อน ๆ หลายคน เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ตอนที่คุณอาภาภรณ์ไปเที่ยวบ้านเขานั้น ไม่มีใครอยู่บ้านเลย คุณอาภาภรณ์ก็เดินสำรวจบ้านหาสิ่งผิดปกติ เช่น ของใช้ผู้หญิง หรือรูปถ่ายต่าง ๆ เพื่อจะดูว่าเขามีภรรยาหรือยัง เพราะไม่อยากให้ซ้ารอยกับสามีคนแรกที่หลอกว่ายังไม่มีภรรยา แต่คุณอาภาภรณ์ก็ไม่เจอสิ่งผิดปกติ

คบกันได้ประมาณ 2 เดือน เขาก็เริ่มให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่คุณอาภาภรณ์ เช่น บางครั้งคุณอาภาภรณ์มีเงินไม่พอจ่ายค่าเช่าห้อง เขาก็จะให้เงิน บางครั้งก็ช่วยออกค่าน้ำค่าไฟ หรือเวลาเขาทำซื้อของมาให้ทุกครั้ง เขาบอกว่าเขารักคุณอาภาภรณ์ อยากให้คุณอาภาภรณ์ทุกอย่าง คุณอาภาภรณ์เองตอนนั้นก็เริ่มเห็นใจเขาแล้วเหมือนกัน แต่ก็ยังรักสามีเก่าอยู่ก็เลยบอกเขาว่าคบกันก่อนแล้วกัน จากนั้นเขาก็หมั่นแวะเวียนมาดูแลคุณอาภาภรณ์อยู่เสมอ จนคุณอาภาภรณ์เริ่มใจอ่อน หลังจากคบกับเขาได้เกือบปี คุณอาภาภรณ์ก็ยอมเป็นของเขา เพราะสงสารเขาและก็อยากตอบ

แทนที่เขาคอยดูแลเอาใจใส่มาตลอด หลังจากที่คุณอาภาภรณ์ขอมมีอะไรกับเขาแล้ว เขาก็มาค้ำกับคุณอาภาภรณ์ค่อนข้างบ่อย จนกระทั่งคุณอาภาภรณ์มารู้ว่าเขามีลูกมีภรรยาแล้ว ก็ตอนที่ภรรยาเขาจูงลูกมาตามสามีที่ห้องของคุณอาภาภรณ์ คุณอาภาภรณ์ขอมรับว่าเสียใจเหมือนกันที่รู้ว่าเขามีครอบครัวแล้ว และมาหลอกว่ายังไม่มีการคบหา แต่ก็ไม่ใช่เสียใจมากนักไม่เหมือนกับสามีคนแรกอาจเป็นเพราะว่าคุณอาภาภรณ์รักสามีคนแรกด้วยใจจริง แต่กับสามีคนที่สองจะว่าไปแล้วคุณอาภาภรณ์ก็ไม่ได้รักเขา เพียงแต่สงสารเห็นใจและอยากตอบแทนที่เขาคอยดูแลคุณอาภาภรณ์เวลาที่คุณอาภาภรณ์ไม่มีใคร คุณอาภาภรณ์เลยไม่เสียใจมากนัก แต่เสียความรู้สึกมากกว่าว่าโดยหลอก คุณอาภาภรณ์ขอมเลิกกับเขา แต่เขาไม่ขอมเลิกกับคุณอาภาภรณ์ เขาบอกว่ารักคุณอาภาภรณ์มาก คุณอาภาภรณ์ก็งั้นใจไม่รู้จะทำยังไง จะเลิกกับเขาแต่เขาก็ไม่ขอมเลิก ภรรยาของเขาก็เคยมาอาละวาดคุณอาภาภรณ์ถึงห้อง หาวว่าคุณอาภาภรณ์หน้าด้านแย่งสามีชาวบ้าน เป็นแม่مایشสวยก็ไม่สวย ไม่รู้ว่าสามีเธอชอบได้ยังไง คุณอาภาภรณ์เลยจนมากที่มาอาละวาดถึงห้อง คุณอาภาภรณ์จึงตอบได้เช่นกันว่า ถ้าคิดว่าตัวเองจริงจังก็จับเขาเอาไว้ให้อยู่ อย่าให้มายุ่งกับคุณอาภาภรณ์อีก เพราะคุณอาภาภรณ์ก็ไม่ได้อยากเจอเขาเช่นกัน หลังจากนั้นคุณอาภาภรณ์ก็พยายามหลบหน้าสามีไม่ให้เขามาพบอีก แต่เขาก็มาอดอ้อนจนคุณอาภาภรณ์ใจอ่อน ขอมคืนดีด้วย แต่มีข้อแม้ว่าเขาต้องจัดการไม่ให้ภรรยาของเขาอาละวาดที่นี้อีก ให้ต่างคนต่างอยู่ ถ้ามาอาละวาดอีกคุณอาภาภรณ์ก็จะตอบได้เช่นกันแบบแรงมากก็แรงไป เพราะคุณอาภาภรณ์ก็ไม่ขอมคบเช่นกัน ในเมื่อคุณอาภาภรณ์ไม่เคยไประรานภรรยาของเขาที่บ้านเลย ภรรยาของเขาก็ไม่ควรมาระรานคุณอาภาภรณ์ด้วยเช่นกัน

เวลาเขาอยู่กับคุณอาภาภรณ์ก็คอยพูดแต่ว่าจะเลิกกับภรรยาอยู่กับคุณอาภาภรณ์ตลอด จนถึงปัจจุบันเกือบ 7 ปีแล้ว เขาก็ยังไม่ได้เลิกกับภรรยา พอคุณอาภาภรณ์ทวงถามเขา เขาก็บอกว่ากำลังจะเลิกกันแล้วทุกที คุณอาภาภรณ์อดทนรอจนคิดว่ารอไม่ไหวแล้ว อยากไปให้พ้นจากสภาพนี้เสียที เพราะเป็นภรรยาน้อยมาตลอด 20 ปี ตั้งแต่สามีคนแรกจนถึงคนที่สอง ชีวิตนี้จะมีโอกาสได้เป็นเจ้าของผู้ชายที่เป็นของตนเองคนเดียวบ้างไหม คุณอาภาภรณ์บอกตัวเองว่า จะไม่ทนอีกต่อไป เผอิญช่วงนั้นเพื่อนของคุณอาภาภรณ์ที่มีสามีเป็นชาวอเมริกันเว้ยกลับมาเยี่ยมญาติที่เมืองไทยได้แวะมาหาคุณอาภาภรณ์ คุณอาภาภรณ์จึงระบายทุกข์ให้ฟัง เพื่อนแนะนำว่าให้หาสามีใหม่เป็นชาวต่างชาติแล้วไปใช้ชีวิตใหม่ที่เมืองนอกเลย เพราะฝรั่งเขาจะไม่นิยมมีภรรยาน้อย จะรักเดียวใจเดียวกับภรรยา คุณอาภาภรณ์เริ่มรู้สึกคล้อยตาม เพื่อนของคุณอาภาภรณ์จึงบอกว่าการกลับไปเมืองนอกจะดีต่อหาให้ หลังจากเพื่อนกลับไปนอร์เวย์ได้ไม่นานก็ติดต่อกลับมา บอกว่าหาได้แล้วเป็นเพื่อนของสามี เคยมีภรรยา แต่ตอนนี้ภรรยาตายแล้ว ไม่มีลูก ปัจจุบันอายุ 64 ปี เขาชอบผู้หญิงไทย เพราะผู้หญิงไทยน่ารัก อ่อนหวาน เอาใจเก่ง เพื่อนคุณอาภาภรณ์บอกว่าเขาจะมาหาคุณอาภาภรณ์ที่

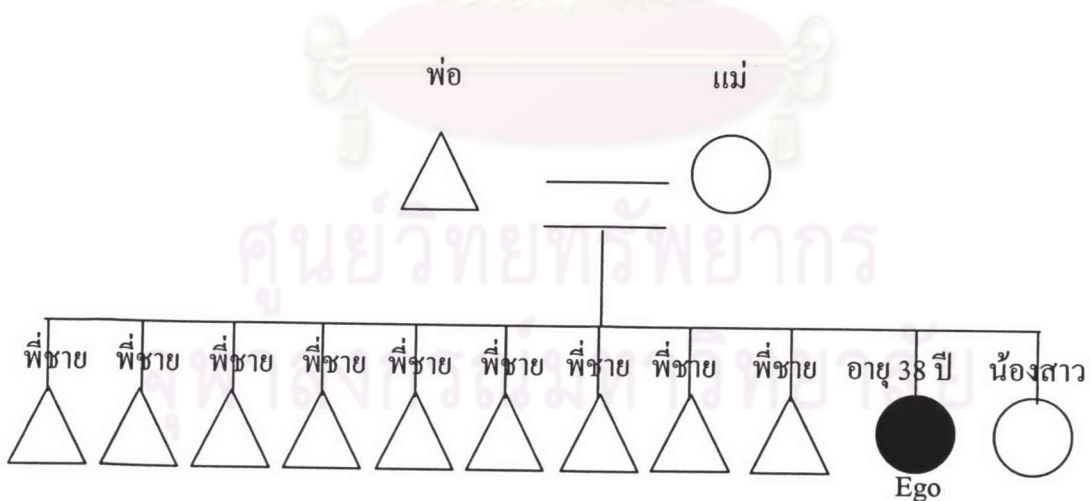
เมืองไทยอาทิตย์หน้า ให้คุณอากาศณ์ไปรอรับที่สนามบิน แต่คุณอากาศณ์พูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ก็กังวลใจว่าจะสื่อสารกันรู้เรื่องได้อย่างไร แต่เพื่อนของคุณอากาศณ์บอกว่าไม่เป็นไรเพราะตัวเขาเองแรก ๆ ก็พูดไม่ได้เช่นกัน อาศัยใช้ภาษามือเอา พอไปอยู่บนอร์เวย์ด้วยกันก็พูดได้เอง คุณอากาศณ์ก็กลัว ๆ แต่ก็อยากลอง

เมื่อถึงวันนัดหมายคุณอากาศณ์จึงไปรอรับเขาที่สนามบิน โดยชูป้ายชื่อตามที่เพื่อนบอก คุณอากาศณ์ได้เจอกับเขาอย่างที่ตั้งใจไว้ ครั้งแรกที่คุณอากาศณ์เห็นเขา คุณอากาศณ์บอกว่ารู้สึกผิดหวังมาก เพราะเขาดูแก่กว่าที่คุณอากาศณ์คิดเอาไว้ ส่วนเขาพอเจอหน้าคุณอากาศณ์ก็วิ่งเข้ามาออดคุณอากาศณ์ทันที คุณอากาศณ์ตกใจที่เจอกันครั้งแรกก็เข้ามาออดแล้ว แต่พอมาคิดดูเขาเป็นฝรั่งเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องธรรมดา คุณอากาศณ์ก็เลยเฉย ๆ จากนั้นเขาก็กับคุณอากาศณ์ก็คุยกันด้วยภาษาไต้ตลอด เขาเรียกแท็กซี่ไปโรงแรมแถวสนามบินและพักอยู่ที่นั่น เมื่อเขาเช็คอินแล้วก็พาคุณอากาศณ์ไปทานข้าวในโรงแรม จากนั้นคุณอากาศณ์ก็กลับบ้าน ส่วนเขาก็พักที่โรงแรม พอกลับไปบ้านคุณอากาศณ์ก็รีบโทรศัพท์ไปหาเพื่อนที่นอร์เวย์ว่า คุณอากาศณ์เจอกับเขาแล้ว แต่คุยกันไม่รู้เรื่องเลย จะทำไงดี เพื่อนคุณอากาศณ์เลยบอกว่าจะให้สามีของเธอคุยกับเขาให้ว่าจะเอาอย่างไร แล้วจะโทรมาบอกคุณอากาศณ์อีกที วันรุ่งขึ้นเพื่อนโทรมาบอกว่า เขาบอกว่าจะอยู่เมืองไทยแค่ 3 วัน จากนั้นจะบินกลับนอร์เวย์ แต่จะให้เงินคุณอากาศณ์ไว้ใช้จ่ายส่วนตัวและคิดต่อทำหนังสือเดินทางต่าง ๆ และอีกส่วนหนึ่งก็เอาไว้เรียนภาษา และเขาจะกลับมารับคุณอากาศณ์ไปอยู่ด้วยอีก 3 เดือนข้างหน้า ไปอยู่ นอร์เวย์ด้วยกัน เขาจะเลี้ยงดูคุณอากาศณ์อย่างดีให้สบายทุกอย่าง คุณอากาศณ์จะว่ายังไง คุณอากาศณ์ฟังเพื่อนพูดแล้วก็คิดว่าตัวเองอายุก็ 38 แล้ว แต่ยังไม่มีความมั่นคงในชีวิตครอบครัวเลย สามีที่อยู่ด้วยกันในปัจจุบันก็ไม่เคยทำให้คุณอากาศณ์มั่นใจได้เลยว่าจะรักคุณอากาศณ์คนเดียวตลอดไป เขาได้แต่พูดให้คุณอากาศณ์เกิดความหวังลม ๆ แล้ง ๆ มาตลอด 7 ปี คุณอากาศณ์ไม่อยากจะรอคอยอะไรที่ไม่มีหวังอีกต่อไป คุณอากาศณ์คิดว่าพอกันเสียทีกับชีวิตกับการเป็นภรรยาบ่อยตลอด 20 ปีที่ผ่านมา ต่อจากนี้ไปคุณอากาศณ์จะเป็นภรรยาหลวงบ้าง จะมีสามีที่เป็นของคุณอากาศณ์คนเดียว ไม่ให้ใครมาค้ำว่าได้อีกว่าเป็นภรรยาบ่อย แต่คุณอากาศณ์ก็รู้ว่าการที่คุณอากาศณ์ตัดสินใจเช่นนี้ก็ค่อนข้างเสี่ยง เพราะคุณอากาศณ์กับเขาคอนนั้นยังไม่รู้จักกันดีพอ เจอกันแค่ครั้งเดียว นอกจากนี้ยังต้องไปใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนที่ไม่คุ้นเคยทั้งภาษาและวัฒนธรรม จะต้องเกิดอุปสรรคแน่ ๆ แต่เพื่อนของคุณอากาศณ์ก็ยืนยันว่าเขาเป็นคนดีจริง ๆ คุณอากาศณ์จึงตัดสินใจที่จะเสี่ยง

หลังจากที่คุณอาภาภรณ์ตัดสินใจแล้วว่า จะเลิกกับสามี คุณอาภาภรณ์ก็ย้ายออกจากห้องเช่าโดยไม่บอกให้เขารู้เลย จากนั้นก็ลาออกจากงานที่ทำอยู่ และไปหาห้องเช่าใหม่ จากนั้นก็นำเงินที่เขาให้ไว้ไปเรียนภาษาเพิ่มเติมและไปทำหนังสือเดินทาง เงินก้อนที่เขาให้คุณอาภาภรณ์ไว้ก่อนกลับเมืองนอกมันมากพอที่คุณอาภาภรณ์จะอยู่เฉย ๆ ได้ 3 เดือน โดยไม่ต้องทำงาน ช่วงนี้คุณอาภาภรณ์จึงอยู่บ้านเฉย ๆ และไปเรียนภาษาตอนเย็น เพื่อรอเขาจะมารับในอีกไม่ช้านี้ คุณอาภาภรณ์ก็บอกกับครอบครัวของคุณอาภาภรณ์ที่ต่างจังหวัดว่าได้สามีใหม่เป็นชาวต่างชาติ ก็ไม่มีใครว่าอะไร เพราะทุกคนต่างก็เป็นผู้ใหญ่กันหมดแล้ว มีครอบครัวมีลูกเต๋ากันหมดแล้ว ชีวิตใครก็ชีวิตมัน เลือกทางเดินเองกันได้ พ่อกับแม่ก็มีน้องสาวคนเล็กคอยดูแลและมีพี่ชายคอยส่งเงินให้ใช้ทุกเดือน คุณอาภาภรณ์จึงไม่ห่วงอะไรอีก ส่วนลูก ๆ ของคุณอาภาภรณ์ที่อยู่กับย่าของเขานั้น ก็ไม่สนิทสนมกับคุณอาภาภรณ์เพราะไม่ได้เจอกันมา 7-8 ปีแล้ว ลูกไม่สนใจคุณอาภาภรณ์ แต่คิดว่า คุณอาภาภรณ์เห็นว่าลูกมีความสุขดีก็ดีใจและหมดห่วง ตอนนี้อยู่ที่เมืองไทยคุณอาภาภรณ์ไม่มีห่วงอะไรแล้ว คุณอาภาภรณ์พร้อมที่จะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เมืองนอก ซึ่งคุณอาภาภรณ์ก็คิดว่าคงยังไม่สายเกินไปที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง คุณอาภาภรณ์ก็ได้แต่หวังว่าชีวิตต่อจากนี้ไปจะพบกับความสุขอย่างแท้จริงเสียที

ไดอะแกรมเครือญาติคนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างประคบประหงม

คุณอาภาภรณ์ เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจน เพราะพ่อแม่มีลูกมากถึง 11 คน โดยเป็นผู้ชาย 9 คน และผู้หญิง 2 คน คุณอาภาภรณ์เป็นคนที่ 10 การที่พ่อแม่มีลูกจำนวนมาก เช่นนี้ ก็ย่อมทำให้มีค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพมากตามไปด้วย ดังนั้น พ่อแม่จึงต้องทำงานหนักมากขึ้น เพื่อให้มีรายได้มากขึ้น ซึ่งพ่อแม่ของคุณอาภาภรณ์ทำนาเป็นอาชีพหลัก แต่พอหมดหน้าทำนาแล้วก็จะไปรับจ้างทำงานในไร่มันสำปะหลังได้ค่าแรงวันละ 100 บาท ต้องทำงานตั้งแต่เช้ามีดจนกระทั่งค่ำ ทำให้พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก ๆ มากนัก พี่ชายคนโตจึงต้องเป็นคนรับภาระดูแลน้อง ๆ แทนพ่อแม่ ตั้งแต่อาบน้ำแต่งตัวให้ ป้อนข้าวป้อนน้ำให้ ตลอดจนคอยดูแลไม่ให้ไปซุกซนที่ไหน เป็นต้น โดยคุณอาภาภรณ์และพี่น้องทุกคนอายุห่างกันไม่มากนัก เพราะพ่อแม่มีลูกหัวปีท้ายปี จึงทำให้ทุกคนเป็นเพื่อนเล่นกันได้ดี ซึ่งคุณอาภาภรณ์จะสนิทกับพี่ชายคนรองก่อนคุณอาภาภรณ์มากที่สุด เพราะอายุห่างกันแค่ปีเดียว ดังนั้นเวลามีปัญหาอะไรก็จะปรึกษาพี่ชายคนนี้เป็นหลัก เนื่องจากคุณอาภาภรณ์ไม่สนิทสนมกับพ่อแม่มากนัก เพราะท่านทั้งสองไม่ค่อยจะมีเวลาอยู่ด้วยเท่าไร คุณอาภาภรณ์คิดว่าตนเองโตมาได้ด้วยการเลี้ยงดูของพี่ชายมากกว่าพ่อแม่ แต่คุณอาภาภรณ์ก็เข้าใจว่าที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้เพราะท่านต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงลูก ๆ ทุกคน เพราะรักลูก ๆ ทุกคน

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

แม้ว่าคุณอาภาภรณ์จะได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่อย่างดีที่สุดที่ผู้พี่ชายจะทำได้จากพี่ชาย แต่ลึก ๆ แล้วคุณอาภาภรณ์ก็คิดว่ามันไม่สามารถที่จะทดแทนความอบอุ่นจากพ่อแม่ได้ ในตอนเด็ก ๆ บางครั้งคุณอาภาภรณ์คิดอยากจะให้แม่มาเล่านิทานให้ฟังก่อนนอน และนอนกอดแม่จนหลับไปแต่ก็ไม่สามารถที่จะเป็นจริงได้ เพราะแม่ไม่มีเวลามากขนาดนั้นและแม่ก็มีลูกหลายคนไม่สามารถที่จะมาคอยโอบไถ่ เอาอกเอาใจคุณอาภาภรณ์เพียงคนเดียวได้ คุณอาภาภรณ์ก็ได้แต่เพียงนึกฝันไปวัน ๆ เท่านั้น และแม้กระทั่งการทานข้าวเย็นที่คุณอาภาภรณ์นึกอยากจะให้ทุกคนในครอบครัวได้อยู่ทานข้าวกันพร้อมหน้าพร้อมตา พ่อแม่ และลูก ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นไปได้ยากมาก เพราะ พ่อแม่กับแม่จะกลับมาตอนค่ำ ๆ และสั่งให้คุณอาภาภรณ์กับพี่น้องคนอื่น ๆ ทานไปกันก่อนไม่ต้องรอนาน ๆ ครั้งจึงจะได้อยู่ทานข้าวกันพร้อมหน้าพร้อมตา การที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ลูก ๆ เช่นนี้ ทำให้คุณอาภาภรณ์เคยน้อยใจพ่อแม่อยู่บ่อย ๆ แต่ก็พยายามเข้าใจว่าพ่อแม่ทำงานหนักเพื่อลูกทุกคน

3. การทำงานใกล้ชิดกับผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

เมื่อตอนคุณอายุ 17 ปี ก็ได้เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ในโรงงานทำพลาสติกแห่งหนึ่ง ทำให้ได้รู้จักกับสามีคนแรก เพราะทำงานอยู่โรงงานเดียวกันและเจอกันที่ป้ายรถเมล์ตอนเย็นทุกวัน ทำให้สนิทสนมกันและเริ่มนัดกันไปเที่ยวตอนหลังเลิกงาน จนกลายเป็นแฟนกันที่สุดในที่สุด โดยคุณอายุยังไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าเขามีภรรยาแล้ว จนกระทั่งคบกันได้ประมาณ 1 ปี คุณอายุก็ยอมเป็นของเขาเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเขาก็สารภาพว่ามีภรรยาและลูกแล้ว แต่ที่ต้องปิดบังคุณอายุ เพราะว่ารักคุณอายุมากไม่อยากจะให้เสียคุณอายุไป คุณอายุเองก็ไม่มีทางเลือกเมื่อตกเป็นของเขาแล้ว ก็เลยต้องยอมเลยตามเลยและคุณอายุก็รักสามีคนนี้นี้มากด้วย ส่วนสามีคนที่สองนั้นคุณอายุไม่ได้รักแต่ที่ยอมมีอะไรกับเขา เพราะสงสารเขาและก็อยากตอบแทนที่เขาเคยดูแลเอาใจใส่คุณอายุมาตลอด นับตั้งแต่สามีคนแรกเสียชีวิตโดยคุณอายุเจอเขาที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งและก็คบกันเรื่อยมา ซึ่งสักพักแล้วคุณอายุยังรักสามีคนแรกมาก และคิดว่าถึงในชีวิตจะมีสามีใหม่อีกก็คงจะรักได้ไม่มากเท่าสามีคนแรกอีกแล้ว

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

ถึงแม้ว่าคุณอายุจะเติบโตมาในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจน แต่คุณอายุก็ไม่ได้เห็นเงินเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดของชีวิต จริงอยู่แม้ว่าเงินจะเป็นส่วนสำคัญของชีวิตแต่ก็ยังเป็นรองเรื่องความรัก เพราะคุณอายุคิดว่าความรักต่างหากที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างมีความสุข หากปราศจากความรักแล้วชีวิตก็คงไร้ความหมาย ซึ่งคุณอายุยอมเป็นของสามีคนแรกก็เพราะความรักทั้งๆ ที่สามีคนแรกก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร แค่พอมีพอกิน แต่คุณอายุก็ยังรักโดยไม่สนใจเรื่องเงินทองแต่อย่างใด ส่วนสามีคนที่สองนั้นคุณอายุก็ไม่ได้ยอมเป็นของเขาเพราะเขาร่ำรวย แต่เป็นเพราะสงสารและต้องการตอบแทนบุญคุณเขาเท่านั้น

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

แม้ว่าคุณอายุจะไม่มีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดพ่อแม่มากนัก แต่เมื่อพ่อแม่มีเวลาว่างอยู่กับลูก ๆ ก็มักจะคอยสอนเรื่องศีลธรรมจริยธรรมต่าง ๆ บ้าง เหมือนกันที่ว่าอย่าไปขโมยของใครเขานะ มันบาป หรือบอกว่าการฆ่าคนตายนั้นบาปหนามาก เป็นต้น ซึ่งพ่อแม่สนใจแต่เรื่องทำมาหากินเป็นหลัก จึงทำให้เธอจะมีเวลาอบรมดูแลลูก ๆ น้อยเกินไป แต่พ่อแม่ก็จะคอยบอกคอยสอนในเรื่องใกล้ ๆ ตัวมากกว่าเรื่องที่ไกลตัวเช่น บอกว่าอะไรควรทำไม่ควรทำมากกว่าจะบอกว่าศีลธรรมจริยธรรมมีอะไรบ้าง มีที่ข้อ เป็นต้น แต่สิ่งหนึ่งที่แม่เคยบอกกับคุณอายุเมื่อเริ่มเป็นสาวคือ

ให้รู้จักกรักนวลสงวนตัว เพราะผู้หญิงที่ดีจะไม่ปล่อยตัวและจะมีสามีเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณอาภาภรณ์ คิดเสมอว่าตนเองเป็นคนที่มีคุณค่าคนหนึ่ง สามารถที่จะทำอะไรได้มากมายไม่ต่างจากคนอื่น แม้ว่าอาจจะมีฐานะที่ด้อยกว่า แต่คุณอาภาภรณ์ก็คิดว่าตนเองมีความสามารถในด้านอื่น ๆ คิดว่าบางคน คุณอาภาภรณ์ภูมิใจที่ตนเองเกิดมาเป็นลูกของพ่อกับแม่ แม้ว่าในวัยเด็กอาจจะเคยน้อยใจบ้างที่ไม่มีเหมือนคนอื่น ๆ แต่นั่นก็เป็นแค่ความรู้สึกของเด็ก แต่พอเวลาผ่านไปคุณอาภาภรณ์มีความคิดอ่านเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ก็รู้สึกภูมิใจในตนเองเพราะความลำบากในวัยเด็กได้หล่อหลอมให้คุณอาภาภรณ์มีความเข้มแข็งและอดทนยืนหยัดอยู่ได้อย่างทุกวันนี้

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

การที่พ่อแม่ของคุณอาภาภรณ์ต้องทำงานหนัก จนไม่ค่อยจะมีเวลาดูแลเอาใจใส่อบรมลูกๆ มากนัก ทำให้คุณอาภาภรณ์อาจไม่ได้รับรู้ในเรื่องศีลธรรม จริยธรรมมากมาย แต่คุณอาภาภรณ์ก็พอจะรู้ว่าอะไรดีอะไรไม่ดี อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ซึ่งคุณอาภาภรณ์คิดว่าตนเองยังมีสำนึกคิดว่าบางคนที่ชอบประณามว่าเป็นคนเลวเสียอีก และคุณอาภาภรณ์ก็รู้ว่าการเป็นภรรยาไม่ใช่สิ่งที่ผิดศีลธรรมเป็นเรื่องที่ไม่ดีไม่ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง แต่บางครั้งความรักก็เป็นเรื่องยากที่คนอื่นจะเข้าใจ อีกทั้งคุณอาภาภรณ์คิดเสมอว่าชาตินี้จะมีสามีเพียงคนเดียว ดังนั้นเมื่อมารู้ภายหลังแล้วก็ไม่มีทางใดที่ดีกว่ายอมเลยตามเลยถือซะว่าเป็น โชคชะตาที่ถูกลิขิตมาแล้ว

กรณีศึกษาที่ 3 : คุณกรวิภา (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณกรวิภา อายุ 25 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นคนจังหวัดกาญจนบุรี มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน คุณกรวิภาเป็นลูกสาวคนโต มีน้องสาวอีก 1 คน พ่อมีอาชีพรับจ้าง ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน พ่อคุณกรวิภาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่คุณกรวิภายังเด็ก อายุประมาณ 8 ขวบ ส่วนน้องสาวอายุ 2-3 ขวบเท่านั้น ตอนนั้นคุณกรวิภาโตพอที่จะจำความได้แล้ว ส่วนน้องสาวคุณกรวิภา ยังเล็กมากยังไม่รู้เรื่องอะไร คุณกรวิภาจำได้ว่าตอนที่พ่อเสียชีวิตนั้น คุณกรวิภาเสียใจมาก ร้องไห้ตลอด เพราะคุณกรวิภากับพ่อสนิทกันมาก เล่นกันทุกวัน ส่วนแม่นั้นร้องไห้จนเป็นลมไปแล้วหลายรอบ ส่วนน้องก็ยังวิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน เพราะยังเด็กมาก ไม่รู้เรื่องอะไร วันที่พ่อเสียชีวิตพ่อก็

ออกไปทำงานตามปกติ และยังสัญญาว่าจะซื้อขนมมาฝากคุณกรวิกากับน้องด้วย แต่พ่อก็โดยรถชนจนเสียชีวิต โดยคนขับรถชนพ่อคุณกรวิกาที่ได้หนีไปจนทุกวันนี้ยังไม่สามารถจับตัวได้ แต่คุณกรวิกากับแม่ก็ปลงแล้วว่า จะช้าหรือเร็วเขาก็ต้องชดใช้กรรมนั้นแน่นอน หลังจากพ่อเสียชีวิตแล้วครอบครัวคุณกรวิกาลำบากมาก เพราะมีพ่อคนเดียวที่เป็นคนหารายได้เข้าครอบครัว ขาดพ่อไปซักคนรายได้ที่เคยมีก็หดหายไปด้วย แต่แม่คุณกรวิกาเป็นคนเข้มแข็งมาก แม่บอกว่า แม่ต้องเข้มแข็งเพื่อลูกทั้ง 2 คน เพราะต่อไปนี่แม่จะต้องเป็นทั้งแม่และพ่อคอยดูแลลูกทั้ง 2 คน แม่เลิกโสภเสร์่าเสียใจและลุกขึ้นมายืนอย่างเข้มแข็งอีกครั้ง เพราะต้องเป็นหลักให้ลูก แม่บอกว่าถ้าแม่ล้มอีกคนแล้วลูก ๆ จะอยู่กับใคร ตอนนั้นคุณกรวิกาเรียนอยู่ ป.3 คุณกรวิกาอยากออกจากโรงเรียน เพื่อมาช่วยแม่ทำงานหาเงินแต่แม่ไม่ยอม แม่บอกว่า แม้ว่า จะไม่มีพ่อแล้ว แต่แม่ก็จะส่งเสียลูกทั้ง 2 คนให้เรียนสูงที่สุดเท่าที่แม่จะทำได้

แม่คุณกรวิกาเริ่มทำขนมขาย เพราะเป็นคนมีฝีมือด้านการทำอาหารมาก ทำได้ทั้งของคาว และหวาน และอร่อยมาก ๆ ด้วย แต่ที่ตัดสินใจทำขนมไทยขาย เพราะน่าจะขายได้ง่ายกว่ากับข้าว เพราะครอบครัวต่างจังหวัดมักทำกับข้าวกินกันเองมากกว่าจะซื้อ แม่คุณกรวิกาทำขนมหลายอย่างมากในแต่ละวัน เช่น ขนมถั่วแปบ, ขนมต้ม, ขนมตาล, ข้าวต้มมัด, ตะโก้, สลิม, ลอดช่อง, แกงบัวด, ลูกตาลเชื่อม, บัวลอย ฯลฯ โดยเมนูขนมในแต่ละวันก็จะเปลี่ยนไปบ้าง เพื่อไม่ให้ลูกค้าเบื่อ แต่จะมีวันละ 6-7 อย่างทุกวัน โดยมากแล้วก็ขายหมดแทบทุกวัน นอกจากบางวันที่ฝนตกก็อาจขายไม่หมด คุณกรวิกากับน้องก็กินกันจนอ้ม ไม่ต้องกินข้าวเลย เรียกว่า กินแทนข้าว เพราะถ้าเหลือก็ต้องทิ้ง แม่จะไม่ขายของเหลือค้างคืน จะขายของใหม่ วันต่อวันเท่านั้น แม่เน้นเรื่องคุณภาพ แต่ส่วนใหญ่มักจะขายหมดทุกวัน ก็เลยไม่มีปัญหาอะไร รายได้แต่ละวันก็พอเลี้ยงครอบครัวได้ คุณกรวิกากับน้องได้เรียนหนังสือในโรงเรียนที่ดี นอกจากนี้แม่ยังหารายได้เพิ่มเติมด้วยการรับจ้างเย็บผ้าเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น รับปักเสื้อ, สอยชายกระโปรง, เย็บกระดุม และซ่อมแซมเสื้อผ้าต่าง ๆ แล้วแต่คนจะจ้างก็ทำให้มีรายได้เพิ่มอีกพอควร ชีวิตครอบครัวคุณกรวิกาก็มีความสุขตามอัธยาศัย มีที่อยู่ มีกิน ได้ไปโรงเรียน แม่คุณกรวิกาอดทนมาก ทำงานหนักตั้งแต่เช้ามีดถึงค่ำ ก็ไม่เคยบ่นให้คุณกรวิกากับน้องได้ขิ้นเลย แม่สนับสนุนเรื่องการศึกษาศึกษาของคุณกรวิกาและน้องมาก แม่บอกว่า อยากเรียนสูงแค่ไหนก็เรียนไปเลย แม่มีปัญหาส่ง ถ้าเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องการเรียนแล้วแม่จะเต็มทีมาก คุณกรวิกากับน้องอยากได้หนังสืออะไรอ่านเพิ่มเติมก็ซื้อได้ หรืออุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ ก็มีเพียบพร้อมเช่นกัน มีแต่เรื่องเที่ยวที่ครอบครัวคุณกรวิกาอาจไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนมากนัก เพราะต้องประหยัดไว้ใช้ในสิ่งที่จำเป็นกว่า แม่ประหยัดทุกอย่างเพื่ออนาคตของคุณกรวิกากับน้อง

คุณกรวิภาเรียนจนจบ ม.6 โรงเรียนประจำจังหวัดก็สอบเอ็นทรานซ์ได้มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ตอนแรกที่คุณกรวิภารู้ว่า เอ็นท์ติดก็ดีใจมาก แต่ต่อมาก็เริ่มเสียใจ เพราะต้องจากบ้านไปไกล ไม่ได้อยู่กับแม่และน้องอีก คุณกรวิภาคิดจะสละสิทธิ์ แต่แม่ไม่ยอม แม่บอกให้คุณกรวิภาไปเพื่ออนาคตของตัวเอง คุณกรวิภาจึงจำต้องเข้ามาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ โดยอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย แม่ของคุณกรวิภาส่งเงินมาให้ใช้เดือนละ 2,500 บาททุกเดือน ซึ่งคุณกรวิภาก็พอใช้ เพราะว่าค่าหอพักไม่ต้องเสีย เนื่องจากคุณกรวิภาได้ทุนของมหาวิทยาลัยเพราะฐานะค่อนข้างยากจน ค่าเล่าเรียน และที่พักรู้ไม่ต้องเสีย คุณกรวิภาจึงเสียแต่ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายในการเรียนเท่านั้น ค่ารถก็ไม่ต้องเสียเพราะอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย เดินไปเรียนและเดินกลับได้ และคุณกรวิภาก็ไม่ค่อยได้ไปเที่ยวไหน นอกจากเพื่อนชวน ซึ่งก็นาน ๆ ครั้ง เงินที่ทางบ้านส่งมาให้จึงเหลือ คุณกรวิภาจึงเขียนจดหมายไปบอกแม่ว่าต่อไปนี้ให้ส่งมาแค่เดือนละ 2,000 บาทก็พอ แม่จะได้มีเก็บไว้ใช้จ่ายเรื่องอื่นๆ บ้าง หลังจากนั้นคุณกรวิภาก็ได้เดือนละ 2,000 บาท จนเรียนจบช่วงแรก ๆ ที่มาอยู่หอเหงามาก คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ คิดถึงน้อง เพราะคุณกรวิภาไม่เคยจากครอบครัวไปไหนเลยตั้งแต่เด็ก อยู่กันสามคนแม่ลูกมาตลอด แต่ตอนนี้ต้องมาจากกันนานก็คิดถึงมาก นอนร้องไห้อยู่เป็นอาทิตย์กว่าจะปรับตัวได้ คุณกรวิภาอยากกลับบ้านทุกอาทิตย์เลย แต่ค่ารถแพงคุณกรวิภาต้องประหยัดไว้ใช้จ่ายในการเรียน แรก ๆ คุณกรวิภาก็กลับบ้านทุก 2 อาทิตย์ อยู่ประมาณ 2-3 เดือน จากนั้นก็เปลี่ยนมาแค่เดือนละ 1 ครั้ง เพราะแม่ไม่อยากจะให้คุณกรวิภาเปลืองค่ารถ ซึ่งคุณกรวิภาที่รู้ว่า แม่ก็คิดถึงคุณกรวิภาเช่นกัน อีกทั้งหลังจากเริ่มเรียนแล้วก็เริ่มมีงานที่อาจารย์สั่งและยังต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบด้วย คุณกรวิภาที่เลยมีเวลากลับบ้านเดือนละ 1 ครั้ง ซึ่งคุณกรวิภาที่ปฏิบัติเช่นนี้ตลอด 4 ปี จนกระทั่งเรียนจบ ระหว่างเรียนอยู่นั้นคุณกรวิภาที่หารายได้พิเศษด้วยการรับสอนหนังสือให้นักเรียนมัธยมปลายที่เตรียมจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้มีรายได้พิเศษอีกเดือนละประมาณ 1,200 บาท คุณกรวิภาจะแบ่งให้แม่ 600 บาท และเก็บไว้ใช้จ่ายส่วนตัว 600 บาท ไว้ซื้อเสื้อผ้าหรือของจุกจิกของผู้หญิง ซึ่งคุณกรวิภาที่ไม่เคยใช้ของแพงเงินแค่นี้จึงพอที่คุณกรวิภาจะซ้อปิ้งในแต่ละเดือนได้

คุณกรวิภาตั้งหน้าตั้งตาเรียนอยู่ 4 ปี ก็จบพร้อมเกียรตินิยมอันดับ 1 คุณกรวิภาภูมิใจมากที่สามารถทำให้แม่ดีใจกับความสำเร็จของคุณกรวิภาได้ คุณกรวิภากลับบ้านทันทีที่ประกาศผลสอบแล้ว คุณกรวิภากลับบ้านไปพร้อมกับข่าวดีที่สุดในชีวิตของคุณกรวิภา แม่กับน้องต่างก็ยินดีกับความสำเร็จของคุณกรวิภา แม่บอกว่าพ่อคงดีใจมากที่เห็นลูกประสบความสำเร็จเช่นวันนี้ และแม่ก็ภูมิใจในตัวคุณกรวิภามากที่ไม่ทำให้แม่ต้องผิดหวัง ที่อุตสาหกรรมกัดฟันส่งเสียคุณกรวิภาเรียนจนจบระหว่างที่คุณกรวิภากลับมาอยู่บ้านนั้น คุณกรวิภาที่ตัดสินใจหางานทำอยู่ที่บ้านเกิด ไม่อยาก

กลับไปกรุงเทพฯ อีกแล้ว เพราะไม่อยากอยู่ห่างแม่กับน้องอีกต่อไป คุณกรวิภาจึงเริ่มสมัครงานตามบริษัทเอกชนต่าง ๆ รวมทั้งงานภาคราชการที่มีตำแหน่งงานว่างในจังหวัดคุณกรวิภาด้วย ระหว่างที่รอกัน คุณกรวิภาก็ยังช่วยแม่ทำขนมขายทุกวัน แม่ขายขนมเช่นนี้มาสิบกว่าปีแล้ว นับจากพ่อเสียชีวิต และเงินที่ส่งเสียคุณกรวิภาเรียนจนจบก็มาจากค่าขายขนมนี้เอง คุณกรวิภาจึงไม่เคยรังเกียจหรือดูถูกงานนี้เลย คุณกรวิภาทำงานได้ประมาณ 1 เดือน ก็มีงานภาคราชการติดต่อมาให้ คุณกรวิภาเข้าไปสอบ คุณกรวิภาจึงไปสอบดู ปรากฏว่าได้ เขาจึงเรียกไปสัมภาษณ์และ คุณกรวิภาก็ได้งานนั้น แรก ๆ คุณกรวิภาก็อยากได้งานบริษัทมากกว่า เพราะเงินเดือนดีกว่า แต่แม่บอกว่าทำงานราชการดีแล้ว มันคง อีกหน่อยก็ได้เงินเดือนเพิ่ม ถ้าใช้จ่ายอย่างประหยัดก็อยู่ได้สบาย คุณกรวิภาจึงตกลงทำงานนั้น ตำแหน่งที่คุณกรวิภาทำก็เป็นเลขานุการของเจ้านาย คุณกรวิภาไปทำงานวันแรกก็ตื่นเต้นมาก ได้รู้จักเพื่อน ๆ พี่ ๆ ร่วมงานมากมาย ทุกคนดูแลคุณกรวิภาอย่างดี เจ้านายคุณกรวิภาก็เป็นผู้ใหญ่ที่ใจดีมาก คอยสอนงานคุณกรวิภาตลอด แต่คุณกรวิภาทำอยู่ได้ประมาณ 3 เดือน เจ้านายเขาก็ปลดเกษียณ

วันรุ่งขึ้นก็มีเจ้านายคนใหม่ที่ถูกส่งตัวมาจากกรุงเทพฯ คุณกรวิภากับเพื่อน ๆ พี่ ๆ ในแผนกก็เตรียมต้อนรับเขา พอเขามาถึงทุกคนในแผนกก็แปลกใจมาก เพราะเขาดูยังค่อนข้างหนุ่ม เมื่อเทียบกับเจ้านายคนเก่า คุณกรวิภาไม่รู้ที่หลังว่าเขาอายุ 36 ปี เขาก็แนะนำตัวว่าชื่อ นพ เป็นคนกรุงเทพฯ เพิ่งมารับตำแหน่งนี้ เป็นครั้งแรก เขาเป็นกันเองกับลูกน้องทุกคน ไม่วางตัวว่ามีอำนาจเหนือกว่า คุณสบาย ๆ คุณกรวิภาเริ่มใจชื้นขึ้น เพราะตอนแรกก็กังวลว่าเจ้านายใหม่อาจจะดู และคุณกรวิภาที่เป็นเด็กใหม่ยังทำงานไม่เก่งนัก แต่พอเห็นอย่างนี้ก็เบาใจขึ้น คุณกรวิภาถูกเขาเรียกเข้าไปพบในห้องเป็นการส่วนตัวคนแรกทันที เพราะคุณกรวิภาเป็นเลขานุการที่ต้องรู้เรื่องรายละเอียดงานต่าง ๆ ของเจ้านายดีที่สุดในทีม เขาเรียกคุณกรวิภาเข้าไปซักถามงานต่าง ๆ ประมาณเกือบชั่วโมง คุณกรวิภาจึงออกมาทำงานตามปกติ พอกลางวันเขาก็เรียกคุณกรวิภาไปทานข้าวด้วย โดยบอกว่า จะให้ช่วยแนะนำเรื่องสถานที่ต่าง ๆ ให้เขารู้จัก เพราะคุณกรวิภาเองก็เป็นคนจังหวัดนี้ พอตอนเย็นก็ไปส่งคุณกรวิภาถึงบ้าน เขาบอกว่าต้องรู้จักบ้าน คุณกรวิภาไว้ มีอะไรจะได้ติดต่อได้ถูก เพราะคุณกรวิภาเป็นเลขานุการที่ต้องทำงานร่วมกับเขาตลอด หลังจากนั้น คุณกรวิภากับเขาก็สนิทกันมากยิ่งขึ้น เพราะต้องทำงานร่วมกันทุกวัน บางครั้งตอนเย็นยังต้องมีไปประชุมหรือไปงานร่วมกันอีกด้วย ทำให้คุณกรวิภาสนิทกับเขาอย่างรวดเร็ว รวมทั้งสนิทกับครอบครัวคุณกรวิภาด้วย ทั้งแม่และน้องของคุณกรวิภาที่สนิทสนมกับเขา เพราะเขาไปรับไปส่งคุณกรวิภาที่บ้านบ่อย ๆ และบางครั้งก็ทานข้าวเย็นที่บ้านคุณกรวิภาด้วย แม่บอกว่าเขาดูเป็นคนดี เป็นผู้ใหญ่ และเขาก็ดูสนใจคุณกรวิภาเกินกว่าลูกน้อง แม่บอกว่า ถ้าคุณกรวิภาจะคบกับเขาแม่ก็ไม่ห้าม เพราะเขาเป็นคนดี และเข้า

กับคนในครอบครัวได้ทุกคน

นับวันความสัมพันธ์ของเขาและคุณกรวิกาก็ยิ่งแน่นแฟ้นมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะแม่คุณกรวิกาเปิดทางสะดวก คุณกรวิกากับเขาเจอกันทุกวันจันทร์-ศุกร์ ก็เจอกันที่ทำงาน พอเสาร์-อาทิตย์เขาก็มักจะแวะมารับคุณกรวิกาไปเที่ยวน้ำตกกัน บางครั้งก็ชวนน้องสาวคุณกรวิกาไปด้วย หรือบางครั้งถ้าไม่ไปเที่ยวเขาก็จะมาลुकอยู่บ้านคุณกรวิกา ช่วยคุณกรวิกาและแม่ทำโน่นทำนี่ และคอยชิมฝีมือทำอาหารของแม่ที่เขาชมว่า อร่อยทุกอย่าง แม่คุณกรวิกาปลื้มเขามาก บอกว่าถ้าได้เขาเป็นลูกเขยก็ถือว่าโชคดีมาก คุณกรวิกาเองก็ยอมรับว่ารู้สึกดีกับเขามากขึ้นทุกวัน คุณกรวิกาไม่เคยรู้สึกดีกับใครเช่นนี้มาก่อน เพราะคุณกรวิกาไม่เคยมีแฟนมาก่อนเลย เพื่อน ๆ ที่ทำงานก็รู้ว่าคุณกรวิกากับเขาคบกันอยู่ ก็มีแซว ๆ บ้าง ทุกคนก็ดีใจด้วยที่ได้คนดี ๆ อย่างนายเป็นแฟน เพราะเขาปฏิบัติกับลูกน้องทุกคนอย่างดีเหมือนกันหมด ลูกน้องทุกคนในแผนกจึงรักเขา คุณกรวิกาคบกับเขาได้เกือบปี คุณกรวิกาก็บอกให้เขาพาคุณกรวิกาไปให้ครอบครัวเขารู้จักบ้าง เขาบอกว่าเขาอยู่คนเดียว เพราะพ่อแม่เสียชีวิตแล้ว คุณกรวิกาก็เลยไม่ได้ สนใจเรื่องนี้อีก จนคุณกรวิกาคบกับเขาได้ประมาณ 1 ปี 2 เดือน เขาก็ตัดสินใจขอคุณกรวิกาแต่งงาน เขาไปขอคุณกรวิกากับแม่ที่บ้าน แม่คุณกรวิกาทกลงยกคุณกรวิกาให้อย่างยินดี ส่วนน้องคุณกรวิกาก็ดีใจมากที่ได้เขาเป็นพี่เขย คุณกรวิกากับเขาจึงจัดงานแต่งงานกันอย่างเรียบง่ายตามประเพณี เชิญเฉพาะคนสนิทเท่านั้น โดยจัดงานที่บ้านของคุณกรวิกา หลังจากแต่งงานแล้ว เขาก็ย้ายมาอยู่บ้านของคุณกรวิกา เพราะบ้านที่เขาอยู่เป็นบ้านพักข้าราชการ แม่อยากให้เขาย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ เพราะคุณกรวิกาจะได้ไม่ต้องไปไหน เขาจึงตกลงย้ายมาอยู่กับครอบครัวคุณกรวิกา

ชีวิตหลังการแต่งงานก็มีความสุขมาก คุณกรวิกากับสามีไปฮันนีมูนกันที่ประเทศญี่ปุ่น 4 วัน หลังจากกลับมาจากฮันนีมูนแล้วคุณกรวิกาและเขาก็กลับมาทำงานเช่นเดิม เขาเป็นเจ้านายส่วนคุณกรวิกาเป็นเลขา แต่ความผูกพันมีมากขึ้นกว่าตอนก่อนแต่งงาน ตอนเช้าก็ไปทำงานพร้อมกัน พอกลางวันคุณกรวิกาก็คอยดูแลหาอาหารให้เขาทาน เพราะบางวันงานยุ่งมาก ไม่มีเวลาออกไปทานข้างนอก แต่ถ้าวันไหนว่างก็ออกไปทานข้างนอกกัน ตกเย็นทำงานเสร็จก็กลับบ้านพร้อมกัน ชีวิตคุณกรวิกาช่วงนี้มีความสุขมาก หลังจากแต่งงานได้ 2 เดือนเขาก็บ่นว่าอยากมีลูก คุณกรวิกาเองก็อยากมี แต่มันยังไม่มีเองทั้ง ๆ ที่ไม่ได้คุม เขาก็พยายามหาของมาบำรุงคุณกรวิกาเพื่อให้ร่างกายคุณกรวิกาแข็งแรงจะได้มีลูกได้ง่าย อีก 2 เดือนต่อมาคุณกรวิกาก็ตั้งท้อง เขาดีใจมากเหลือลูกสุด ๆ คอยหาอาหารเสริมต่าง ๆ มาบำรุงคุณกรวิกาไม่ขาด คอยซื้อหนังสือเกี่ยวกับแม่และเด็กมาให้คุณกรวิกาอ่านเสมอ แม่และน้องสาวของคุณกรวิกาก็ดีใจมากที่มีหลาน โดยเฉพาะแม่ทำอาหารบำรุงให้คุณกรวิกากินทุกมื้อ จนเดือนแรกน้ำหนักคุณกรวิกาขึ้นไปถึง 4 กิโล สามีของคุณกรวิกาก็

บอกว่า อยากให้คุณกรวิภาออกจากการมาอยู่บ้านเฉย ๆ แต่คุณกรวิภาอยากทำงานอีกซัก 3-4 เดือนก่อน เพราะอย่างน้อยก็จะได้มีเงินเก็บซักก้อน แม้จะไม่มากมายนัก แต่ก็สามารถเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายของลูกตอนคลอดแล้วได้ คุณกรวิภาอยากช่วยสามีด้วย แม้ว่าสามีคุณกรวิภาจะมีเงินเดือนเกือบ 3 หมื่นบาทก็ตาม และสามีก็ให้เงินแม่ของคุณกรวิภาไว้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้านทุกเดือน อีกทั้งยังส่งเสียน้องสาวของคุณกรวิภาที่กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.6 โรงเรียนประจำจังหวัดอีกด้วย ส่วนแม่ของคุณกรวิภาตอนนี้ก็เลิกขายขนมแล้ว คุณกรวิภาขอร้องให้เลิกเพราะคุณกรวิภาทำงานแล้ว และให้เงินแม่ทุกเดือน ๆ ละ 4,000 บาท เมื่อคุณกรวิภาขอร้องสามีทำงานต่อ สามีจึงอนุญาตให้ทำได้ โดยมีข้อแม้ให้ทำได้ถึงเดือนที่ 7 เท่านั้น จากนั้นก็ต้องลาออกมาพักเตรียมคลอด และคอยดูแลลูกหลังจากคลอดแล้วไม่ต้องมาทำงานอีก เขาจะเป็นคนหาเงินคนเดียวเอง และตอนนี้เขาก็มีรายได้พิเศษเพิ่มขึ้นจากการไปบรรยายตามที่ต่าง ๆ ด้วย จึงไม่ต้องห่วงว่าจะเดือดร้อนเรื่องเงิน คุณกรวิภาไปทำงานกับเขาทุกวันจนกระทั่งห้องย่างเข้าเดือนที่ 7 จึงลาออกมาอยู่บ้านเฉย ๆ

ตั้งแต่คุณกรวิภาท้องเขาก็ดูแลประคบประหงมคุณกรวิภาอย่างดี จนคุณกรวิภาารู้สึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงเลย หลังจากออกจากการมาอยู่บ้านเฉย ๆ ก็รู้สึกเหงาเหมือนกัน แต่ก็หาอะไรทำแก้เหงา เช่น เตรียมจัดห้องให้ลูกหรือเตรียมของใช้ลูก พอดกเย็นสามีคุณกรวิภาที่รีบกลับบ้านทุกวัน นอกจากบางวันที่คิดธุระจริง ๆ ก็อาจจะกลับดึกบ้าง ซึ่งก็น้อยมาก เขาคอยซื้อข้าวของลูกมาไว้ให้มากมาย จนคุณกรวิภาต้องบอกให้พอได้แล้ว เดียวใช้ไม่หมดและคุณกรวิภาก็ยังไม่รู้ว่าได้ลูกสาว หรือลูกชาย เพราะไม่ได้ไปอัลตราซาวด์ อยากเอาไว้ลุ้นตื่นเต้นตอนคลอดมากกว่า คุณกรวิภาเริ่มเจ็บท้องประมาณตี 2 ก็รีบปลุกสามีให้พาไปส่งโรงพยาบาล แม่กับน้องสาวของคุณกรวิภา ก็ไปด้วย คุณกรวิภานอนเจ็บท้องอยู่หลายชั่วโมง จนกระทั่งประมาณ 6 โมงเช้าจึงคลอด คุณกรวิภาคลอดแบบธรรมชาติได้ลูกชายหนัก 3,800 กรัม ลูกชายคุณกรวิภาหน้าเหมือนสามีมาก สามีคุณกรวิภาดีใจมาก ๆ ที่ได้ลูกชาย เหลือสุด ๆ เดินไปมาระหว่างห้องคุณกรวิภากับห้องเด็กอ่อนทั้งวัน จนพยาบาลรู้กันทั่ว คุณกรวิภากล่าวว่า ตอนคลอดเจ็บ มาก ๆ แต่พอลูกพ้นท้องก็หายเจ็บเป็นปลิดทิ้ง และทำให้รักแม่เพิ่มขึ้นอย่างมาก เพราะรู้ว่าแม่จะต้องเจ็บปวดขนาดไหนตอนคลอดเรา คุณกรวิภาอนอนอยู่โรงพยาบาล 3 วันก็กลับบ้านได้ กล่าวได้ว่าชีวิตคุณกรวิภาช่วงนี้มีความสุขมากที่สุด เพราะชีวิตครอบครัวสมบูรณ์พร้อมทั้งพ่อ แม่ ลูก สามีคุณกรวิภารักลูกมาก ช่วยคุณกรวิภาเลี้ยงตลอด ตกเย็นก็รีบกลับบ้านมาเล่นกับลูกทุกวัน

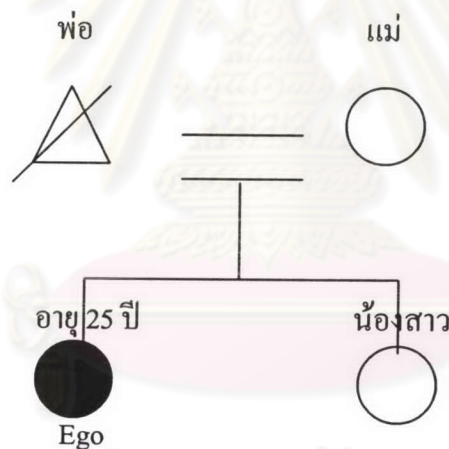
แต่ความสุขเหล่านี้ ก็อยู่กับคุณกรวิภาไม่นาน มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ชีวิตคุณกรวิภาเปลี่ยนไป วันนั้นคุณกรวิภาจำได้ว่าเป็นวันศุกร์ สามีก็ไปทำงานตามปกติ ส่วนแม่กับน้องสาวไปงานที่โรงเรียนของน้อง คุณกรวิภาจึงอยู่บ้านกับลูกชายแค่ 2 คน ช่วงบ่ายมีผู้หญิงคน

หนึ่งมาหาคุณกรวิภาที่บ้าน รูปร่างหน้าตาดีมาก แต่งตัวดี ขับรถยนต์มาจอดหน้าบ้านคุณกรวิภา และถามหาสามีคุณกรวิภาว่า อยู่หรือเปล่า คุณกรวิภาบอกว่าไม่อยู่ไปทำงาน มีธุระอะไรก็ส่งไว้ได้ เธอคนนั้นขอเข้าไปรอในบ้านคุณกรวิภาเห็นว่าท่าทางไม่น่าใช่คนร้ายจึงให้มารอในบ้านได้ พอเธอเข้ามาในบ้านก็เห็นลูกชายคุณกรวิภานอนอยู่ ตอนนั้นลูกชายอายุประมาณ 6 เดือนกำลังน่ารัก ผู้หญิงคนนั้นก็ถามว่าลูกคุณกรวิภาหรือ น่ารักดี และก็ซักถามคุณกรวิภาว่าชื่ออะไร อายุเท่าไร ทำงานอะไร คุณกรวิภาที่ตอบไป เพราะคิดว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเพื่อนของสามี จนสักพัก ผู้หญิงคนนั้นก็บอกว่าที่มาที่วันนี้เพื่อจะบอกให้รู้ว่าเธอเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของสามีคุณกรวิภา ความรู้สึกแรกที่คุณกรวิภาได้ยิน คุณกรวิภาคิดว่าฟังผิดไปจึงถามซ้ำอีกครั้งว่า เป็นอะไรกับสามีของคุณกรวิภานะ ผู้หญิงคนนั้นก็ตอบว่าเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย ความรู้สึกตอนนั้นคือไม่เชื่อเด็ดขาด คุณกรวิภาคิดว่าผู้หญิงคนนั้นต้องโกหกแน่นอน ผู้หญิงคนนั้นเล่าให้ฟังว่า ตัวเขาแต่งงานกับสามีคุณกรวิภามาได้ 2 ปีแล้วถูกต้องตามกฎหมายและประเพณีทุกอย่าง แต่สามีหนีมา มีลูกเมียที่ต่างจังหวัดโดยไม่บอกเธอ เธอจะมาตามสามีกลับบ้าน ถ้าไม่ยอมได้ชื่อว่าเป็นภรรยาบ่อยก็ให้เลิกกับสามีเธอซะ คุณกรวิภาสับสนมากไม่รู้ว่าเชื่อดีหรือไม่ ก็เลยบอกว่าให้รอสามีกลับจากทำงานก่อนแล้วค่อยคุยกัน ระหว่างที่รอนั้นถึง 5 โมงเย็นนั้นมันยาวนานมาก ระหว่างนั้นแม่กับน้องสาวก็กลับมาจากโรงเรียน คุณกรวิภาจึงเล่าเรื่องให้ฟัง แม่ก็ตกใจ แต่บอกว่าให้รอฟังจากปากสามีคุณกรวิภาเองดีกว่า

ในที่สุดเวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึงเมื่อสามีเลิกงานกลับมาบ้าน แต่พอเดินเข้ามาเห็นผู้หญิงคนนั้นในบ้านก็มีสีหน้าตกใจมาก คุณกรวิภาจึงเล่าเรื่องที่คุณกรวิภาฟัง และถามเขาว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า สามีมีท่าทีอึดอัดใจมากก่อนจะยอมรับว่าจริง คุณกรวิภาแทบเป็นลมที่ได้ยินจากปากสามีว่าเป็นเรื่องจริง เขาขอร้องให้ผู้หญิงคนนั้นกลับไปก่อน และขอคุยกับคุณกรวิภาตามลำพัง 2 คน ผู้หญิงคนนั้นก็ยอมกลับไปแต่โดยดี แล้วเขาก็พาคุณกรวิภาไปคุยในห้อง 2 คน และเล่าให้ฟังว่าเขาแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นจริง แต่มีปัญหาไม่เข้าใจกัน และแยกกันอยู่เป็นปีแล้ว ก่อนเขาย้ายมาทำงานที่ต่างจังหวัด เพียงแต่ยังไม่ได้จดทะเบียนหย่าเท่านั้น เขาขอโทษที่ปิดบังคุณกรวิภาตลอด เพราะกลัวว่า ถ้าเล่าความจริงไปตั้งแต่แรกคุณกรวิภาอาจจะไม่ยอมรับเขา และเกลียดเขาเสียก็ได้ คุณกรวิภาบอกว่าก็รู้สึกเกลียดเขาเหมือนกันหลังจากรับรู้เรื่องนี้ เขาบอกว่าพยายามเจรจาเรื่องหย่ากับภรรยาเขาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังตกลงกันไม่ได้ เพราะภรรยาไม่ยอม เรื่องจึงยืดเยื้อมาถึงทุกวันนี้ เขาสัญญาว่าจะรีบหย่ากับภรรยาให้เร็วที่สุดเพื่อคุณกรวิภา เพื่อลูกคุณกรวิภาเริ่มใจอ่อน เพราะไหน ๆ ก็แต่งงานอยู่ด้วยกันจนมีลูกแล้ว และคุณกรวิภาที่รักเขามาก ไม่อยากเสียเขาไป จึงยอมให้โอกาสเขาแก้ตัวอีกครั้ง แต่จนปัจจุบันนี้ลูกอายุจะ 1 ขวบแล้วเขาก็ยัง

ไม่ได้หย่ากับภรรยา เพราะภรรยาเขาไม่ยอมหย่าให้ คุณกรวิภาจึงตกอยู่ในสภาพภรรยาน้อยอย่างจำยอม สามีคุณกรวิภาบอกว่าภรรยาต้องการแก้แค้นเขาจึงไม่ยอมหย่าให้ คุณกรวิภาส่งสารสามีเหมือนกันที่วัน ๆ หน้าคำคร่ำครึเกี่ยวกับปัญหานี้มาตลอด คุณกรวิภาที่เลยปลงและคิดว่า ไม่เป็นไร แม้ภรรยาเขาจะไม่ยอมหย่าให้ก็ไม่เป็นไร เพราะสามีก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาทำเต็มที่แล้วเพื่อคุณกรวิภา เพื่อลูก และเขารักคุณกรวิภา รักลูกแค่นี้ก็พอแล้ว และแม่ของคุณกรวิภาก็ยอมรับเรื่องนี้ได้ จึงไม่มีปัญหาอะไร คุณกรวิภาบอกว่าพอคุณกรวิภาทำใจได้ ชีวิตทุกวันนี้ก็มีความสุขดีขึ้น มีสามีที่ดี มีลูกที่น่ารัก แม้ในใจลึก ๆ คุณกรวิภาจะยังแปลบ ๆ กับคำว่า ภรรยาน้อย แต่คุณกรวิภาก็คิดว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกลิขิตไว้แล้ว ถ้าไม่คิดมากก็มีความสุขได้ คุณกรวิภาก็ได้แต่หวังว่าซักวันจะหลุดพ้นจากสภาพภรรยาน้อยในใจนี้เสียที นานแค่ไหนคุณกรวิภาก็รอได้ เพราะมีกำลังใจที่ดีจากสามีและลูก

ไดอะแกรมเครือญาติคนที่ 3

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างครบประหงม

คุณกรวิภา เป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวและมีน้องสาวอีก 1 คนซึ่งพ่อของคุณกรวิภาได้เสียชีวิตไปตั้งแต่คุณกรวิภาอายุได้ 8 ขวบเท่านั้น ทำให้แม่ต้องเป็นผู้รับภาระเลี้ยงดูคุณกรวิภาและน้องสาวเพียงลำพัง ซึ่งช่วงแรก ๆ นั้นแม่ยังทำใจไม่ได้กับการจากไปอย่างกะทันหันของพ่อ แม่ก็จะแอบร้องไห้อยู่บ่อย ๆ แต่หลังจากนั้นไม่นานนัก แม่ก็เข้มแข็งขึ้น เพราะต้องเป็นหลักให้ลูก ๆ ทั้งสองคน แม่จึงเป็นเสมือนทั้งพ่อและแม่ในคนเดียว และพยายามที่จะดูแลคุณกรวิภาและน้องสาวอย่างดีที่สุด แม่ไม่เคยทำให้คุณกรวิภากับน้องสาวต้องลำบากแม้แต่น้อยงานบ้านงานเรือน

ต่าง ๆ ก็ไม่ต้องทำ เพราะแม่ต้องการให้คุณกรวิกากับน้องสาวได้เรียนหนังสืออย่างเต็มที่โดยไม่ต้องมีเรื่องกังวลใด ๆ แม่บอกว่า ต้องการให้ลูกเป็นเด็กดี และตั้งใจเรียนเท่านั้นพอแล้ว แม่พยายามทำทุกอย่างให้คุณกรวิกาและน้องสาวมีความเป็นอยู่สุขสบายที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นแม้ว่าจะขาดพ่อไปแต่คุณกรวิกาและน้องสาวก็ไม่เคยต้องลำบากหรือขาดความอบอุ่นแต่อย่างใด เพราะแม่ได้ทำหน้าที่ทดแทนพ่อได้อย่างดีที่สุด คุณกรวิกาคิดว่าตนเอง โชคดีมากที่ได้เกิดมาเป็นลูกของแม่

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

แม้ว่าคุณกรวิกาจะสูญเสียพ่อไปตั้งแต่ยังเด็ก แต่ก็ไม่ได้ทำให้คุณกรวิกาารู้สึกว่าตนเองขาดความรัก ความอบอุ่นแต่อย่างใด ตรงกันข้าม คุณกรวิกากลับรู้สึกว่าคุณกรวิกาที่มีความรักความอบอุ่นที่แม่มีให้นั้นมันมากกว่าครอบครัวอื่นที่สมบูรณ์ทั้งพ่อ แม่ ลูก ด้วยซ้ำไป เพราะแม่ทำทุกอย่างเพื่อคุณกรวิกาและน้องสาวอย่างดีที่สุด เท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้แม้ว่าแม่จะทำงานหนักขนาดไหน แต่แม่ก็ไม่เคยปล่อยให้คุณกรวิกาและน้องสาวต้องรู้สึกเหงา หรือว่าเหว่เพียงลำพัง ทุกคืนก่อนนอน ซึ่งคุณกรวิกา น้องสาว และแม่จะนอนด้วยกันมาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต แม่จะคอยถามลูก ๆ ว่าใครมีเรื่องอะไรจะพูดคุยปรึกษาแม่หรือเปล่า ถ้าไม่มีเราสามคนก็จะนอนดูทีวีด้วยกันไปคุยกันไปจนหลับ คุณกรวิกาจึงผูกพันกับแม่มาก มีปัญหาอะไรก็จะมาปรึกษาแม่ตลอด เพราะแม่เป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดเสมอ เพราะท่านรักและพร้อมจะเข้าใจคุณกรวิกาในทุก ๆ เรื่อง

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

เมื่อคุณกรวิกาเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ แล้ว ก็ได้กลับไปทำงานที่บ้านเกิดทันที เพราะอยากอยู่ใกล้ชิดแม่และน้องสาว เนื่องจากต้องห่างเหินมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ถึง 4 ปี เป็น 4 ปีที่คุณกรวิกา รู้สึกว่ายาวนานมาก เพราะคุณกรวิกาผูกพันกับแม่และน้องสาวมาก ซึ่งตอนทำงานทำนั้นคุณกรวิกาอยากทำงานบริษัทเอกชน แต่แม่อยากให้ทำงานราชการเพราะมั่นคงกว่า ในที่สุดคุณกรวิกา ก็สอบบรรจุเป็นข้าราชการได้ในหน่วยงานหนึ่งในตำแหน่งเลขานุการห้องเจ้านาย และที่นี้ก็ทำให้คุณกรวิกาได้พบกับสามีซึ่งเป็นเจ้านายโดยตรงของคุณกรวิกา ซึ่งเขาเป็นคนกรุงเทพฯ และเพิ่งย้ายมารับตำแหน่งนี้เป็นครั้งแรก เขาเป็นคนที่มิอ้อชายส์ดีกับลูกน้องทุก ๆ คน ลูกน้องทุกคนจึงรักเขาและด้วยตำแหน่งการงานของเขาและของคุณกรวิกาที่เป็นเจ้านายกับเลขานุการทำให้ต้องทำงานใกล้ชิดกันทุกวันเมื่อเวลาผ่านไปก็ยิ่งมีความผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น จนกลายเป็นความรักในที่สุด โดยคุณกรวิกาไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าเขามีภรรยาแล้ว จนกระทั่งแต่งงานกันและมีลูกแล้ว 1 คน จึงทราบว่าเขามีภรรยาแล้ว แต่ด้วยความรักทำให้คุณ

กรวิภาขอมให้อภัยสามีได้อยู่ด้วยกันต่อไปเพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาสามีได้พิสูจน์ตัวเองให้คุณกรวิภาเห็นว่าไม่ว่าอดีตเขาจะเป็นเช่นไรแต่ปัจจุบันเขารักคุณกรวิภากับลูกมากที่สุด แค่นี้ก็พอแล้ว

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

การสูญเสียพ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวไปนั้น ถือว่าเป็นจุดหักเหของครอบครัว คุณกรวิภาทำให้แม่ต้องลำบากมากขึ้นและทำงานหนักมากขึ้น เพราะต้องเป็นผู้หารายได้มาเลี้ยงครอบครัวเพียงลำพังคนเดียว แต่แม่ก็สามารถทำหน้าที่นี้ได้ดีที่สุด คุณกรวิภากับน้องสาวไม่เคยต้องกังวลเกี่ยวกับการหารายได้แม่แต่น้อย เพราะแม่จะพูดเสมอ ๆ ว่าคุณกรวิภากับน้องสาวตั้งใจเรียนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เรื่องอื่นเป็นหน้าที่ของแม่ ซึ่งครอบครัวของคุณกรวิภาก็มีฐานะปานกลางพอมีกินมีใช้และส่งลูกทั้ง 2 คนเรียนได้โดยไม่เดือดร้อน และคุณกรวิภาก็ไม่เคยเห็นว่าเงินทองเป็นเรื่องสำคัญ และไม่เคยนึกน้อยใจในโชคชะตา เพราะคุณกรวิภาคิดว่าความรักความอบอุ่นที่ได้จากแม่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และการที่คุณกรวิภาแต่งงานกับสามีก็เป็นเพราะความรักไม่ใช่เรื่องเงินทอง แม้ว่าเขาจะค่อนข้างมีฐานะดีแต่ถ้าคุณกรวิภาไม่รักก็จะไม่มีวันขอมแต่งงานด้วยอย่างเด็ดขาด

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

การที่คุณกรวิภากับแม่มีความผูกพันกันมากทำให้สามารถพูดคุยปรึกษากันได้ทุกเรื่องอย่างเปิดเผย แม่จะคอยพูดกับคุณกรวิภาเสมอเรื่องการรักนวลสงวนตัว และความสำคัญของพรหมจรรย์ แม่บอกว่าผู้หญิงที่ดีควรจะมอบตัวให้กับสามีในคืนวันแต่งงานเท่านั้น และเมื่อเป็นของผู้ชายคนไหนแล้วก็ต้องเป็นของเขาตลอดไป เหมือนอย่างแม่ที่แม่จะสูญเสียสามีไปแล้วก็ไม่เคยคิดที่จะมีสามีใหม่อีกเลยตลอดชีวิตนี้ ซึ่งคุณกรวิภาก็ซึมซับค่านิยมนี้มาตลอดและคิดเสมอว่านอกจากสามีคนนี้แล้วชาตินี้ก็จะไม่ยอมมีใครอีก

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณกรวิภา เติบโตขึ้นมาท่ามกลางความรักจากแม่จนทำให้คุณกรวิภาคิดเสมอว่า จะมีแม่คนไหนในโลกนี้ที่ดีเท่าแม่ของคุณกรวิภาอีกบ้าง เพราะคุณกรวิภาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตแม่ และแม่ก็เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคุณกรวิภา เราสองคนไม่อาจจะขาดกันและกันได้ ไม่ว่าคุณกรวิภาจะทำอะไรก็จะตระหนักเสมอว่าจะต้องไม่ทำให้แม่เสียใจ เพราะรู้ว่าตนเองมีความสำคัญกับแม่ขนาดไหน คุณกรวิภาไม่เคยมีปมด้อยใด ๆ ในชีวิต เพราะแม่เป็นผู้ที่สลายปมด้อยเหล่านั้นไปหมด

สิ้น และแม้ว่าปัจจุบันคุณกรวิภาจะมีครอบครัวเป็นของตนเองแล้วแต่ก็ยังอยู่กับแม่ เพราะแม่เป็นเหมือนส่วนหนึ่งในชีวิตของคุณกรวิภา

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

แม่ของคุณกรวิภานั้น เป็นคนค่อนข้างจะซุ่มซมๆ และเชื่อในกฎแห่งกรรมเป็นอย่างมากจะคอยบอกคอยสอนให้คุณกรวิภาและน้องสาวทำแต่ความดี และทำบุญอยู่เสมอมา คุณกรวิภาคิดเป็นนิสัย แม่เป็นคนที่มีจิตใจเมตตา แม่กระทั่งคนที่ชั่วร้ายพอเสียชีวิต แม่ก็ยังไม่คิดอาฆาตแค้น แม่ตำรวจะยังจับตัวคนร้ายไม่ได้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน แต่แม่ก็ไม่ได้คิดอะไรอีกแล้ว เพราะเชื่อว่า สักวันเขาคนนั้นจะต้องได้รับกรรมที่เขาก่อเอาไว้แน่นอน และแม่ก็คอยบอกคอยสอนคุณกรวิภากับน้องสาวให้คิดอย่างนี้เช่นกันจะได้สบายใจ ทุกวันนี้คุณกรวิภายอมรับว่าตนเองได้ทำความผิดอย่างที่ไม่เคยคิดว่าจะต้องทำมาก่อน นั่นคือ การเป็นภรรยาที่ถือว่าผิดศีลธรรมจริยธรรม อันติงาม เพราะมันสุดวิสัยจริงๆ ที่จะหยุดยั้ง และคุณกรวิภาคิดว่าจะทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

กรณีศึกษาที่ 4 : คุณอารดี (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณอารดี (นามสมมติ) อายุ 32 ปี จบการศึกษาระดับม.3 เป็นคนจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน คุณอารดีเป็นคนโต มีน้องชาย 2 คน และน้องสาว 1 คน พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย โดยขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบร้านโชห่วย นอกจากนี้แม่ยังเปิดขายอาหารตามสั่งด้วย โดยเปิดเป็นร้านเล็ก ๆ หน้าบ้าน ชีวิตคุณอารดีในวัยเด็กก็มีความสุขดีตามอัธยาศัย นอนเที่ยว เล่น ไปตามเรื่อง ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร น้อง ๆ ก็เช่นกันทุกคนใช้ชีวิตสนุกสนานไปตามวัย จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตคุณอารดีเปลี่ยนแปลงไป ตอนนั้นคุณอารดีอายุประมาณ 14 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.3 พ่อกับแม่ก็แยกทางกัน เพราะพ่อไปมีผู้หญิงใหม่ แม่จึงต้องรับภาระในการเลี้ยงดูลูกทั้ง 4 คนเพียงลำพังคนเดียวแม่ต้องทำงานหนักมากขึ้น เพราะนอกจากต้องขายของแล้วยังต้องดูแลลูก ๆ ทั้ง 4 คนอีกด้วย แต่แม่ก็ไม่เคยบ่นให้คุณอารดีและน้อง ๆ ได้ยินเลย แม่ของคุณอารดีต้องตื่นนอนตั้งแต่ตี 3 เพื่อไปตลาดซื้อของมาเตรียมทำอาหารขาย และยังต้องเปิดร้านขายของซ้ำอีกด้วย แม่จะกลับมาถึงบ้านประมาณตี 4 ครึ่ง โดยคุณอารดีในฐานะลูกคนโตก็จะต้องตื่นขึ้นมาช่วยแม่จัดเตรียมข้าวของต่าง ๆ จากนั้นพอ 6 โมงคุณอารดีก็จะไปอาบน้ำ แต่งตัวและปลุกน้อง ๆ ให้ลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียนพร้อมกัน คุณอารดีปฏิบัติเช่นนี้เป็นกิจวัตรทุกวัน

จนกระทั่งประมาณปลายปี 2528 แม่ของคุณอารดีก็ล้มเจ็บลง เพราะทำงานหนักจนไม่

มีเวลาพักผ่อน หมอบอกว่า แม่ของคุณอารดีเป็นหลายโรครวม ทั้งโรคหัวใจ, โรคความดันโลหิตสูง และเบาหวาน หมอห้ามแม่ทำงานหนักอีกต่อไป เพราะอาจทำให้ถึงกับเสียชีวิตได้ แม่ก็บอกว่าถ้าแม่ไม่ทำแล้วลูก ๆ จะอยู่กันอย่างไร เพราะทุกคนก็ยังเล็กอยู่และกำลังเรียนหนังสือทุกคน มีแม่เพียงคนเดียวที่เป็นหลักของครอบครัว ถ้าแม่ไม่ทำงานแล้วใครจะเป็นหลักของครอบครัว เพราะพ่อก็หวังพึ่งอีกต่อไปไม่ได้แล้ว เนื่องจากไปมีครอบครัวใหม่และไม่เคยมาสนใจ แม่และครอบครัวเลย คุณอารดีตัดสินใจได้ในนาทีนั้นว่าต่อไปนี่ตนเองจะต้องเป็นหลักของครอบครัวในฐานะลูกคนโต คุณอารดีจะต้องดูแลแม่และน้อง ๆ ให้ดีที่สุด คุณอารดีบอกกับแม่ว่าจะไม่เรียนต่อแล้ว คุณอารดีจะออกมาช่วยแม่ทำงานหาเงินส่งน้อง ๆ เรียนหนังสือ แต่แม่ไม่ยอมเพราะแม่ต้องการให้คุณอารดีเรียนหนังสือให้สูงที่สุด คุณอารดีต้องอธิบายให้แม่ฟังว่า คุณอารดีเห็นแม่เหนื่อยคนเดียวอีกต่อไปไม่ไหวแล้ว คุณอารดีอยากช่วยแบ่งเบาภาระของแม่ โดยคุณอารดีไม่เสียใจเลยแม้แต่นิดเดียว ตรงกันข้าม คุณอารดีกลับภูมิใจมากที่จะได้ดูแลแม่และน้องที่คุณอารดีรักมากที่สุด แม่จึงอนุญาตให้คุณอารดีลาออกจากโรงเรียนได้ โชคดีที่ตอนนั้นอยู่ในช่วงปิดเทอม ม. 3 พอดี เมื่อคุณอารดีลาออก คุณอารดีก็ได้วุฒิ ม.3 ซึ่งถ้า คุณอารดีจึงได้ลาออกก่อนหน้านั้นคุณอารดีก็จะมีวุฒิแค่ ป.6 คุณอารดีลาออกจากโรงเรียนและมาช่วยแม่ขายของ และดูแลน้องนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

หลังจากที่คุณอารดีออกจากโรงเรียนมาช่วยแม่ได้ไม่นาน แม่ก็ตัดสินใจเลิกขายของชำ โดยขายอาหารตามสั่งอย่างเดียว เพราะรายได้ดีกว่า โดยทุกวันคุณอารดีต้องตื่นตั้งแต่ตี 3 พร้อมแม่และออกไปจ่ายตลาด ใกล้เคียง ๆ บ้าน กว่าจะกลับถึงบ้านก็ตี 4 ครึ่ง หรือตี 5 ทุกวัน จากนั้นก็ช่วยกันเตรียมของและเปิดขายตอน 7 โมงเช้า แม่จะเป็นคนปรุงอาหาร ส่วนคุณอารดีคอยเป็นลูกมือช่วยอยู่ใกล้ ๆ แม่คุณอารดีทำอาหารอร่อยมาก ลูกค้าติดกันเยอะ คุณอารดีกับแม่จะขายอาหารตามสั่งไปเรื่อย ๆ จนกว่าของจะหมดก็ประมาณบ่าย 2-3 โมง ถ้าบางวันขายดีของก็หมดตั้งแต่เที่ยง หลังจากขายของหมดแล้วคุณอารดีกับแม่ก็ช่วยกันเก็บร้าน กว่าเสร็จเรียบร้อยก็ประมาณ 5 โมงเย็น น้อง ๆ ก็กลับมาจากโรงเรียนพอดี หลังจากเก็บร้านเสร็จแล้วคุณอารดีก็จะไปทำงานบ้านต่อ ทั้งกวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า รีดผ้า เพราะคุณอารดีไม่ยอมให้แม่ทำ คุณอารดีอยากให้แม่ได้พักผ่อนหลังจากที่เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ซึ่งน้อง ๆ ของคุณอารดีหลังจากทำการบ้านเสร็จแล้ว ก็จะมาช่วยคุณอารดีทำงานบ้านกันทุกคน และน้อง ๆ ของคุณอารดีเรียนดีกันทุกคน ทำให้คุณอารดีกับแม่สบายใจไม่ต้องคอยห่วงเรื่องการเรียนเลย คุณอารดีกับแม่จึงมีกำลังใจในการทำมาหากินมากขึ้น คุณอารดีรับภาระดูแลครอบครัวมาตลอดตั้งแต่อายุ 14 ไม่เคยไปเที่ยวที่ไหน ไม่มีเพื่อนสนิท และไม่เคยมีเพื่อนชายเลย เพราะวัน ๆ ไม่ได้ไปไหน ทำแต่งานเพียงอย่างเดียว บางครั้งคุณอารดีก็นึกท้อใจเหมือนกันที่ตัวเองต้องทำงานหนักกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน ที่เขายังมีโอกาสเที่ยวเล่นได้ แต่พอคุณอารดีนึกถึงแม่และน้องคุณอารดีก็มีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น คุณอารดีจึงตั้งหน้าตั้งตาทำงาน

หาเงินอย่างไม่ย่อท้อเพื่อแม่และน้อง

จนกระทั่งคุณอารดีอายุได้ 24 ปี คุณอารดีก็ได้พบกับความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตอีกครั้ง ช่วงนั้นแม่วางมือจากการเป็นแม่ครัว แล้วมอบหมายให้คุณอารดีทำแทน เพราะคุณอารดีเป็นลูกมือแม่มาหลายปี จนชำนาญทำอาหารได้อร่อยไม่แพ้แม่เลย คุณอารดีจึงรับหน้าที่เป็นแม่ครัวเอง ตั้งแต่นั้น คุณอารดีเองก็อยากให้แม่พักแล้วเหมือนกัน เพราะแม่เหนื่อยมามากแล้ว อีกทั้งตอนนั้นน้อง ๆ ก็โตกันหมดแล้ว น้องชายคนรองจากคุณอารดีก็เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย น้องชายคนถัดไปก็เรียนเพาะช่างใกล้จบแล้วเช่นกัน ส่วนน้องสาวคนเล็กกำลังเรียนมหาวิทยาลัยปี 1 น้อง ๆ ของคุณอารดีตั้งใจเรียนหนังสือกันทุกคน และก็เป็นเด็กดีมาก ไม่เคยทำให้แม่และคุณอารดีผิดหวัง เสียใจเลย คุณอารดีจึงรู้สึกที่ตัดสินใจไม่ผิดที่ตอนนั้นยอมเสียสละไม่เรียนต่อเพื่อช่วยแม่ทำงานส่งน้อง ๆ เรียน ช่วงนี้จึงเป็นช่วงที่คุณอารดีรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าภาระของตนเองเบาบางลงมากแล้วน้อง ๆ ก็ดูแลตัวเองกันได้ทุกคน และก็เรียนกันใกล้จบแล้ว คุณอารดีจึงเริ่มใช้ชีวิตสบาย ๆ มากขึ้น คุณอารดีเริ่มได้มีโอกาสไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าบ้าง ไปดูหนังบ้างแรก ๆ ก็ให้น้อง ๆ พาไปเพราะคุณอารดีไม่เคยไปมาก่อน ซึ่งแม่และน้อง ๆ ทุกคนก็สนับสนุนให้คุณอารดีออกไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาออกบ้านบ้าง เพราะคุณอารดีเอาแต่ทำงานไม่เคยออกไปดูโลกข้างนอกบ้างเลย ช่วงหลัง ๆ คุณอารดีก็ชำนาญแล้วไปคนเดียวได้ บางครั้งนึกอยากไปซื้อของหรือเดินเล่นบ้างก็ไปคนเดียวได้ เพราะบางครั้งน้อง ๆ ก็คิดเรียน ไปด้วยไม่ได้ แต่ก็ไม่บ่นสักเพราะห่วงแม่ที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว

มีอยู่วันหนึ่ง คุณอารดีต้องออกไปเอายาให้แม่ที่โรงพยาบาล เพราะแม่ต้องกินยาทุกวัน เนื่องจากมีโรคประจำตัวอยู่ ขากลับคุณอารดีก็เลยแวะห้างสรรพสินค้าแถวบ้าน เพื่อซื้อของใช้ส่วนตัว เมื่อได้ของครบแล้วก็แวะกินข้าว ตรงชั้นฟาสต์ฟู้ด ขณะที่นั่งกินอยู่ได้สักพัก ก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาคุณอารดีที่โต๊ะถามว่าขอนั่งด้วยคนได้ไหม เพราะที่นั่งเต็มหมดแล้ว คุณอารดีเห็นว่าคุณตนเองนั่งคนเดียว โต๊ะก็ยังมีว่างอยู่จึงอนุญาตให้เขานั่งด้วย เขาเป็นผู้ชายลักษณะสูงผอม ผิวคล้ำแดดชนิดน้อย หน้าตาจัดว่าใช้ได้ พอเขานั่งทานได้สักพักก็ถามคุณอารดีว่า ชื่ออะไร คุณอารดีก็ตอบไปตามตรง จากนั้นเขาก็บอกชื่อของเขา และก็ชวนคุณอารดีคุย คุณอารดีเห็นว่าเขาทำทางดี ไม่น่าจะใช่คนเลวร้ายอะไร ก็เลยยอมคุยด้วย คุณอารดีนั่งคุยกับเขาอยู่ประมาณเกือบชั่วโมง ก็ขอตัวกลับบ้าน เพราะเป็นห่วงแม่ที่อยู่บ้านคนเดียว ก่อนคุณอารดีจะกลับเขาก็ขอเบอร์โทรศัพท์คุณอารดี คุณอารดีเห็นว่ารู้จักกันแล้วก็เลยให้ไป จากนั้น คุณอารดีก็กลับบ้าน ตอนบ่ายวันรุ่งขึ้นเขาก็โทรมาหาคุณอารดีที่บ้าน ก็ชวนคุณอารดีคุยเรื่องทั่ว ๆ ไป หลังจากวันนั้นเขาก็โทรมา

อีก 2-3 ครั้ง และชวนคุณอารดีออกไปเที่ยวข้างนอกกัน แต่คุณอารดีบอกว่าคุณอารดีไปไม่ได้ เพราะคุณอารดีต้องขายของและดูแลแม่ด้วย เขาก็เลยบอกว่า จะมาหาที่บ้าน เขาจึงขอที่อยู่คุณอารดี คุณอารดีก็ให้ไปไม่คิดว่าเขาจะมาหาจริง ๆ แต่ปรากฏว่า วันรุ่งขึ้นเขามาหาคุณอารดีที่บ้านจริง ๆ คุณอารดีก็ตกใจมาก คุณอารดีพาเขาไปแนะนำให้แม่รู้จัก บอกว่าเป็นเพื่อนที่รู้จักที่ห้างสรรพสินค้าเมื่อไม่นานมานี้ แม่ก็พูดคุยกับเขาดี เพราะเห็นเขาทำทางดี พอเขากลับไปแม่ก็บอกกับคุณอารดีว่า แม่ไม่ห้าม ถ้าคุณอารดีจะมีเพื่อนชายบ้าง เพราะคุณอารดีลำบากมามากแล้ว ควรจะหาความสุขให้ตัวเองบ้าง และในอนาคตคุณอารดีก็ควรจะต้องมีคนดูแล เพราะเมื่ออาจจะอยู่กับคุณอารดีได้อีกไม่นาน คุณอารดีจะต้องมีครอบครัวที่ดี และเป็นหลักให้กับน้อง ๆ ทุกคน แม่ก็บอกว่าให้คุณอารดีลองคบกับเขาไปก่อน เพราะเขาทำทางสนใจคุณอารดีมาก และก็เป็นคนดี หลังจากนั้น เขาก็กลายเป็นแขกประจำของครอบครัวคุณอารดีโดยน้อง ๆ ของคุณอารดีก็รับรู้กันทุกคน โดยทุกคนต่างก็สนับสนุนเต็มที่ เพราะอยากให้คุณอารดีมีความสุข ทุกคนในบ้านชอบเขามาก เพราะเขาช่วยคุณอารดีขายของแทบทุกวัน โดยจะมาช่วยคุณอารดีจ่ายตลาดคอนเซ็ปต์ และจัดร้าน จากนั้น เขาก็จะไปทำงาน และก็จะกลับมาช่วยคุณอารดีเก็บร้านหลังจากเลิกงานแล้วทุกวันหลังจากกลับมาจากที่ทำงานตอนเย็นก็ต้องมีของติดไม้ติดมือมาฝากคุณอารดี และทุกคนในบ้านเป็นประจำ เขาทำงานอยู่บริษัทแห่งหนึ่ง แถวบ้าน โดยเป็นเซลล์ขายของ เขาบอกว่ารายได้ดีมาก ได้เงินเดือนเกือบ 2 หมื่นบาท บางเดือนก็ได้มากกว่านี้ แล้วแต่ว่าจะขายได้มากน้อยแค่ไหน แต่คุณอารดีว่าเขาต้องขายดีมากแน่ ๆ เพราะเขาอหิชาศัยดี พุดจาเก่ง คุณอารดีภูมิใจมากที่ได้คบกับเขา

คุณอารดีคบกับเขาได้ประมาณ 3 เดือน เขาก็มาขออนุญาตแม่พาคุณอารดีไปเที่ยวบ้านเขาที่จังหวัดเพชรบุรี เขาบอกว่าบ้านเขาอยู่เกือบติดทะเลเลย คุณอารดีอยากไปมากเพราะไม่ได้เห็นทะเลมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ ที่พ่อยังอยู่ เขาขออนุญาตแม่คุณอารดีว่าจะพาคุณอารดีไปบ้านแล้วค้าง 1 คืน เพราะอยู่ต่างจังหวัดต้องเดินทางนาน จะพามาส่งบ้านวันรุ่งขึ้นตอนเย็น แม่คุณอารดีก็เลยอนุญาตเพราะไว้ใจเขาแล้ว เขาพาคุณอารดีไปบ้านเขาที่เพชรบุรี และแนะนำคุณอารดีให้รู้จักพ่อแม่ของเขา โดยบอกว่าคุณอารดีเป็นแฟน พ่อแม่เขาก็มองหน้าคุณอารดีเฉย ๆ ไม่ได้ว่าอะไรและก็พาคุณอารดีไปดูห้องนอน หลังจากที่พาคุณอารดีไปบ้านแล้วก็พาคุณอารดีออกไปเที่ยวทั้งวัน ทั้งเล่นน้ำทะเลและไปเที่ยวตัวเมืองจนค่ำก็แวะกินอาหารทะเลก่อนกลับบ้าน พอกลับมาถึงบ้านคุณอารดีก็รีบอาบน้ำเข้านอน เพราะง่วงมาก เนื่องจากเที่ยวมาทั้งวัน พอคุณอารดีกำลังจะนอน ก็มีเสียงเคาะประตู คุณอารดีก็เลยเดินไปเปิด ปรากฏว่าเป็นเขา เขาขอเข้ามาในห้องบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย จากนั้นเขาก็เริ่มล้วงเกินคุณอารดีและบอกว่ารักคุณอารดี คุณอารดีเองก็ไม่ว่าอะไรเพราะรักเขาเช่นกัน คืนนั้นคุณอารดีจึงเป็นของเขาด้วยความเต็มใจ วันรุ่งขึ้นเขาก็พาคุณอารดีกลับบ้าน

หลังจากที่คุณอาร์ดีเป็นของเขาแล้วเขาก็ไม่เคยขอคุณอาร์ดีแต่งงานเลย พอคุณอาร์ดีลองถามเขาว่า น่าจะแต่งงานกันดีไหม เขาก็บอกว่าเขายังไม่พร้อม ให้รออีกนิด เขาอยากสร้างฐานะให้มั่นคงกว่านี้ ก่อน เมื่อ คุณอาร์ดีแต่งงานไปกับเขาจะได้ไม่ลำบาก คุณอาร์ดีเองก็เห็นดีด้วย หลังจากนั้นเขาก็หาโอกาสพาคุณอาร์ดีออกไปข้างนอกเสมอ ๆ โดยบอกกับแม่ว่าจะพาคุณอาร์ดีไปกินข้างข้าง คุณหวังบ้าง สุดท้ายก็จบลงที่โรงแรมมานูรูทุกครั้ง คุณอาร์ดีเองก็รู้สึกผิดเพราะยังไม่ได้แต่งงานกับเขาให้ถูกต้องตามประเพณี กลับแต่ยอมเป็นของเขาแล้ว แต่คุณอาร์ดีก็รักเขามากจนยอมได้ทุกอย่าง และคิดว่าสักวันหนึ่งเมื่อเขาพร้อมเราจะได้แต่งงานกัน

ทุกคนในบ้านไม่มีใครรู้เรื่องนี้ จนกระทั่งวันหนึ่งทุกคนก็รู้กันได้ เพราะคุณอาร์ดีเกิดมีอาการแพ้ท้องขึ้นมา ตอนแรกคุณอาร์ดีก็นึกว่าเป็น โรคกระเพาะอาหารธรรมดา เพราะ คุณอาร์ดี เป็นอยู่แล้ว เนื่องจากกินอาหารไม่เป็นเวลา คุณอาร์ดีก็นึกว่าโรคกำเริบเท่านั้น แต่แม่ของคุณอาร์ดี พอเห็นอาการของคุณอาร์ดีก็ถามเลยว่าท้องใช่ไหม อย่าโกหกแม่ แม่รู้ดี เพราะมีลูกมาก่อนถึง 4 คน คุณอาร์ดีตกใจมาก ไม่เคยคิดเลยว่าตนเองจะท้อง คุณอาร์ดีร้องไห้ออกมาเพราะทำอะไรไม่ถูก แต่แม่ก็ยังเป็นแม่ที่แสนดีเหมือนเดิม ไม่เคยคิดว่า หรือพูดจาให้คุณอาร์ดีต้องเจ็บช้ำน้ำใจแต่อย่างใด กลับมาปลอบคุณอาร์ดีและบอกว่ามันมีทางแก้ไขได้ให้คุณอาร์ดีนำเรื่องนี้ไปบอกพ่อของเด็กซะ และให้เขามาสู้อให้เป็นเรื่องราว แม่จะไม่เรียกร้องอะไร ขอให้เขารับผิดชอบคุณอาร์ดีกับลูกก็พอ งานแต่งงานจะมีหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ แม่ขอความเรียบง่ายขอให้ถูกต้องตามประเพณีก็พอแล้ว พอตอนเย็นเขากลับมาหาคุณอาร์ดี คุณอาร์ดีจึงรีบบอกเรื่องนี้กับเขาทันที คุณอาร์ดีหวังว่าเขาคงจะดีใจและรีบขอคุณอาร์ดีแต่งงานโดยเร็ว แต่ผิดคาดพอเขารู้เรื่องเขากลับตกใจมาก และบอกว่า มีได้ยังไง เขายังไม่พร้อมเลย คุณอาร์ดีรู้สึกเสียใจจนบอกไม่ถูก เขาเป็นคนทำให้คุณอาร์ดีท้อง แต่กลับมามาถามคุณอาร์ดีว่ามีได้ยังไง คุณอาร์ดียิ่งเสียใจมากขึ้นไปอีก เมื่อเขาบอกให้คุณอาร์ดีไปเอาเด็กออกก่อน เพราะเขายังไม่พร้อมเป็นพ่อคนตอนนี้ คุณอาร์ดีไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เขาจะเป็นคนเช่นนี้ คุณอาร์ดีบอกเขาว่า คุณอาร์ดีจะไม่เอาลูกออกเด็ดขาด ถึงแม้เขาจะไม่ต้องการ แต่คุณอาร์ดีต้องการ คุณอาร์ดีเลี้ยงลูกของตนเองได้ เขาบอกว่าเขาขอเวลาคิดก่อนแล้วเขาจะมาหาใหม่ จากนั้นเขาก็หายไปเกือบ 1 อาทิตย์ ในช่วงที่เขาหายไปนั้นคุณอาร์ดีก็คิดว่าถ้าเขาจะทิ้ง คุณอาร์ดีจริง ๆ คุณอาร์ดีก็จะเอาลูกไว้ คุณอาร์ดีจะเลี้ยงลูกเอง แม่และน้อง ๆ ทุกคนก็เข้าใจคุณอาร์ดี ไม่มีใครซ้ำเติมคุณอาร์ดีเลย เขาหายไปเกือบ 1 อาทิตย์ก็กลับมาและบอกคุณอาร์ดีว่าเขาจะรับผิดชอบ โดยขอให้อยู่กินกันอย่างเรียบง่าย ไม่ต้องจัดงานใหญ่โตได้ไหม คุณอาร์ดีก็บอกว่าได้ เพราะแม่ของคุณอาร์ดีก็ต้องการเช่นนั้น เหมือนกัน เพราะแม่ชอบความเรียบง่ายไม่ต้องหรูหราฟู่ฟ่า

จากนั้นไม่นานเขาก็พาผู้ใหญ่มาสู่ขอคุณอารดีกับแม่ แต่กลับไม่ใช่พ่อแม่ของเขา แต่เป็นลุงของเขาแทน เขาบอกว่า แม่เขาไม่สบายมาก พ่อก็ต้องอยู่ดูแลแม่ จึงไม่สามารถมาได้ คุณอารดีก็ไม่ได้คิดอะไร คุณอารดีกับเขาก็ทำพิธีผูกข้อมือกันอย่างง่าย ๆ และก็กินเลี้ยงกันเล็ก ๆ ภายในบ้าน เท่านั้น จากนั้นเขาก็ย้ายมาอยู่กับคุณอารดีที่บ้าน โดยเขาจะมาค้างอยู่กับคุณอารดีเป็นบางคืน อาทิตย์หนึ่งก็ประมาณ 3-4 คืน เขาบอกว่า ช่วงนี้งานเขาต้องขยับออกไปต่างจังหวัดด้วย เขาเป็นเซลล์ก็ต้องออกไปขายต่างจังหวัดด้วยเช่นกัน เดินทางไปกลับก็เหนื่อย เขาก็เลยค้างคืนที่นั่นเลย แต่ว่าเขาไปต่างจังหวัดแบบนี้ก็ได้รายได้ดี ได้เงินเดือนเพิ่มขึ้นอีกเดือนละเกือบ 5 พันบาท เขาจะได้เก็บเงินไว้สร้างฐานะเพื่อลูก คุณอารดีเองได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็หายสงสัยไม่อะไรเลย เพราะรักเขามากเป็นทุนเดิม อยู่แล้วอีกทั้งเขายังอ้างว่าทำเพื่อครอบครัวอีกคุณอารดียังไม่สงสัยอะไรเลย คุณอารดีก็ใช้ชีวิตกับเขาเช่นนี้ไปอย่างมีความสุขพอควร ช่วงที่คุณอารดีท้องคุณอารดีก็ยังขายอาหารตามสั่ง จนกระทั่งท้องได้ 7 เดือนจึงหยุดขายของ โดยสามีคุณอารดีก็ให้เงินคุณอารดีไว้ใช้จ่ายในแต่ละเดือน เดือนละ 6,000 บาท คุณอารดีก็ใช้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้านระหว่างที่ไม่ได้ทำงาน ไม่มีรายได้ และก็แบ่งให้แม่ส่วนหนึ่ง อีกส่วนก็ให้น้อง ๆ ไว้ไปเรียนหนังสือ ที่เหลือก็เก็บไว้ยามคลอดลูก โชคดีที่คุณอารดีมีเงินก้อนเก็บอยู่บ้าง เพราะช่วงที่คุณอารดีทำงานคุณอารดีก็เก็บหอมรอมริบมาตลอด คุณอารดีจึงไม่ต้องกังวลมากนักว่าจะเดือนคร้อนเมื่อไม่ได้ทำงานสัก 3-4 เดือน จนกว่าจะคลอด และคุณอารดีก็คลอดลูกออกมาเป็นผู้ชายตัวใหญ่มากหนัก 3,900 กรัม เพราะตอนท้องแม่คุณอารดีบำรุงคุณอารดีอย่างดี จนคุณอารดีน้ำหนักเพิ่มเกือบ 20 กิโล ตอนที่คุณอารดีคลอดลูก สามีคุณอารดีไม่อยู่ น้องชายคุณอารดีเป็นคนพาไปส่งโรงพยาบาล และเป็นคนส่งข่าวให้สามีคุณอารดีรู้ และเขาก็มาเยี่ยมวันรุ่งขึ้น เขาก็ห่อลูกมากซื้อของมาให้ลูกเขอะแยะ คุณอารดีคิดว่าตนเองมีความสุขมากขึ้นเมื่อมีลูก จวบจนลูกชายของคุณอารดีอายุครบ 1 ขวบ คุณอารดีก็บอกให้สามีพาลูกไปหาปู่ย่าบ้าง เพราะลูกชายคุณอารดียังไม่เคยเจอปู่ย่าเลย แรก ๆ สามีก็อดออกว่า ลูกยังเล็กบ้าง บ้านปู่ย่าอยู่ไกลบ้าง จนคุณอารดีบอกว่าถ้าไม่พาไปคุณอารดีจะพาไปเอง ในที่สุดสามีก็ต้องยอมพาคุณอารดีกับลูกไปบ้านพ่อแม่เขาที่เพชรบุรี ที่คุณอารดีเคยไปมาแล้ว และเป็นสถานที่ในความทรงจำของคุณอารดีกับสามีด้วย

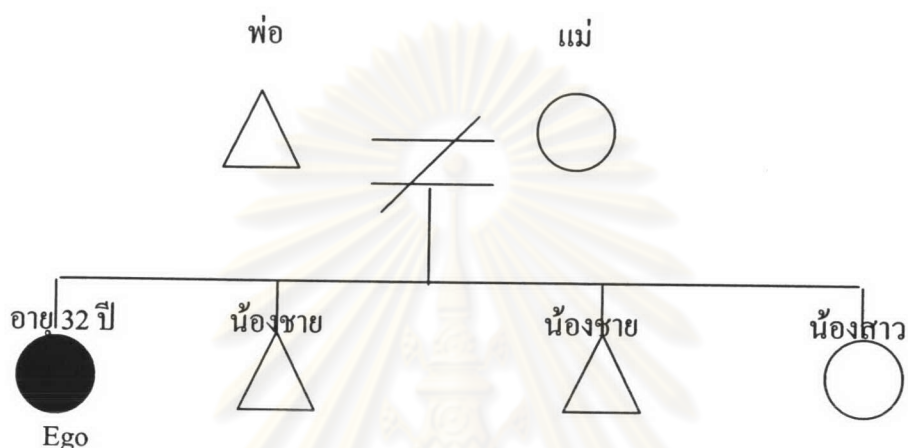
เมื่อไปถึงบ้านพ่อแม่สามี คุณอารดีก็พบว่านอกจากพ่อแม่ของสามีแล้ว ยังมีผู้หญิงคนหนึ่งอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับคุณอารดีหรืออาจแก่กว่าคุณอารดี 2-3 ปี ได้และเด็กผู้หญิงอายุประมาณ 3-4 ขวบอยู่ด้วย เด็กคนนั้นหน้าเหมือนสามีคุณอารดีมาก ไม่ต้องให้ใครมาพูดหรืออธิบายอะไร คุณอารดีก็รู้ว่าเด็กคนนั้นคือ ลูกของสามีคุณอารดีแน่ ๆ และผู้หญิงคนนั้นก็คงจะเป็นแม่เด็ก และต้องเป็นภรรยาอีกคนของสามีคุณอารดี และจะต้องเป็นภรรยาคนแรกก่อนคุณอารดีด้วย เพราะ

เด็กผู้หญิงคนนั้นอายุมากกว่าลูกของคุณอารดี คุณอารดีเข้าใจในเคียวนั้นเองว่าทำไมครั้งแรกที่สามีพามาบ้านพ่อแม่ของเขา พ่อแม่ของเขาถึงดูเฉย ๆ ไม่สนใจคุณอารดีเท่าที่ควร และทำไมสามีถึงค้างคืนที่บ้านแค่อาทิตย์ละ 3-4 วัน และทำไม พ่อแม่สามีถึงไม่ได้เป็นคนไปสู้ขอคุณอารดี และท้ายที่สุดทำไมสามีถึงไม่อยากพาคุณอารดีมาบ้านเขา คุณอารดีได้ทุกคำตอบในเคียวนั้นเอง คำตอบก็คือ เพราะเขามีภรรยาแล้ว และเป็นภรรยาที่ก่อนคุณอารดีด้วย คุณอารดีรู้สึกช็อคมากที่ต้องอยู่ในสถานะภรรยาน้อยอย่างไม่ทันตั้งตัว สามีของคุณอารดีจึงรีบสารภาพว่าเขามีภรรยาและลูกแล้วจริง แต่เขาก็รักคุณอารดีกับลูกมากเช่นกัน เขาจึงไม่กล้าบอกกับคุณอารดี เพราะกลัวคุณอารดีจะขอเลิก คุณอารดีเองก็คิดเช่นนั้นจริง ๆ สามีเพียรพยายามขอโทษคุณอารดี และขอร้องให้ คุณอารดีเห็นแก่ลูก ระหว่างที่อยู่บ้านพ่อแม่ของเขา คุณอารดีก็ได้พูดคุยกับภรรยาอีกคนของเขา จึงรู้ว่าภรรยาเขาแก่กว่าคุณอารดี 2 ปี และภรรยาเขารู้เรื่องของสามีและคุณอารดีมาตลอด ภรรยากับเขาแต่งงานกันอย่างถูกต้องทั้งตามประเพณี และตามกฎหมาย พ่อแม่ของเขาก็รับรู้ทุกอย่าง ส่วนคุณอารดีมาทีหลังจึงไม่ใช่ภรรยาที่ถูกต้องของเขา เท่าที่คุณอารดีคุยกับภรรยาของเขาเธอก็เป็นคนดี อ่อนหวาน พุดจาดี เธอบอกว่าเธอเข้าใจดีว่าสามีเธอเจ้าชู้ เธอทำใจแล้ว เพราะยังเธอดิ้นรนตามเขา เธอเองก็ยังเหนื่อยทุกวันนี้เธออยู่เพื่อลูกเท่านั้น เขาจะไปมีใครอีกก็เรื่องของเขา คุณอารดีกับภรรยาของเขาคุยกันถูกคอดีมาก ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งหรือหึงหวงแต่อย่างใด ซึ่งน่าแปลกมากที่ภรรยาหลวงและภรรยาน้อยจะพูดคุยกันดีได้ขนาดนี้ ต่างฝ่ายต่างเห็นใจกันและกัน ตัวคนกลางคือ สามีก็เลยสบายไป เรา 3 คน ตกลงกันว่า สามีจะนอนบ้านภรรยาหลวง 3 คืน บ้านคุณอารดี 3 คืน อีก 1 คืนที่เหลือก็สลับไป เช่นอาทิตย์นั้นนอนบ้านภรรยาหลวง 4 คืน อาทิตย์ต่อไปก็นอนบ้านคุณอารดี 4 คืน เราทุกคนตกลงกันด้วยดีได้ แม้คุณอารดีจะยังปวดใจนิด ๆ กับการที่ต้องเป็นภรรยาน้อย แต่เพื่อเห็นแก่ลูก และคุณอารดีก็รักเขา คุณอารดีจึงขอมเจ็บ

หลังจากกลับกรุงเทพฯ คุณอารดีก็เล่าเรื่องนี้ให้แม่และน้อง ๆ ฟัง ตอนแรกทุกคนโกรธเกลียดเขามาก แต่เวลาผ่านไป เขายังเสมอต้นเสมอปลายกับคุณอารดี ทุกคนก็ให้อภัยเขา คุณอารดีเองก็ให้อภัยเขาแม้ว่าจะยังเจ็บอยู่ลึก ๆ ก็ตาม หลังจากนั้นไม่นานคุณอารดีก็ตั้งท้องอีกครั้ง คราวนี้ได้ลูกสาว หน้าตาเหมือนคุณอารดีมาก ๆ ชีวิตคุณอารดีก็มีความสุขตามอัธยาศัย จนถึงปัจจุบันลูกชายคุณอารดีอายุได้ 7 ขวบแล้ว ส่วนลูกสาวก็ 5 ขวบ อีกทั้งตอนนี้ น้อง ๆ ของคุณอารดีทุกคนเรียนจบและมีงานทำกันหมดแล้ว น้องชายคนรองจากคุณอารดีก็มีครอบครัวแล้ว ทุกวันนี้คุณอารดีจึงไม่ต้องทำงานหนักเพื่อส่งเสียน้อง ๆ อีกต่อไป คุณอารดีถือว่า ได้ทำหน้าที่ลูกและพี่สาวที่ดีของครอบครัวอย่างสมบูรณ์แล้ว ต่อจากนี้ไปก็ถึงเวลาที่คุณอารดีจะต้องสร้างครอบครัวของตนเองให้สมบูรณ์ที่สุด แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ตามแบบอย่างครอบครัวที่ดีที่พึงเป็นก็ตาม แต่คุณอารดีก็จะทำ

หน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด และเชื่อว่าสักวันสังคมจะเข้าใจหัวอกคนเป็นภรรยาน้อยอย่างคุณอารดีบ้าง

ไคอะแกรมเครือญาติคนที่ 4

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างครบประหม

คุณอารดีมีชีวิตในวัยเด็กที่มีความสุขดีตามอัตภาพเหมือนเช่นเด็กทั่ว ๆ ไป กิน นอน เที่ยว เล่นไปตามเรื่องตามราว ถึงเวลาเรียนก็ไปเรียน วันหยุดก็เที่ยวเล่นสนุกสนาน ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร เพราะพ่อกับแม่ดูแลจัดการให้หมด คุณอารดีกับน้อง ๆ จึงมีความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างสบาย ส่วนพ่อกับแม่ก็ขยันทำงานกันทั้งคู่ โดยเปิดร้านขายของชำและขายอาหารตามสั่งด้วย แม่พ่อกับแม่จะทำงานหนักแค่ไหน แต่พอถึงเวลาโรงเรียนปิดเทอม พ่อแม่ก็จะพาคุณอารดีและน้อง ๆ ไปเที่ยวทะเลที่ต่างจังหวัดบ่อยครั้ง ที่ไปบ่อย ๆ ก็คือ ชะอำ กับบางแสน เพราะอยู่ใกล้กรุงเทพฯ คุณอารดีจำได้เสมอว่าชีวิตช่วงนั้นมีความสุขมาก ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อ แม่ ลูก ชีวิตคุณอารดีมีความสุขเช่นนี้จนกระทั่งคุณอารดีอายุได้ 14 ปี พ่อกับแม่ก็แยกทางกัน กล่าวได้ว่าช่วงนั้นเป็นเหมือนจุดวิกฤตในชีวิตคุณอารดีก็ว่าได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง แม่ต้องทำงานหนักเพียงลำพังจนล้มเจ็บ คุณอารดีในฐานะลูกสาวคนโตจึงต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญในการช่วยแม่ทำงาน ทำให้คุณอารดีต้องออกจากโรงเรียนตอน ม.3 เพื่อมาช่วยแม่ขายของ เพราะแม่ทำงานหนักมากไม่ได้เนื่องจากมีหลายโรคุมรื้ออยู่ คุณอารดีกลายเป็นหลักของครอบครัวที่ต้องคอยดูแลแม่และน้อง ๆ ซึ่งคุณอารดีก็พยายามที่จะดูแลทุก ๆ คนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

ตั้งแต่พ่อกับแม่แยกทางกัน ชีวิตของคุณอารดีก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง จากเดิมที่เคยอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก มีความสุขความอบอุ่นกันตามประสาครอบครัวธรรมดา ครอบครัวหนึ่ง ก็กลายเป็นครอบครัวที่ต้องขาดพ่อไปเหลือเพียงแม่กับลูก ๆ เท่านั้น แรก ๆ คุณอารดีก็ยังทำใจไม่ค่อยจะได้กับการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ เพราะคุณอารดียังเด็กไม่เข้าใจว่าทำไมครอบครัวที่เคยอบอุ่นต้องกลายเป็นเช่นนี้ ทำไมพ่อที่เคยรักแม่และลูก ๆ มากถึงเปลี่ยนแปลงไป โดยทอดทิ้งแม่กับลูก ๆ ได้ลงคอ ซึ่งคุณอารดียอมรับว่าช่วงแรก ๆ เสียใจมาก แอบร้องไห้อยู่บ่อย ๆ จนนานเข้าก็คิดได้ว่า เมื่อพ่อไม่รักก็ไม่เห็นจะเป็นไร เพราะยังมีแม่ที่รักคุณอารดีและน้อง ๆ อยู่เสมอไม่เคยเสื่อมคลาย คุณอารดีเลยเลิกคิดถึงพ่อ และหันมาสงสารแม่ที่ต้องรับภาระหนักอยู่คนเดียว แม่ไม่ใช่คนผิด พ่อต่างหากที่เป็นคนผิด จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้คุณอารดีรักแม่มากขึ้น จึงพยายามช่วยเหลือแบ่งเบางานต่าง ๆ ของแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะแม่เป็นคนที่คอยรักคอยห่วงใย คุณอารดีมาโดยตลอดอย่างแท้จริง

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

เมื่อแม่ล้มเจ็บลงจากการทำงานหนัก ทำให้คุณอารดีซึ่งขณะนั้นเรียนอยู่ชั้น ม.3 ก็ต้องออกจากโรงเรียนเพื่อมาช่วยแม่ทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ซึ่งคุณอารดียอมเสียสละที่จะไม่เรียนต่อโดยไม่เสียใจเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามคุณอารดีกลับภูมิใจมากที่จะได้ดูแลแม่และ น้อง ๆ ที่คุณอารดีรักมากที่สุด ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาคุณอารดีก็แบกภาระในการรับผิดชอบครอบครัวไม่ต่างไปจากผู้ใหญ่คนหนึ่ง โดยคุณอารดีทำงานขายของทั้งวัน ทุกวัน ไม่เคยออกไปไหน ไม่มีเพื่อนฝูง ไม่มีสังคมและไม่รู้จักโลกภายนอกมากนัก คุณอารดีมีชีวิตเช่นนี้มาโดยตลอด จนกระทั่งอายุได้ 24 ปี ช่วงนั้นภาระของคุณอารดีเบาบางลงมากแล้ว เพราะน้องโต ๆ กันหมดแล้วดูแลตัวเองกันได้ทุกคน และเรียนใกล้จบกันแล้วด้วย คุณอารดีจึงใช้ชีวิตสบาย ๆ สมวัยมากขึ้นมีเวลาออกไปเปิดหูเปิดตานอกบ้านมากขึ้นคุณอารดีเริ่มมีโอกาสไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าบ้าง ดูหนังบ้าง แรก ๆ ก็ให้น้อง ๆ พาไปเพราะไม่เคยไปมาก่อน ช่วงหลังก็สามารถไปคนเดียวได้ ดังนั้นบางครั้งเมื่อคุณอารดีนึกอยากออกไปเดินเล่นซื้อของบ้างก็ไปคนเดียวได้ และจุดนี้เองทำให้คุณอารดีได้พบกับสามี โดยคุณอารดีได้พบกับสามีขณะไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าและเขาเข้ามาทักคุณอารดีก่อน จากนั้นก็พูดคุยถูกอัธยาศัยกัน เมื่อเขาขอเบอร์โทรศัพท์คุณอารดีจึงให้ไป วันรุ่งขึ้นเขาก็โทรศัพท์มาหา หลังจากนั้นก็ติดต่อกันมาเรื่อย ๆ เขาก็มาหาที่บ้านบ้าง ชวนออกไปเที่ยวข้างนอกบ้าง โดยที่ทุกคนในครอบครัวคุณอารดีให้การสนับสนุนเพราะเห็นว่าเขาเป็นคนดี และคุณอารดีก็ไม่เคยมีเพื่อนชายมาก่อน อีกทั้งอายุก็สมควรจะมีได้แล้ว เขาเป็นความรักครั้งแรกของคุณอารดี คุณอารดีจึงทุ่มเทความรักให้เขา

อย่างหมกใจโดยไม่เคยทราบมาก่อนว่าเขามีภรรยาแล้ว เมื่อมาทราบในภายหลังก็สายเกินไปที่จะถอนตัวได้

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

แม้ว่าการที่ครอบครัวของคุณอารดีขาดพ่อไปจะทำให้เกิดปัญหาด้านเศรษฐกิจในครอบครัวบ้างในระยะแรก แต่ในเวลาต่อมาก็สามารถปรับตัวได้ โดยแม่กับคุณอารดีช่วยกันทำงานอย่างอดทนไม่ย่อท้อทำให้ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ มาได้อย่างน่าภาคภูมิใจ ทุกคนในครอบครัวมีกินมีใช้ตามอัตภาพ น้อย ๆ ทุกคนได้เรียนหนังสือจนจบมหาวิทยาลัย และก็ยังจะมีเงินเก็บสำรองไว้ก่อนหนึ่งไว้ใช้ยามฉุกเฉิน ดังนั้น ครอบครัวของคุณอารดีจึงมีความสุขโดยไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทอง คุณอารดีสามารถที่จะดูแลเลี้ยงดูตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งสามี เรื่องเงินทองจึงไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกคู่ครองของคุณอารดี

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

แม่เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดในการอบรมสั่งสอนคุณอารดีในเรื่องนี้ เพราะแม้ว่าแม่จะแยกทางกับพ่อมานานกว่าสิบปี ทั้ง ๆ ที่แม่ไม่มีความผิดและยังต้องลำบากอดทนมาตลอดในการดูแลลูก ๆ เพียงลำพัง แม่ก็ไม่เคยคิดที่จะมีสามีใหม่แต่อย่างใด แม้ว่าจะมีคนมาสนใจชอบพอแม่ แต่แม่ก็ไม่เคยให้ความสนใจ และบอกคุณอารดีเสมอว่า ผู้หญิงเราควรจะมีสามีเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามก็ต้องจงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อสามีตนเองเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งคุณอารดีก็จดจำคำสั่งสอนนี้ของแม่เป็นอย่างดี แม้ว่าคุณอารดีจะทราบว่าตนเองต้องกลายเป็นภรรยาหย่าก็จึงจำทนเพราะรักและไม่คิดจะมีสามีใหม่อย่างแน่นอน

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณอารดีคิดเสมอว่าตนเองเป็นกำลังสำคัญในการหาเลี้ยงครอบครัว และเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถรับภาระเหล่านี้ได้ไม่เคยคิดน้อยเนื้อต่ำใจว่าทำไมชีวิตต้องเผชิญกับความโชคร้ายที่ขาดพ่อ ต้องลำบากลำบากงานตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่เคยมีชีวิตช่วงวัยรุ่นอย่างที่คนอื่น ๆ มี คุณอารดีกลับภาคภูมิใจกับช่วงเวลาที่ผ่านมาที่ตนเองมีความอดทน ความเสียสละ และความเชื่อมั่นที่พาให้ครอบครัวฝ่าฟันอุปสรรคมาได้ จนถึงทุกวันนี้

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

แม้ว่าแม่กับคุณอารดีจะยุ่งกับการทำมาหากินกันหนักขนาดไหน แต่ก็ยังมีเวลาที่จะไปทำบุญในวันสำคัญต่าง ๆ ตลอดจนใส่บาตรทุก ๆ วันพระ เพราะแม่จะคอยสอนเสมอให้รู้จักทำบุญ คนทำความดีย่อมได้ดี แม่เชื่อเช่นนั้น และก็สอนคุณอารดีกับน้อง ๆ เช่นกัน คุณอารดีก็ขี้อ้อนมาตลอด จนกระทั่งเกิดเรื่องขึ้นที่ทำให้คุณอารดีเป็นภรรยาบ่อยอย่างไม่ได้ตั้งใจ คุณอารดีรู้สึกผิด และแย่มากในช่วงแรก ๆ เพราะรู้สึกว่าคุณเองผิด บาป ทำความผิดครั้งร้ายแรงอย่างไม่ได้ตั้งใจ ครั้นจะให้ถอนตัวก็ไม่สามารถทำได้เพราะมีลูกเป็นพันธะผูกพันกันอยู่และคุณอารดีก็รักสามีมาก จึงต้องยอมเลยตามเลย แต่โชคดีที่ภรรยาหลวงเป็นคนดีมากเข้าใจในทุก ๆ อย่าง ทุกวันนี้คุณอารดีจึงมีความสุขกับครอบครัวเล็ก ๆ ของตนเอง

กรณีศึกษาที่ 5 : คุณปริยาพร (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณปริยาพร อายุ 29 ปี จบการศึกษาระดับ ป.6 เป็นคนจังหวัดหนองคาย มีพี่น้องทั้งหมด 12 คน เป็นชาย 6 คน หญิง 6 คน โดยคุณปริยาพรเป็นคนสุดท้อง พ่อแม่มีอาชีพทำนาเป็นหลัก นอกจากนี้ก็ยังเลี้ยงหมู เป็ด ไก่ ปลา ไข่ทั้งกินและขายด้วย ชีวิตในวัยเด็กของคุณปริยาพรนั้นก็จัดได้ว่าลำบากพอสมควร เพราะพ่อแม่มีลูกมากถึง 12 คน โดยลูก ๆ แต่ละคนอายุห่างกันคนละปีเท่านั้น เพราะแม่มีลูกหัวปีท้ายปี ตามประกาศนียบัตรต่างจังหวัดที่ตอนนั้นยังไม่รู้จักพิมพ์กำหนด ทำให้ลูก ๆ มีอายุไล่เลี่ยกัน โดยมีลูกชาย-หญิงสลับกัน คนละปี พี่คนโตสุดเป็นผู้ชาย ส่วนคนสุดท้ายเป็นผู้หญิงซึ่งก็คือคุณปริยาพร ชีวิตในวัยเด็กของคุณปริยาพรนั้นตั้งแต่จำความได้ก็ลำบากมาตลอด ต้องทำงานตั้งแต่ยังเด็ก ๆ ไม่ค่อยมีเวลาเล่นเหมือนเด็กวัยเดียวกัน พี่ ๆ ของคุณปริยาพรทุกคนก็เช่นกันต้องช่วยกันทำมาหากิน เพราะครอบครัวค่อนข้างยากจนและมีลูกมาก ทำให้เงินที่หามาได้ไม่พอใช้ แต่พ่อแม่ก็ไม่เคยให้ลูก ๆ อด อาหารการกินบ้านคุณปริยาพรอุดมสมบูรณ์มาก จะกินอะไร ทำไรหาก็กินไปได้เลย เพราะข้าวก็ปลูกเอง หมู เป็ด ไก่ ปลาที่เลี้ยงเอง จึงมีกินไม่ขาดสน แต่ไม่มีเงินให้ใช้เท่านั้น คุณปริยาพรเล่าว่า ตอนเด็ก ๆ ก่อนไปโรงเรียนต้องตื่นตั้งแต่ตี 5 เพื่อไปเก็บไข่เป็ด, ไข่ไก่ ในเล้าที่เลี้ยงไว้มาทำความสะอาด จากนั้นก็จะนำมาทำเป็นอาหารไว้ไปกินที่โรงเรียนส่วนหนึ่ง ซึ่งก็มักเป็นไข่ดาว, ไข่เจียว, ไข่ต้ม สลับกันไปทุกวัน อีกส่วนหนึ่งก็ใส่ตะกร้าเอาไว้ให้แม่เอาไปขายในตลาด หลังจากนั้นคุณปริยาพรก็จะเดินไปโรงเรียน เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้บ้าน หลังจากเลิกเรียนในตอนเย็น ก็ต้องรีบกลับบ้านมาช่วยแม่ทำงานบ้าน ทั้งทำกับข้าว ภูบ้าน ให้ข้าวหมู เป็ด ไก่ ทำความสะอาดเล้าหมู เป็ด ไก่ ขุดไล่เดือนให้ปลา และตักน้ำจากบ่อมาใส่ตุ่มที่บ้าน โดยพี่น้องทุกคน

จะช่วยกันทำทุกวัน ไม่มีใครเกี่ยงงานกันเลย ทุกคนรักใคร่ปรองดองกันดีมาก ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์ ที่ไม่ได้ไปโรงเรียนคุณปรียาพรกับพี่ๆ ก็ต้องไปลอกปอชาย หรือไปรับจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ในตลาด เช่น เชื้อนผัก เลือกผัก ล้างจานตามร้านอาหาร เป็นต้น เพื่อหาเงินไว้ใช้เกี่ยวกับการเรียน คุณปรียาพรและพี่ๆ หาเงินมาได้เท่าไรก็จะเอาไปฝากแม่ไว้ พอใกล้เปิดเทอมก็จะเบิกมาซื้อของเกี่ยวกับการเรียนเช่น หนังสือ, สมุด, ดินสอ, สี เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียน

ซึ่งบางครั้งคุณปรียาพรก็อยากได้ของเล่นหรือเสื้อผ้าสวย ๆ บ้าง ตามประสาเด็ก แต่ก็ไม่เคยได้ เพราะพ่อแม่ไม่มีเงิน แ่เงินจะเลี้ยงลูก ๆ ทั้ง 12 คน และส่งเสียให้เรียนก็แทบไม่พอแล้ว ดังนั้น การจะซื้อของที่ไม่จำเป็นจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้เลย คุณปรียาพรก็เคยน้อยใจตามประสาเด็กว่า ทำไมพ่อแม่ถึงไม่ซื้อให้แต่พ่อแม่ก็อธิบายให้เข้าใจว่า ครอบครัวของเราไม่อยู่ในสถานะที่จะทำเช่นนั้นได้ เพราะพ่อแม่มีลูกหลายคน ค่าใช้จ่ายก็มีมาก ดังนั้นเงินทองที่ได้มาก็จะต้องเฉลี่ยให้ลูกแต่ละคนไปในเรื่องที่เป็นเท่านั้น คุณปรียาพรก็เข้าใจ แต่ถึงแม้ว่าพ่อแม่จะไม่มีเงินแต่ก็พยายามจะส่งเสียให้ลูก ๆ ทุกคนได้เรียนหนังสือจนถึง ป. 6 เพราะอยากให้ลูก ๆ รู้หนังสือ อ่านออกเขียนได้ แต่ถ้าใครจะเรียนสูงกว่านั้นก็จะต้องขวนขวายเอาเอง ตัวคุณปรียาพรเองเรียนหนังสือไม่เก่งและไม่ค่อยชอบเรียนด้วย พอจบ ป.6 ก็เลยไม่อยากเรียนต่อ ก็เลยออกมาช่วยพ่อแม่ทำงานถึงหน้าบ้านก็ช่วยพ่อแม่ทำนา ทำทุกอย่างตั้งแต่เริ่มเคลียร์ดิน จนถึงเก็บเกี่ยว นอกจากนี้ก็ยังไปรับจ้างลอกปอชาย รับจ้างตัดบอนตามป่าและอื่น ๆ อีกมากมาย จนกระทั่งคุณปรียาพรอายุ 17 ปี เพื่อนบ้านก็ชวนคุณปรียาพรไปทำงานที่กรุงเทพฯ คุณปรียาพรอยากไปมาก เพราะไม่เคยเห็นกรุงเทพฯ เคยแต่ได้ยินคำร่ำลือว่าน่าอยู่ สวยงาม และสะดวกสบายมาก ทำให้คุณปรียาพรอยากไปมาก แต่พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไป ส่วนแม่บอกว่าตามใจคุณปรียาพรเพราะคุณปรียาพรบอกว่าจะไปทำงานหาเงินมาให้พ่อแม่เยอะ ๆ แม่ก็เลยขจัดคุณปรียาพรไม่ได้ คุณปรียาพรต้องแอบหนีพ่อแม่ไปโดยแม่แอบให้เงินคุณปรียาพรติดตัวไป 500 บาท ไว้เป็นค่ารถและค่ากินอยู่ ซึ่งถือว่ามากทีเดียวสำหรับครอบครัวคุณปรียาพร คุณปรียาพรเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อนข้างบ้าน และมาพักกับญาติแถวหลักสี่

คุณปรียาพรได้งานทำครั้งแรกเป็นงานก่อสร้าง ทำงานหนักมากทั้งผสมปูน ขนอิฐ จากนั้นก็ไปเป็นพนักงานขายเทปอยู่ที่ร้านแถวประตูน้ำได้เดือนละ 3,000 บาท ทำอยู่ได้ 2 ปีก็ไปเป็นเด็กเสิร์ฟที่บาร์แถวสีลม ตอนนั้นคุณปรียาพรอายุ 19 ปี ทำงานที่บาร์นี้รายได้ค่อนข้างดี ได้เงินเดือนประจำ 4,000 บาท และมีค่าทิปแต่ละวันอีก รวม ๆ แล้วเดือนหนึ่งก็ได้ประมาณ 7,000-8,000 บาท คุณปรียาพรไม่เคยได้เงินเยอะขนาดนี้มาก่อน คุณปรียาพรส่งเงินให้ทางบ้านทุกเดือน เดือนละ

2,000 บาท ช่วงแรก ๆ ที่คุณปริยาพรทำงานที่นี้คุณปริยาพรยังพักกับญาติอยู่ แต่พอมีเงินมากขึ้น คุณปริยาพรจึงแยกออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียว แถวบาร์ที่ทำงาน เพราะเป็นส่วนตัวดี คุณปริยาพรบอกว่า งานที่คุณปริยาพรทำเป็นงานกลางคืน ซึ่งคนทั่วไปในสังคมมักจะมองไปในทางที่ไม่ดีนั้นคุณปริยาพรก็เข้าใจ แต่ว่าคุณปริยาพรเองรู้ตัวดีว่าตนเองเป็นคนยังไง คุณปริยาพรมาทำงานเสิร์ฟอย่างเดียวนไม่ได้มาขายตัว คุณปริยาพรจึงไม่แคร์ว่าใครจะนิทาอย่างไร เพื่อนข้างห้องเช่าก็เคยนิทาคุณปริยาพรให้ได้ยินว่าคุณปริยาพรเป็นผู้หญิงทำงานกลางคืน แต่คุณปริยาพรก็เฉย ๆ เพราะคิดว่าตัวเองไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนและไม่ได้ขอใครกิน คุณปริยาพรทำงานที่บาร์ได้ประมาณ 6 เดือนก็ได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งเขามาเป็นลูกค้าที่บาร์และก็เข้ามาพูดคุยกับคุณปริยาพร เขาแนะนำตัวว่าเขาเป็นเจ้าของโรงกลึง และก็ชวนคุณปริยาพรคุยอย่างสนิทสนม คุณปริยาพรเองก็ไม่เคยคุยกับลูกค้าคนอื่นอย่างสนิทสนมเช่นนี้มาก่อน นอกจากทำไปตามหน้าที่เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ใช่คนหล่อ อายุก็มากแล้ว เขาบอกว่าเขาอายุ 50 แล้ว อายุมากกว่าคุณปริยาพรถึง 30 ปี หน้าตาออกจิ้งๆ อ้วน ลงพุง แต่เขาเป็นคนอารมณ์ดี คุยสนุก คุณปริยาพรจึงชอบคุยด้วย

หลังจากนั้นเขาก็กลายมาเป็นลูกค้าประจำที่ร้านของคุณปริยาพร เขามาเที่ยวแทบทุกคืน แต่ครั้งที่มาก็จะมีของดีไม่ได้คิดมีมาให้คุณปริยาพรด้วยทุกครั้ง บางครั้งก็เป็นขนม บางครั้งก็เสื้อผ้าหรือของใช้จุกจิกของผู้หญิง นอกจากนี้แต่ละคืนเขายังทิปให้คุณปริยาพรมากด้วย มีอยู่คืนหนึ่งทิปให้คุณปริยาพรถึง 2,000 บาท เขามาหาคุณปริยาพรเช่นนี้ทุกคืนจนเกือบหนึ่งเดือนเขาก็บอกคุณปริยาพรว่าเขาชอบคุณปริยาพรมาก คุณปริยาพรจะยอมมาเป็นภรรยาไหมเขาใหม่ เขาไม่ปิดบังว่ามีภรรยาอยู่แล้ว ส่วนคุณปริยาพรเองก็รู้อยู่แล้วว่าผู้ชายอายุขนาดนี้ยังงี้ก็ต้องมีครอบครัวแล้ว คุณปริยาพรเลยไม่รู้สึกระไร เพราะจริง ๆ แล้วคุณปริยาพรก็ไม่ได้รักเขา เพียงแต่ชอบพอ อธิบายเขาเท่านั้น พอเขาพูดมาเช่นนี้ก็ทำให้คุณปริยาพรต้องคิด เขาบอกว่าถ้าคุณปริยาพรยอมเป็นภรรยาของเขาจะซื้อคอนโดให้อยู่ ซื้อรถให้ขับ และให้เงินคุณปริยาพรใช้ทุกเดือน โดยคุณปริยาพรไม่ต้องทำงาน แค่อุ้ห้องคอยปรนนิบัติเขาเฉย ๆ เท่านั้นพอ คุณปริยาพรก็บอกเขาว่าขอเวลาคิด 3 วัน คุณปริยาพรก็กลับมาคิดว่าชีวิตคุณปริยาพรลำบากมาตั้งแต่เด็ก อยากรู้ได้อะไรก็ได้ เรียนก็จบแค่ ป.6 จะหางานดี ๆ เงินเดือนมาก ๆ ทำก็ไม่ได้ ชีวิตคุณปริยาพรคงจะต้องลำบากต่อไปอีกตลอดชีวิตแน่ พ่อแม่พี่น้องทุกคนก็งั้นไม่มีทางได้อยู่อย่างสบาย คุณปริยาพรจึงตัดสินใจยอมเป็นภรรยาเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของตนเองและครอบครัว คุณปริยาพรเลยบอกเขาว่าคุณปริยาพรตกลง พอคุณปริยาพรตอบตกลงเขาก็ให้คุณปริยาพรไปลาออกทันที และบอกคืนห้องเช่า

จากนั้นเขาก็พาคุณปริยาพรไปนอนที่โรงแรมแถวปทุมวัน เป็นโรงแรมระดับ 5 ดาว ที่คุณปริยาพรไม่เคยสัมผัสมาก่อนจึงรู้สึกตื่นเต้นมาก เขาบอกว่าให้อยู่ที่นี่ซัก 2-3 คืนก่อนเขายังหาคอนโดให้คุณปริยาพรไม่ได้ คืนแรกที่เขาพาคุณปริยาพรมาอยู่ที่โรงแรมนี้เขาก็มาอยู่กับคุณปริยาพรด้วย คุณปริยาพรเองก็ปฏิเสธไม่ได้ คืนนั้นคุณปริยาพรก็ตกเป็นของเขา หลังจากที่คุณปริยาพรเป็นของเขาแล้ว เขาก็ยิ่งรักยิ่งหลงคุณปริยาพรมากขึ้น เพราะเขาเป็นคนแรกของคุณปริยาพร คุณปริยาพรเองไม่เคยมีแฟนมาก่อน พอเป็นของเขาแล้วก็เลยเริ่มรักเขานิด ๆ เพราะเขาเอาใจเก่ง วันรุ่งขึ้นเขาก็พาคุณปริยาพรตระเวนหาคอนโดอยู่หลายที่ จนในที่สุดก็ได้คอนโดแถวสีลม เป็นคอนโดใหม่ราคาล้านห้า ตกแต่งเรียบร้อยพร้อมอยู่ เขาตัดสินใจซื้อให้คุณปริยาพรทันที โดยโอนให้เป็นชื่อของคุณปริยาพรด้วย คุณปริยาพรจึงย้ายมาอยู่ที่คอนโดแห่งนี้ คุณปริยาพรไม่เคยอยู่ในสถานที่หรู ๆ แบบนี้มาก่อนเลย จึงตื่นเต้นดีใจมาก อีกไม่กี่วันต่อมาเขาก็พาคุณปริยาพรไปซื้อรถป้ายแดง ราคาประมาณ 700,000 บาท โดยเป็นชื่อคุณปริยาพรอีกเช่นเคย คุณปริยาพรไม่เคยขอร้องให้เขาโอนเป็นชื่อคุณปริยาพร แต่เขาทำให้อเอง เขาบอกว่าอยากให้คุณปริยาพรมั่นใจในตัวเขาว่าเขารักคุณปริยาพรจริง ไม่ได้คิดจะหลอกคุณปริยาพรเล่น ๆ แต่จะเลี้ยงดูคุณปริยาพรเป็นภรรยาอย่างจริงจัง เขามาหาคุณปริยาพรที่คอนโดทุกวัน แต่จะค้างเป็นบางคืน โดยจะโทรมาบอกล่วงหน้าก่อน ชีวิตคุณปริยาพรไม่เคยสุขสบายเช่นนี้มาก่อน มีคอนโดหรูอยู่ มีรถขับ และเขายังให้เงินคุณปริยาพรไว้ใช้จ่ายอีกเดือนละ 20,000 บาท แต่ถ้าต้องการอะไรเป็นพิเศษก็ขอเขาเพิ่มได้ เขาพาคุณปริยาพรไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้ามากมาย ทั้งโทรศัพท์มือถือ เสื้อผ้า เครื่องสำอาง ฯลฯ และพาไปทานอาหารที่หรู ๆ แพง ๆ บ่อยครั้ง

คุณปริยาพรไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้เพราะชีวิตคุณปริยาพรลำบากมาตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่คิดว่าจะมีวันนี้ได้ เขารักและเอาอกเอาใจคุณปริยาพรทุกอย่างทำให้คุณปริยาพรเริ่มรักเขามากขึ้นทีละนิด เพราะเขาดีต่อคุณปริยาพรมาก อย่างที่ไม่เคยมีใครดีต่อคุณปริยาพรเช่นนี้มาก่อน เขาไม่ได้พาคุณปริยาพรไปเที่ยวเฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น แต่ยังเคยพาคุณปริยาพรไปต่างประเทศด้วย เขาพาคุณปริยาพรไปประเทศฮ่องกง 1 อาทิตย์ คุณปริยาพรก็บอกเขาว่าคุณปริยาพรอยากกลับไปบ้านที่หนองคาย ไปหาพ่อแม่และอยากให้พ่อแม่ที่น้องรู้ว่าคุณปริยาพรมีสามีแล้ว และอยู่อย่างสุขสบาย เขาก็ตอบตกลงจะไปกับคุณปริยาพร โดยจะไปทำการสูขอบแบบเรียบง่าย คุณปริยาพรพาเขาไปบ้านที่หนองคาย ทุกคนในหมู่บ้านตื่นเต้นมาก เพราะเขาขับเบนซ์ไป ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขารวยมาก คุณปริยาพรบอกพ่อแม่ตามตรงว่า คุณปริยาพรเป็นภรรยาน้อยเขา พ่อแม่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะคุณปริยาพรบอกว่าชีวิตคุณปริยาพรลำบากมามากแล้วอยากจะสบายบ้าง และทุกคนในครอบครัวก็จะได้อยู่กันอย่างสุขสบายตามไปด้วย พ่อกับแม่คุณปริยาพรจึงตามใจคุณปริยาพร แต่

พี่ชายคนโตและพี่สะใภ้ก็ถามคุณปรียาพรว่าคิดดีแล้วหรือ คุณปรียาพรบอกว่าคิดดีแล้ว เขาก็เลยบอกว่าฉันก็ตามใจ เพราะชีวิตเป็นของคุณปรียาพรบังคับกันไม่ได้ แต่ก็เดือนให้คุณปรียาพรระวังภรรยาหลวงของเขาด้วย เขานำเงินสด 2 แสนบาท และทองหนักอีก 10 บาท เป็นสินสอดให้พ่อแม่คุณปรียาพรและบอกคุณปรียาพรว่าจะปลูกบ้านหลังใหม่ให้เพราะบ้านที่อยู่เก่ามากแล้ว เป็นบ้านไม้ มุงสังกะสีที่ทรุดโทรมไปตามกาลเวลา เขาให้ขบก่อสร้างบ้านใหม่ 600,000 บาท โดยให้พี่ชายคนโตของคุณปรียาพรเป็นผู้ดูแลทั้งหมด เพราะครอบครัวพี่ชายคนโตอยู่กับพ่อแม่ ส่วนคนอื่น ๆ ก็แยกย้ายไปมีครอบครัวกันที่อื่น โดยเซ็นเช็คไว้ให้ก่อนกลับกรุงเทพฯ คุณปรียาพรบอกพี่ชายว่าฝากดูแลพ่อแม่ด้วย ขาดเหลืออะไรก็ให้โทรไปบอกและบ้านที่จะปลูกใหม่ก็ปลูกให้หลังใหญ่ ๆ เลย และให้เป็นปูนแทนไม้จะได้แข็งแรงทนทาน

คุณปรียาพรกลับกรุงเทพฯ พร้อมเขาและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เขามาหาคุณปรียาพรสม่ำเสมอและคอยเอาอกเอาใจคุณปรียาพรเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน เขาบอกว่าเขารักคุณปรียาพรมาก รักมากกว่าภรรยาหลวงของเขาเสียอีก ภรรยาเขานำเบื้อ จีบ้น ไม่เหมือนคุณปรียาพรที่อ่อนหวานน่ารัก แม้ว่าคุณปรียาพรจะมีชีวิตที่สบายแล้ว แต่คุณปรียาพรก็ไม่เคยลืมครอบครัวที่ต่างจังหวัด คุณปรียาพรส่งเงินไปให้ใช้ทุกเดือน ๆ ละ 5,000 บาท และก็ถามความคืบหน้าเรื่องบ้านใหม่เสมอ ๆ จนกระทั่งบ้านใหม่สร้างเสร็จ คุณปรียาพรจึงชวนเขาไปที่เขาวังที่หนองคายอีกครั้ง เขาก็ตกลงไปด้วย เมื่อไปถึงคุณปรียาพรก็เห็นบ้านหลังใหม่ สวยเด่นเป็นสง่ากว่าบ้านหลังอื่น ๆ ในหมู่บ้าน ทุกคนมารุมล้อมเอาอกเอาใจคุณปรียาพรกับสามี คุณปรียาพรจึงมีความสุขมากที่ทำให้พ่อแม่พี่น้องทุกคนมีความสุข คุณปรียาพรพาเขาเที่ยวที่หนองคายอยู่เกือบอาทิตย์ ก่อนกลับเขาก็ได้ซื้อที่ดินละแวกบ้านให้คุณปรียาพรอีกประมาณ 20 ไร่ เอาไว้เผื่ออนาคตอยากกลับมาทำอะไรเพราะราคาไม่แพงมาก ไร่ละแค่ 3 หมื่นเท่านั้น คุณปรียาพรกลับกรุงเทพฯ พร้อมเขา แต่การกลับไปกรุงเทพฯ ครั้งนี้ของคุณปรียาพรทำให้ชีวิตคุณปรียาพรเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงอีกครั้ง และเป็นการเปลี่ยนแปลงที่คุณปรียาพรไม่ต้องการให้เกิดขึ้นเลย

คุณปรียาพรกลับมาใช้ชีวิตอย่างสุขสบายได้อีกประมาณ 3 เดือน ภรรยาหลวงของเขาก็จับได้ว่า เขามีภรรยาน้อย และตามมาลวงที่คอนโดของคุณปรียาพรและยื่นคำขาดให้สามีเลือกระหว่างภรรยาสองคนว่าจะเลือกใคร สามีคุณปรียาพรอึ้งอยู่นานในที่สุดก็ตัดสินใจเลือกภรรยาของเขา คุณปรียาพรเสียใจมากที่เขาไม่เลือกคุณปรียาพร แสดงว่าเขาไม่ได้รักคุณปรียาพรอย่างที่พูดภรรยาของเขาพาเขากลับไปแล้วบอกให้คุณปรียาพรเลิกติดต่อกับสามีตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และย้ายออกไปจากคอนโดด้วย แต่คุณปรียาพรก็บอกว่าคอนโดนี้เป็นของคุณปรียาพร เพราะเป็นชื่อ

คุณปรียาพร คุณปรียาพรจะอยู่หรือไม่ก็ได้ รถที่ใช้ก็เป็นชื่อคุณปรียาพรทั้งนั้น ภรรยาของเขาโกรธมากที่สามีชื่อของให้คุณปรียาพรเป็นมุลคามหาศาล ขนาดภรรยาเขายังไม่รู้เรื่องที่สามีไปปลุกบ้านให้คุณปรียาพรที่หนองคายและซื้อที่ดินให้อีก 20 ไร่ ยังโกรธขนาดนี้ ถ้ารู้คงจะช็อกไปเลย ภรรยาเขาคำทอคุณปรียาพรมากมาย แรก ๆ คุณปรียาพรก็ทนยอมให้เขาคำ เพราะคุณปรียาพรเอง ก็ผิดจริง ๆ ที่มาเป็นภรรยาบ่อยเขา แต่หลัง ๆ คำลามปามถึงพ่อแม่คุณปรียาพร คุณปรียาพรจึงไม่ยอมคำ คืบข้างว่า เพราะมีนิสัยอย่างนี้เอง สามีถึงต้องมามีภรรยาบ่อย ต้องเป็นฝ่ายมาห้ามปราม จากนั้นเขาก็พาภรรยาเขากลับไปคุณปรียาพรนอนร้องไห้ทั้งคืน คิดถึงชีวิตในอนาคตว่าจะเป็นอย่างไร เมื่อไม่มีเขาแล้ว

วันรุ่งขึ้นเขาก็โทรศัพท์มาขอโทษคุณปรียาพรว่าเขาจำเป็นต้องพูดออกไปอย่างนั้น แต่จริง ๆ แล้วเขายังรักคุณปรียาพรเหมือนเดิม และอยากจะไปหาคุณปรียาพรมาก แต่ไปไม่ได้ เพราะภรรยาของเขาคุมแ้ว ขนาดคุยโทรศัพท์ยังต้องแอบมาคุยในห้องน้ำ คุณปรียาพรบอกเขาไปว่าให้เราเลิกติดต่อกันอีกต่อไป เพราะคุณปรียาพรไม่ยอมมีปัญหากับภรรยาของเขา แต่เขาไม่ยอมบอกว่ารักคุณปรียาพรมาก ไม่อยากเสียคุณปรียาพรไป คุณปรียาพรเองก็ไม่อยากไปจากเขาเช่นกัน แต่ต้องตัดใจ เขายังแอบภรรยามาหาคุณปรียาพรอีกครั้ง โดยมาลาคุณปรียาพรและเซ็นเช็คให้คุณปรียาพรเป็นเงินจำนวน 7 หลัก เขาบอกว่าให้คุณปรียาพรเอาไว้ใช้ตั้งตัว และถ้าในอนาคตมีอะไรเดือดร้อนต้องการให้เขาช่วยเขาก็ยินดีให้โทรมาหาเขาได้ตลอดเวลา คุณปรียาพรร้องไห้จนไม่มีน้ำตา เสียใจที่สุดในชีวิตที่จะต้องเลิกกับเขา เพราะตอนนี้คุณปรียาพรรักเขามากที่สุด เขาเป็นที่พึ่ง เป็นความหวัง เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของคุณปรียาพร ถ้าขาดเขาไปอนาคตจะเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้เลย หลังจากเลิกกับเขาแล้ว คุณปรียาพรก็เสียใจจนไม่รู้จะทำอะไรได้แต่เที่ยวทุกคืน คุณปรียาพรไปเที่ยวตามบาร์ ตามคลับ โรงแรมดั่ง ๆ ทุกคืน ไม่สว่างไม่กลับบ้าน ใช้เงินกินละลายพันบาท บางคืนก็เป็นหมื่น ไปนั่งกินเหล้า ฟังเพลง อย่างนี้ทุกคืนเกือบ 1 เดือนให้ความเสียใจซาลง คุณปรียาพรตัดสินใจว่าจะกลับบ้านที่หนองคาย คุณปรียาพรบอกขายคอนโดที่อยู่ได้เงินมา 1 ล้านสองแสนบาท รวมกับเงินก้อนที่เขาให้เป็นครั้งสุดท้ายอีกรวมกันก็ประมาณ 2 ล้านบาท คุณปรียาพรนำเงินไปเข้าบัญชีจากนั้นก็เก็บของใส่รถและขับรถกลับบ้าน

เมื่อไปถึงบ้าน เห็นหน้าพ่อแม่คุณปรียาพรก็ร้องไห้วิ่งเข้าไปกอดและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟัง พ่อกับแม่ก็บอกว่าให้กลับมาอยู่บ้านเรา เรายังมีเงินมีบ้านมีรถและที่ดินที่เขาทิ้งเอาไว้ให้ก็นับว่ายังไม่โชคร้ายจนเกินไป และต้องขอบคุณเขาที่สร้างความมั่นคงทุกอย่างไว้ให้คุณปรียาพรแม้ไม่มีเขา คุณปรียาพรก็สามารถอยู่ต่อไปได้ คุณปรียาพรเองก็คิดว่าเมื่อก่อนที่จะเจอเขาคุณปรียาพรก็

ลำบากมามากยังอยู่ได้ ทำไมตอนนี้มีพร้อมทุกอย่างจะอยู่ไม่ได้ ทั้งพี่ชายและพี่สะใภ้ก็เข้าใจคุณปรียาพรทุกคนไม่มีใครซ้ำเติมคุณปรียาพรเลย และทุกคนก็ชวนคุณปรียาพรให้มาอยู่ด้วยกันเสียที่นี้ คุณปรียาพรเองก็ตัดสินใจว่าจะอยู่ที่บ้าน จึงเริ่มมองหาผู้ทางทำกิน โดยที่ดินที่เขาซื้อไว้ให้คุณปรียาพรนั้นเป็นที่อุดมสมบูรณ์มาก มีหลายคนสนใจ คุณปรียาพรจึงให้เขาเช่าทำนาประมาณ 6 ไร่ ที่เหลือคุณปรียาพรก็ลงผลไม้เอาไว้หลายอย่าง เช่น มะม่วง ชมพู่ น้อยหน่า ฯลฯ รอให้โตไว้เก็บขาย และที่ดินอีกนิดหน่อยที่หลังบ้านก็ขุดเป็นบ่อปลา 5 บ่อ เลี้ยงปลาคุณเอาไว้ขาย แต่ละเดือนก็มีรายได้พอสมควร ส่วนพี่ชายกับพี่สะใภ้ก็อยากเลิกทำนาไปค้าขายคุณปรียาพรจึงตัดสินใจลงทุนควนแร่ สิบลื้อให้ 1 คัน ประมาณ 5 แสนบาท ที่เหลือให้เขาผ่อนเอง ส่วนพี่น้องคนอื่น ๆ ถ้าใครเดือดร้อนมาให้คุณปรียาพรช่วยคุณปรียาพรก็เต็มใจช่วย บางคนก็ถูกไม่สบาย บางคนก็ถูกต้องเข้าโรงเรียน ต่างก็มาหีบขี้เงินคุณปรียาพรกันทั้งนั้น คุณปรียาพรก็ให้ไปเพราะเห็นว่าเป็นพี่น้องกัน แต่พี่บางคนก็ขอเงินคุณปรียาพรไปลงทุนจำนวนมาก คุณปรียาพรก็บอกว่า ตอนนี้คุณปรียาพรเองก็ไม่มีสามีเลี้ยงแล้วต้องเลี้ยงตัวเอง เงินทองที่มีก็ร่อยหรอลงเรื่อย ๆ เขาก็หาว่าคุณปรียาพรใจคากับพี่น้อง คุณปรียาพรต้องตัดสินใจให้ไปอีก 300,000 บาท รายได้ที่ได้แต่ละเดือนก็พอใช้แต่ละเดือนเท่านั้น ไม่ค่อยเหลือเก็บเพราะแต่ละเดือนคุณปรียาพรมีค่าใช้จ่ายมาก กลับบ้านมาได้ 6 เดือน เงิน 2 ล้านกว่าที่คิดตัวมาจากกรุงเทพฯก็เหลือประมาณล้านเศษ ๆ มันก็คงจะไม่ลดไปมากกว่านั้น ถ้าพี่ชายคนที่ 3 ของคุณปรียาพรจะไม่ก่อเรื่องขึ้นมาอีก พี่ชายของคุณปรียาพรโดนตำรวจจับข้อหาค้ายาบ้า ซึ่งพี่ชายของคุณปรียาพรก็ยืนยันว่าไม่ได้ทำ แต่เพื่อนที่ซุ่มมอเตอร์ไซค์มาเป็นคนขายทำให้เขาพลอยติดร่างแหไปด้วย คุณปรียาพรต้องเอาโฉนดที่ดินไปประกันตัวพี่ชายออกมาสู้คดี ซึ่งการสู้คดีต้องใช้เงินจำนวนมาก ทั้งค่าทนาย ค่าไปศาล และอื่น ๆ อีกอีกปาละ แต่คุณปรียาพรก็เต็มใจช่วย เพราะคุณปรียาพรไม่ยอมให้พี่ชายต้องไปอยู่ในคุก สู้คดีอยู่ประมาณปีกว่า คุณปรียาพรหมดเงินไปล้านกว่า เงินที่คุณปรียาพรมีทั้งหมดไม่เหลือแม้แต่บาทเดียว คุณปรียาพรต้องขายรถยนต์คันเดียวที่เหลืออยู่ได้เงินมาประมาณ 400,000 บาท คุณปรียาพรเก็บเข้าบัญชีไว้และตั้งใจว่าจะไม่เบิกมาใช้จ่ายอะไรอีกแล้ว เพราะเป็นเงินก้อนสุดท้ายที่เหลืออยู่

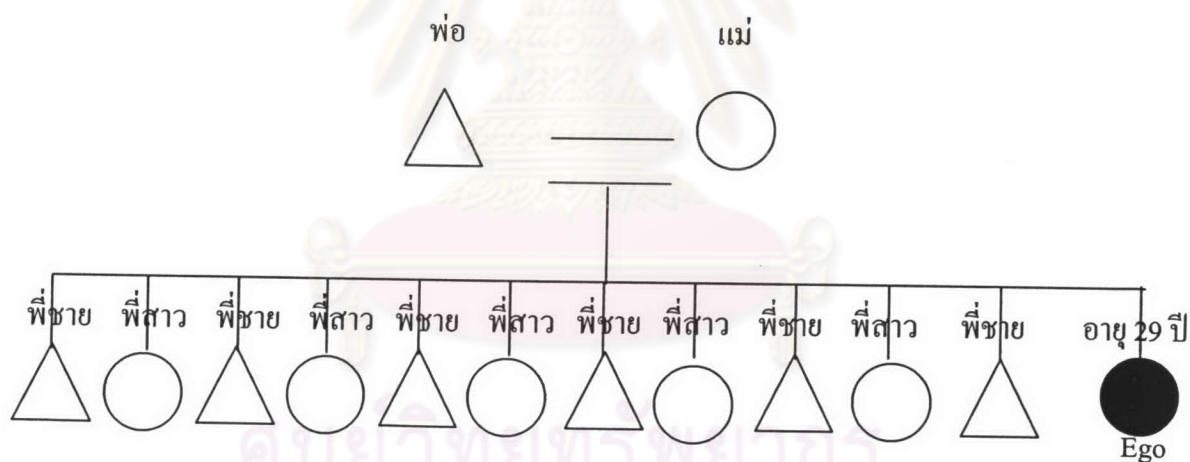
คุณปรียาพรตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ อีกครั้งเพื่อหางานทำ โดยมาเช่าคอนโดแถวบางบอนอยู่เดือนละประมาณ 3,000 บาท จากนั้นก็ออกหางานทำ แต่คุณปรียาพรเคยสบายมาแล้ว พอต้องกลับมาลำบากหางานทำอีกก็ดูจะทำใจยาก เพราะเงินเดือนแต่ละแห่งให้น้อยมาก คุณปรียาพรกลุ่มใจจึงไปแวะนั่งกินส้มตำ พอเข้าไปในร้านคุณปรียาพรมองหาโต๊ะว่าง แต่ก็ไม่มี ปรากฏว่ามีอยู่โต๊ะหนึ่งที่มีคนนั่งอยู่คนเดียว คุณปรียาพรจึงเดินเข้าไปถามว่ามีคนนั่งไหม ถ้าไม่มีขอนั่งด้วยคน เขาก็บอกว่าไม่มี เชิญคุณปรียาพรนั่งตามสบาย คุณปรียาพรจึงนั่งตรงข้ามเขา จากนั้นก็สั่งอาหารมา

กิน ระหว่างที่คุณปรียาพรนั่งกินเขาก็ชวนคุณปรียาพรคุย ถามว่าชื่ออะไร ทำงานที่ไหน คุย สัพเพเหระทั่ว ๆ ไป คุณปรียาพรก็ยอมคุยด้วย เพราะเขาทำทางเป็นคนดี หน้าตาดี แม้จะดูมีอายุแต่ ก็ดูไม่แก่ คุณปรียาพรรู้ภายหลังว่าเขาอายุ 41 ปี พอคุณปรียาพรทานเสร็จกำลังจะกลับเขาก็บอกว่า เขาชอบมากินอาหารร้านนี้เป็นประจำหวังว่าคงจะได้เจอคุณปรียาพรอีก คุณปรียาพรก็ตอบไปว่าถ้า มีโอกาสคงได้เจอกัน จากนั้นคุณปรียาพรก็กลับบ้าน วันรุ่งขึ้นคุณปรียาพรก็ออกหางาน และได้แวะ กินส้มตำร้านเดิมจริง ๆ แล้วคุณปรียาพรก็ไม่ได้อยากกินนักร้อง แต่อยากเจอเขามากกว่า อยากรู้ ด้วยว่าเขาพูดจริงหรือเปล่าที่จะรอเจอคุณปรียาพร คุณปรียาพรก็พบเขาจริง ๆ คุณปรียาพรรู้สึก ตื่นเต้นนิด ๆ เหมือนคนมีความรักครั้งแรก เขาเองก็ตั้งใจมากที่คุณปรียาพรมาหา วันนั้นหลังจากกิน ส้มตำกันเสร็จแล้ว เขาก็ชวนคุณปรียาพรไปเดินห้างสรรพสินค้าและดูหนังต่อ คุณปรียาพรก็ตกลง และจากวันนั้นคุณปรียาพรก็ไปเที่ยวกับเขามากหลายครั้ง ประมาณเกือบ 2 เดือน เขาก็บอกรัก คุณ ปรียาพร และชวนคุณปรียาพรไปอยู่กับเขา คุณปรียาพรเองก็รู้สึกว่ารักเขาเข้าแล้ว จึงยอมไปอยู่กับ เขาโดยบอกคืนคอนโดที่เช่าอยู่และย้ายไปอยู่กับเขาง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตองอะไร เพราะคุณปรียาพร เห็นว่าไม่สำคัญขนาดนอนอยู่กับสามีคนแรก มีการผูกข้อไม้ข้อมือกันยังอยู่กับไม่ยึดเลย เมื่อคุณ ปรียาพรย้ายมาอยู่กับเขาแล้ว คุณปรียาพรก็พบว่าเขาชอบเล่นการพนันมาก ทั้งพนันบอล, เล่นหวย, เล่นไพ่ และมีหนี้สินอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังชอบกินเหล้าเป็นประจำอีกด้วย คุณปรียาพร ต้องคอยตามใช้หนี้ให้อยู่เสมอ ๆ จนเงินก้อนสุดท้ายที่คุณปรียาพรมีอยู่ในธนาคารประมาณ 400,000 บาท เหลืออยู่เพียงแค่นี้ไม่ถึง 5 หมื่นบาท วันไหนถ้าเล่นได้ก็จะอารมณ์ดี เอาอกเอาใจคุณ ปรียาพร ถ้าวันไหนเสียมากก็จะหาเรื่องทะเลาะกับคุณปรียาพร บางครั้งก็ลงมือลงไม้กับคุณปรียาพร คุณปรียาพรก็ทนมาตลอดเพราะรักเขามาก คุณปรียาพรเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม จะต้องไปรักคนอย่างเขาด้วย ทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีอะไรดีซักอย่าง ไม่สามารถให้อะไรคุณปรียาพรได้ มีแต่จะทำให้คุณปรียาพรตกต่ำลงเรื่อย แต่คุณปรียาพรก็รักเขามากจึงต้องอดทน

แต่เขายังทำให้คุณปรียาพรเจ็บช้ำน้ำใจมากขึ้นไปอีก เมื่อคุณปรียาพรได้รับรู้ว่าเขามี ภรรยาแล้ว มีหลายคนด้วย คุณปรียาพรเป็นคนที่ 4 หรือ 5 ก็ยังไม่แน่ใจ คุณปรียาพรจึงผิดหวังใน ตัวเขามากขึ้นไปอีก เขาก็บอกว่าถึงเขาจะมีภรรยาหลายคนก็จริงแต่ตอนนี้เขาเลิกติดต่อกับทุกคน หมดแล้ว เขาไม่เคยไปหาภรรยาคนอื่น ๆ อีกเลย เมื่อมีคุณปรียาพร เขาอยู่กับคุณปรียาพรเพียงคน เดียว ซึ่งเขาก็พูดจริง เพราะตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ก็เกือบ 2 ปี แล้วที่เขาอยู่กับคุณปรียาพรคนเดียว คุณปรียาพรจึงไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็นภรรยาน้อย เพราะเขาเลิกกับภรรยาทุกคนก่อนหน้านี้หมดแล้ว และมาอยู่กับคุณปรียาพรเพียงคนเดียว แม้ในทางกฎหมายคุณปรียาพรจะไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับเขา แต่คุณปรียาพรก็ถือว่าตนเองเป็นภรรยาเดียวของเขาในปัจจุบัน ทุกวันนี้คุณปรียาพรประกอบอาชีพ

เล็ก ๆ น้อย ๆ โดยการขายน้ำผลไม้ปั่น และรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า เพื่อเป็นรายได้เลี้ยงครอบครัว โดยสามีมุขปริยาพรตอนนี้เขาก็ทำตัวดีขึ้น รู้จักประกอบอาชีพ โดยรับเลี้ยงครอบครัวอยู่หน้าโรงรับจำนำ ไม่กินเหล้าและเล่นการพนันมากเหมือนแต่ก่อน ตอนนี้คุณปริยาพรอยากมีลูกมาก แต่ขอความประพฤติกของสามีอีกซักระยะถ้าเขาประพฤติตัวดีเช่นนี้ตลอดไป คุณปริยาพรก็จะเลิกคุมกำเนิดและปล่อยให้มียูจักษ์ 2 คน เป็นชายคน หญิงคน ซึ่งเป้าหมายในอนาคตของคุณปริยาพรก็คือพาสามีไปไหว้พ่อแม่ที่บ้านจังหวัดหนองคาย และคุณปริยาพรคิดว่าจะกลับไปเริ่มต้นชีวิตกันที่นั่นเพราะ อย่างน้อยก็ยังมีบ้านและที่ดินทำกินอีกจำนวนหนึ่ง โดยคุณปริยาพรคาดว่าจะกลับไปอยู่บ้านในปีใหม่นี้ และคงจะไม่กลับมากรุงเทพฯ อีกต่อไป คุณปริยาพรอยากให้กรุงเทพฯ เป็นเมืองในความทรงจำของตนเองเท่านั้น เพราะหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตคุณปริยาพร ทั้งดีและไม่ดีล้วนเกิดขึ้นที่กรุงเทพฯ คุณปริยาพรจึงอยากเก็บไว้เป็นความทรงจำตลอดไป

ไออะแกรมเครือญาติคนที่ 5

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างครบประหงม

ถึงแม้ว่าคุณปริยาพรจะเป็นลูกสาวคนสุดท้ายในบรรดาลูก ๆ ทั้งหมด 12 คนของพ่อแม่ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำให้คุณปริยาพรได้รับการดูแลเอาใจใส่เหนือกว่าพี่ ๆ แต่อย่างใด เป็นเพราะว่าครอบครัวของคุณปริยาพรนั้นมีฐานะยากจนและมีลูกมาก พ่อแม่จึงต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว จึงไม่มีเวลาดูแลลูก ๆ มากนัก โดยพี่คนโต ๆ ก็จะเป็นฝ่ายดูแลน้องที่ยังเล็กกันเอง และทุกคนต้องช่วยกันทำงานตามกำลังความสามารถไม่ว่าจะเป็นงานบ้าน หรือรับจ้างทำงานนอก

บ้านก็ตาม โดยคนที่โตหน่อยก็อาจจะต้องทำงานหนักกว่าคนที่ยังเล็ก ไม่เว้นแม้แต่คุณปรียาพรซึ่งเป็นน้องสาวคนสุดท้อง ก็ยังต้องช่วยทำงานตั้งแต่เด็ก ๆ เช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ให้ข้าวหมู เป็ด ไก่ที่เลี้ยงไว้ ขุดได้เดือนไปให้ปลาที่บ่อ เป็นต้น ซึ่งพี่น้องทุกคนก็ช่วยกันทำงาน โดยไม่มีการเถียงงานกันเพราะ อยากแบ่งเบาระพ่อแม่ให้มากที่สุด พ่อแม่ก็ทำงานได้อย่างสบายใจโดยไม่ต้องกังวลเรื่องลูก เพราะลูก ๆ ดูแลกันเองได้ แม้บางครั้งจะนึกน้อยใจในวาสนาที่เกิดมาลำบากแต่ก็พยายามทำใจให้ยอมรับได้

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

คุณปรียาพรและพี่น้องทุกคนไม่ค่อยได้อยู่ใกล้ชิดชิดพ่อแม่มากนัก เพราะพ่อแม่ต้องออกไปทำงานตั้งแต่เช้ามืด กว่าจะกลับก็ค่ำแล้ว กลับมาถึงก็รีบกินข้าว อาบน้ำ นอน เก็บแรงไว้ทำงานวันพรุ่งนี้ต่อไป ไม่มีเวลาที่จะอยู่พูดคุยหยอกล้อกับลูก ๆ มากนัก คุณปรียาพรเองก็เคยนึกน้อยใจเหมือนกันที่บางครั้งเวลาไม่สบายก็อยากให้แม่อยู่เฝ้าดูแล คอยเช็ดตัว ป้อนข้าว ป้อนยาให้ แต่แม่ก็ไม่สามารถทำให้ได้เพราะไม่มีเวลา ซึ่งคุณปรียาพรก็เข้าใจดี แม้ว่าคุณปรียาพรจะได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพี่ ๆ เพียงใดก็ไม่อาจทดแทนความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ได้เลย คุณปรียาพรจึงรู้สึกว่าคุณเองขาดความรัก ขาดคนสนใจ และขาดแคลนทุกอย่างในชีวิต ถ้าใครสามารถเติมเต็มส่วนดังกล่าวที่ขาดหายไปได้ คุณปรียาพรก็พร้อมที่จะตอบสนองทันที

3. การทำงานใกล้ชิดกับผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

เมื่อคุณปรียาพรอายุได้ 17 ปี ก็มีเพื่อนบ้านมาชวนไปทำงานที่กรุงเทพฯ คุณปรียาพรอยากไปมาก เพราะเคยได้ฟังคำเล่าลือจากคนที่เคยไปว่ากรุงเทพฯ สวยงาม น่าอยู่มาก อีกทั้งคุณปรียาพรอยากไปทำงานหาเงินมาให้พ่อกับแม่ใช้ พ่อกับแม่จะได้ไม่ต้องลำบากอีกต่อไป เมื่อพ่อแม่อนุญาตจึงได้เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ ครั้งแรกทำงานก่อสร้างแถวหลักสี่ ไม่นานก็ลาออกเพราะงานหนักมาก จากนั้นก็มาขายเทปแถวประตูน้ำทำอยู่ 2 ปี ก็ไปเป็นเด็กเสิร์ฟที่บาร์แถวสีลม รายได้ดีมาก ทิปเยอะและที่นี้เองทำให้คุณปรียาพรได้รู้จักกับสามีคนแรกเพราะเขาเป็นแขกประจำของร้านมาเทปทุกคืน และได้เข้ามาพูดคุยกับคุณปรียาพรจนสนิทสนมกัน เขามักมีของมาฝากคุณปรียาพรเสมอ ๆ และให้ทิปแต่ละครั้งเป็นเงินจำนวนมากด้วย คบกันเช่นนี้เกือบ 1 เดือน เขาก็บอกว่าชอบคุณปรียาพรมาก จะขอมเป็นภรรยาหน่อยเขาได้ไหม เขาไม่ปิดบังว่ามีภรรยาแล้ว คุณปรียาพรใช้เวลาคิดไม่นานนักก็ตอบตกลง เพราะอยากจะได้สบายเสียทีเพราะลำบากมาตลอดชีวิตแล้ว จึงตัดสินใจขอมเป็นภรรยาหน่อย ส่วนกับสามีคนที่สองนั้น เจอกันที่ร้านขายส้มตำ หลังจากที่เลิกกับสามีคนแรกไป

แล้วนานพอสมควร พุศุขถูกอัยาศัยกันจึงคบกันมาเรื่อย ๆ และตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันในปัจจุบัน โดยอยู่ในฐานะภรรยาเ็น้อย อย่างไม่ได้ตั้งใจ เพราะไม่ทราบมาก่อนว่าเขามีภรรยาแล้ว

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

คุณปรียาพรเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน ทำให้ชีวิตของคุณปรียาพรตั้งแต่ในวัยเด็กมีความขัดสนในเรื่องเงินทองมาโดยตลอด อยากจะได้อะไรก็ไม่เคยได้ ในวัยเด็กเคยอยากได้ตุ๊กตาหรือของเล่นน่ารัก ตามประสาเด็กก็ไม่เคยได้ เพราะพ่อแม่ไม่มีเงินต้องเล่นปั้นดิน ปั้นทรายไปตามประสาเด็กต่างจังหวัด บางครั้งก็นึกน้อยใจในโชคชะตาว่าสนาที่ต้องเกิดมายากลำบาก ซึ่งพอโตขึ้นก็เริ่มมีความเข้าใจชีวิตมากขึ้น แต่ลึก ๆ แล้วก็ยังมีปมนี้ติดอยู่ในใจ จนกระทั่งได้พบสามีคนแรกที่มีความพร้อมในด้านฐานะทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก และพร้อมที่จะมาเติมเต็มสิ่งที่คุณปรียาพรไม่เคยได้รับมาตลอดตั้งแต่ในวัยเด็ก คุณปรียาพรจึงตกลงที่จะเป็นภรรยาเ็น้อยของเขา ทำให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบาย อยากจะได้อะไรก็ได้อย่างที่เคยคิดฝันตลอดมาตั้งแต่เด็ก

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

การที่คุณปรียาพรมีชีวิตอย่างลำบากเรียกได้ว่าปากกัดตีนถีบมาตั้งแต่เด็กทำให้ไม่เห็นความสำคัญของค่านิยมใด ๆ มากไปกว่าการที่จะทำอะไรให้ท้องอิมได้ ทุกคนในครอบครัวของคุณปรียาพรก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน พ่อแม่ไม่เคยบอกกล่าวอะไรนอกจากต้องการให้ลูกทุกคนตั้งใจทำงาน หาเงินให้ได้มาก ๆ เท่านั้น เรื่องอื่นก็ไม่มีความสำคัญ อีกทั้งคุณปรียาพรและพี่น้องทุกคนก็เติบโตมาด้วยตัวเองเป็นหลัก ทุกคนต้องช่วยเหลือตัวเองและดูแลตัวเองมาโดยตลอด เพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่มากนัก ทำให้คุณปรียาพรไม่เห็นความสำคัญของค่านิยมใด ๆ เพราะมันกินไม่ได้ เวลาที่เราอดก็ไม่มีใครมาให้เรากิน ในเมื่อเรามีทางเลือกที่ดีกว่าก็ไม่เห็นจะต้องยึดติดกับค่านิยมแบบเดิม ๆ

6. การขาดความนับถือตนเอง

ในวัยเด็กคุณปรียาพรเคยคิดน้อยใจอยู่บ่อย ๆ ว่าตนเองโชคร้ายที่เกิดมาในครอบครัวที่ลำบากยากจน ทำไมไม่เกิดเป็นลูกคนรวย ๆ บ้าง และบางครั้งก็นึกอิจฉาเด็กคนอื่นที่มีของเล่นสวย ๆ ที่คุณปรียาพรไม่สามารถจะมีได้ แม้ว่าเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นจะเริ่มเข้าใจโลกเข้าใจชีวิตและยอมรับในโชคชะตาที่เกิดขึ้นได้มากขึ้นก็ตาม แต่ลึก ๆ แล้วปมด้อยนี้ก็ยังติดอยู่ในใจคุณปรียาพรมาโดยตลอดและคิดว่าจะต้องมีสักวันที่จะได้มีได้เป็นอย่างคนอื่น ๆ บ้าง ไม่ว่าจะที่บ้าน

หลังโต ๆ รถสวย ๆ และเงินทองใช้สอยมากมาย ไม่ให้ใครมาถูกได้อีกต่อไป ดังนั้น เมื่อมีโอกาสที่จะลบล้างสิ่งที่ติดอยู่ในใจมาตลอดได้ คุณปรียาพรจึงไม่ลังเลที่จะตอบรับโอกาสนั้น

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

คุณปรียาพรยอมรับว่าตนเองเป็นคนที่ไม่ค่อยจะใส่ใจในเรื่องศีลธรรมจริยธรรมมากนัก เพราะมันเป็นเรื่องของอนาคตเป็นเรื่องของชาติภพหน้า ซึ่งก็ไม่ว่าจะมีจริงหรือเปล่า แต่ที่แน่ ๆ ในชาตินี้จะอย่างไรให้ชีวิตอยู่รอดได้ ดังนั้น คุณปรียาพรจึงให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบันมากกว่าว่าจะทำอะไรให้มีกิน มีใช้สบาย เรื่องบาป บุญ คุณ โทษ คุณปรียาพรก็ตระหนักดี และพยายามที่จะไม่ทำอะไรที่ผิดบาปมหันต์เช่น ไม่ฆ่าคน แต่อาจจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ต่าง ๆ เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ซึ่งจริง ๆ แล้วไม่มีใครอยากทำในสิ่งที่ผิดที่บาปถ้าไม่จำเป็น คุณปรียาพรก็เช่นกันทราบดีว่าการเป็นภรรยาที่ขี้เกียจเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมจริยธรรมอันดีงามในสังคม แต่คุณปรียาพรก็พร้อมจะยอมรับผลจากการกระทำดังกล่าว เพราะคุณปรียาพรคิดว่าตัวเองไม่ได้ทำ ความผิดมหันต์อย่างเช่น ฆ่าคนตาย หรือขายยาบ้า สังคมไม่ควรประณามคุณปรียาพรเช่นนั้น เพราะคนที่ไม่เคยจนมาก่อนจะไม่รู้อะไรที่มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นอย่าประณามคนอื่นเพียงเพราะว่าเขาไม่ได้เกิดมาโชคดีเหมือนตนเอง

กรณีศึกษาที่ 6 : คุณอรอุมา (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณอรอุมา อายุ 24 ปี จบการศึกษาระดับ ปวช. เป็นคนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีพี่น้อง 2 คน คุณอรอุมาเป็นคนโต และมีน้องชายอีก 1 คน อายุ 18 ปี พ่อของคุณอรอุมาเสียชีวิตตั้งแต่คุณอรอุมายังเด็ก ตอนนั้นคุณอรอุมาอายุได้ 10 ขวบ ส่วนน้องชายอายุเพียง 4 ขวบเท่านั้น ชีวิตในวัยเด็กของคุณอรอุมาก็มีความสุขเหมือนกับเด็กทั่ว ๆ ไป มีครอบครัวที่อบอุ่นพร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก โดยพ่อของคุณอรอุมาเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยที่มีรายได้ต่อเดือนไม่มากนัก ส่วนแม่รับจ้างเย็บผ้าอยู่กับบ้าน เพื่อช่วยพ่อหารายได้อีกทางหนึ่ง แม้ว่าฐานะครอบครัวคุณอรอุมาจะไม่ดีร้ายเหมือนคนอื่น แต่ครอบครัวคุณอรอุมาก็มีความสุขกันดีตามประสาพ่อ แม่ ลูก ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน พ่อรักคุณอรอุมากับน้องมาก ก่อนจะไปทำงานก็จะต้องมาเล่นกับคุณอรอุมาและน้องก่อน และเมื่อเลิกงานกลับบ้านก็จะซื้อขนมมาฝากคุณอรอุมาและน้องทุกครั้ง แม้ว่าบางครั้งพ่อจะกลับบ้านดึกแค่ไหนก็ต้องโทรศัพท์มาคุยกับคุณอรอุมาและน้องก่อนนอนเสมอ เพราะการที่พ่อคุณอรอุมาเป็นตำรวจทำให้บางครั้งต้องอยู่เวรดึกและบางครั้งก็ต้องออกจาก

บ้านตอนดึกไปบ่อย ๆ แรก ๆ คุณอรุมาก็ไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อต้องทำงานเยอะขนาดนี้ คุณอรุมาก็เคยถามพ่อว่า ไม่ไปไม่ได้หรือ พ่อก็บอกว่ามันเป็นหน้าที่ของตำรวจที่จะต้องดูแลปกป้องประชาชนทุกคน พ่อภูมิใจมากที่ได้เป็นตำรวจ พ่อของคุณอรุมาเป็นตำรวจที่ดีมากไม่เคยบกพร่องต่อหน้าที่เลยซักครั้งเดียว ขนาดไม่สบายก็ยังฝืนไปทำงาน พ่อเป็นคนที่มีชื่อเสียงต่อหน้าที่มาก คุณอรุมาจำได้ว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง พ่อไปจับคนเล่นไพ่แถวบ้าน ปรากฏว่า มีญาติห่าง ๆ ของพ่อคนหนึ่งร่วมวงเล่นอยู่ด้วย พ่อก็ยังจับตามหน้าที่ไม่ได้เห็นแก่ความเป็นญาติแต่อย่างใด เขาโกรธพ่อมาก พ่อบอกว่าพ่อก็เสียใจที่ทำเช่นนั้น แต่มันเป็นหน้าที่ เขาทำผิดก็สมควรได้รับโทษไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

พ่อทำหน้าที่ของตำรวจที่ดี และพ่อที่ดีมาตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งพ่อไปทำงานตามปกติ ส่วนคุณอรุมากับน้องก็ไปโรงเรียนเหมือนเช่นทุกวัน จนตอนเย็นคุณอรุมากับน้องเลิกเรียนก็เดินกลับบ้านอย่างสนุกสนาน หยอกล้อกันมาตลอดทาง คุณอรุมากับน้องเดินไป-กลับโรงเรียนทุกวัน เพราะ โรงเรียนอยู่ห่างจากบ้านแค่ประมาณ 50 เมตรเท่านั้น แต่วันนั้นพ่อคุณอรุมาเดินกลับมาถึงบ้านคุณอรุมาก็พบว่า แม่นั่งร้องไห้อยู่หน้าบ้าน พ่อเห็นคุณอรุมากับน้องเดินเข้ามา แม่ก็วิ่งมากอดคุณอรุมากับน้อง แล้วร้องไห้ และบอกว่าพ่อจากพวกเราไปแล้ว แม่บอกว่า เมื่อตอนบ่ามีเพื่อนของพ่อที่เป็นตำรวจเหมือนกันมาบอกแม่ที่บ้านว่า พ่อประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตแล้ว แม่รอให้คุณอรุมากับน้องกลับมาจากโรงเรียน เพื่อจะไปวัดพร้อมกัน คุณอรุมาเสียใจมาก ร้องไห้ตลอด ส่วนน้องก็ยังไม่รู้เรื่องราวมากนัก รู้แต่ว่าต่อไปนี้จะไม่มีพ่ออยู่ด้วยแล้ว แต่แม่เป็นคนที่มีอาการหนักที่สุด แม่ร้องไห้ตลอดเวลา จนเป็นลมไปแล้วหลายรอบ งานศพของพ่อมีคนไปไม่มากนัก เพราะพ่อไม่ใช่ตำรวจคนใหญ่คนโต แต่เป็นตำรวจยศแค่จ่า จึงมีแต่เพื่อนร่วมงานและเพื่อนบ้านมาร่วมงานไม่มากนัก จนกระทั่งเสร็จงานศพพ่อ แม่ก็บอกว่าต่อไปนี้เราจะมียกกันแค่ 3 คน แม่ ลูก ต้องรักกันให้มาก ๆ และให้คุณอรุมากับน้องตั้งใจเรียนหนังสือให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม่บอกว่าเมื่อเสร็จงานศพพ่อ แม่ก็ได้เงินมาก่อนหนึ่งจากที่ทางราชการมอบให้ส่วนหนึ่ง เพราะพ่อตายในหน้าที่ และจากเจ้านายและเพื่อน ๆ ของพ่อให้อีกส่วน และที่เหลือก็ได้มาจากของที่ช่วยงานศพพ่อ แม่บอกว่าเป็นเงินก้อนที่มากพอสมควร แม่จะเก็บไว้ให้คุณอรุมากับน้องเรียนหนังสือ

แม่เข้มแข็งมากขึ้นไม่ร้องไห้ทุกวันเหมือนเมื่อก่อน แต่บางครั้งคุณอรุมาก็แอบเห็นแม่ร้องไห้เช่นกัน พ่อกับแม่รักกันมาก ขาดพ่อไปแม่ก็เสียใจมากเป็นธรรมดา แม่ยังรับจ้างเย็บผ้าอยู่บ้านเหมือนเช่นเคย รายได้ก็พออยู่ได้ เพราะแม่คุณอรุมาเป็นคนมีฝีมือดี ทำให้มีลูกค้ามากและแม่

ก็คิดราคาไม่แพงด้วย จึงทำให้ลูกค้าบอกกันปากต่อปาก แม่จึงมีงานเยอะมากจนทำไม่ไหว เมื่อนั่งเย็บผ้าทุกวันตั้งแต่เช้าจนดึกคืน บางทีก็ถึงตี 1 ตี 2 แทบทุกวัน อีกทั้งยังต้องทำงานบ้านทุกอย่างทั้งกวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ทำกับข้าว คุณอรอุมาก็อยากช่วยแม่แต่แม่ไม่ยอมให้คุณอรอุมากับน้องช่วยทำ แม่บอกว่า มันเป็นหน้าที่ของแม่ แม่มีความสุขที่ได้ทำให้ลูก แม่อยากให้คุณตั้งใจเรียนเพียงอย่างเดียว คุณอรอุมากับน้องก็ไม่เคยทำให้แม่ผิดหวัง สอบได้ที่ 1 ที่ 2 ตลอด อย่างแ่ที่สุดก็ไม่เกินที่ 5 จนคุณอรอุมาจบ ม.3 คุณอรอุมาก็ตัดสินใจเรียนต่อ ปวช. แทนที่จะเรียนต่อ ม.4-5-6 เพราะคุณอรอุมาคิดว่า เรียนจบ ปวช. เร็วกว่าและสามารถออกมาหางานทำได้เลยไม่เหมือนเรียนต่อ ม.4-5-6 ที่จบมาก็ยังทำงานไม่ได้ต้องเสียเวลาเรียนต่อมหาวิทยาลัยอีก 4 ปี คุณอรอุมาอยากเรียนจบเร็ว ๆ แล้วออกมาหางานทำ เพราะอยากช่วยแม่หารายได้บ้าง แม่เหนื่อยเพื่อคุณอรอุมากับน้องมามากพอแล้ว ถึงเวลาที่คุณอรอุมาจะได้ตอบแทนแม่บ้าง ระหว่างที่คุณอรอุมาเรียน ปวช. อยู่ แม่ก็ยังทำงานหนักเช่นเคย แต่คุณอรอุมาก็ช่วยผ่อนเบาภาระของแม่โดยทำงานบ้านทุกอย่างแทนแม่ แรก ๆ แม่ก็ไม่ยอม แต่คุณอรอุมาบอกว่าคุณอรอุมาโตมากแล้วควรจะให้คุณอรอุมาได้ช่วยเหลือบ้าง และช่วงที่คุณอรอุมาเรียน ปวช. อยู่ที่คุณอรอุมาก็หารายได้พิเศษโดยการไปทำงานร้านเช่าวีดีโอ ตอนเย็นหลังเลิกเรียน วันละ 4 ชั่วโมง ก็ได้เงินพิเศษเดือนละ 1,200 บาท ทำให้ คุณอรอุมาไม่ต้องขอเงินค่าขนมจากแม่ เป็นการช่วยเหลือแม่ได้ส่วนหนึ่ง

ชีวิตครอบครัวคุณอรอุมาก็ดำเนินไปอย่างปกติสุข จนกระทั่งคุณอรอุมากำลังเรียนอยู่ชั้น ปวช. ปี 3 แม่ของคุณอรอุมาก็ล้มเจ็บลง แรก ๆ ก็แค่ปวดเมื่อยเนื้อตัว และเพลียบ่อย ๆ จากนั้นแม่ก็เจ็บออก ๆ แอด ๆ มาเรื่อย ๆ ทำงานไม่ค่อยไหว รายได้ก็ไม่มี ต้องดิ้นเงินเก็บมาใช้จ่ายเรื่อย ๆ คุณอรอุมาจะพาแม่ไปหาหมอแม่ก็ไม่ยอมบอกว่าไม่เป็นอะไรมาก แคนนอนพักเดี๋ยวก็หาย จนกระทั่งช่วง 2-3 เดือนก่อนที่คุณอรอุมาจะเรียนจบ ปวช. แม่ก็มีอาการหนักมากขึ้น คุณอรอุมาไม่ยอมให้แม่ปฏิเสธการไปหาหมออีกแล้ว คุณอรอุมากับน้องเรียกรถมาพาแม่ไปโรงพยาบาลทันที หมอแถมให้แม่เข้ารักษาโดยด่วน บอกว่าแม่เป็นโรคไตเรื้อรังที่ต้องได้รับการฟอกเลือดโดยด่วน ก่อนที่อาการจะหนักไปกว่านี้ และจะต้องฟอกเลือดไปตลอดชีวิตหรือจนกว่าจะได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนไตที่มีค่าใช้จ่ายสูงมาก แวบแรกที่คุณอรอุมาได้ยินหมอบอกว่าแม่เป็นโรคไตเรื้อรัง คุณอรอุมาก็ตกใจมาก เพราะคุณอรอุมาคิดว่า โรคนี้เป็นโรคที่ต้องทรมาณกับการฟอกเลือดที่มีค่าใช้จ่ายจำนวนมากไปตลอดชีวิต คุณอรอุมาคิดแต่เพียงว่า แม่จะต้องหาย ไม่ว่าจะต้องเสียเงินเท่าไร คุณอรอุมาก็ยอม คุณอรอุมาให้หมอมทำการฟอกเลือดครั้งแรกทันทีที่ทั้งที่ตอนนั้น คุณอรอุามีเงินติดตัวไม่กี่ร้อยบาท คุณอรอุมาให้น้องชายคอยเฝ้าแม่ที่โรงพยาบาล ส่วนคุณอรอุมาก็รีบกลับไปบ้านเอาบัตร ATM ไปรูดเงินเก็บในบัญชีของแม่มาเป็นค่ารักษา คุณอรอุมาจำได้ว่า เงินค่ารักษาก่อนแรก

ของแม่ประมาณ 10,000 บาท คุณอรุมา กับน้องมาฝ่าแม่ที่โรงพยาบาล จนกระทั่งแม่รู้สึกตัว คุณอรุมาจึงเล่าให้แม่ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่และปลอบใจแม่ว่าไม่ต้องกังวล ยังไงแม่ก็ต้องหาย คุณอรุมาจะให้หมอดูแลแม่อย่างดีที่สุด พอแม่รู้ว่าแม่เป็นโรคร้ายนี้ แม่ก็เสียใจมาก แม่บอกว่า แม่รู้ว่า จะต้องใช้ค่าใช้จ่ายเยอะมาก และเราก็ก็นึกถึงอนาคตที่ แม่ปล่อยให้แม่ตายไปเลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องมาหมดเงินกับแม่ที่ไม่รู้ว่า จะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน คุณอรุมาก็ร้องไห้ บอกแม่ว่า ไม่ว่าจะต้องใช้เงินมากขนาดไหน คุณอรุมาก็จะพยายามหาการรักษาแม่ให้ได้ แม่จะต้องหายจะต้องอยู่กับคุณอรุมาและน้องไปตลอด แม่สั่งให้คุณอรุมา ย้ายแม่ไปอยู่โรงพยาบาลของรัฐแทน จะได้ประหยัดค่าใช้จ่าย คุณอรุมาไปขอมอบเจ้าของไข้แม่ เขาก็ยินยอมให้ย้ายเพราะคุณอรุมาพูดตรง ๆ ว่า ไม่มีเงินพอจะอยู่ในโรงพยาบาลเอกชนได้

คุณอรุมา ย้ายแม่ไปอยู่โรงพยาบาลของรัฐ แม่ได้รับการดูแลอย่างดีไม่แพ้โรงพยาบาลเอกชน เพียงแต่อาจจะไม่สะดวกสบาย และสถานที่ไม่สวยงามเท่าโรงพยาบาลเอกชนแค่นั้น เมื่ออยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้อีกประมาณ 6 วัน และได้รับการฟอกไตอีก 1 ครั้ง รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดอีก 7,200 บาท จากนั้นคุณอรุมาก็พาแม่กลับบ้าน โดยหมอนัดให้คุณอรุมาพาแม่มาฟอกไตอาทิตย์ละ 2 ครั้ง ตลอดไป คุณอรุมาเครียดมาก เรื่องค่าใช้จ่ายและคุณอรุมาก็ไม่ได้ไปเรียนมาหลายวันแล้ว เพราะต้องคอยดูแลแม่ แต่คุณอรุมาให้น้องไปโรงเรียนทุกวัน เพราะน้องชายของคุณอรุมา กำลังจะสอบเข้าเรียนต่อ ม.1 โรงเรียนประจำจังหวัด คุณอรุมาอยากให้น้องมีสมาธิกับการเรียนให้มากที่สุด ส่วนตัวคุณอรุมาเองนั้นก็ตัดสินใจแล้วว่าคงจะไม่เรียนต่ออีก แม้ว่าจะเสียค่ามากที่สุดในชีวิต เพราะอีกแค่ 2 เดือนก็จะเรียนจบแล้ว แต่คุณอรุมาตัดสินใจเลือกแม่ที่มีความสำคัญมากกว่าคุณอรุมาลาออกจากโรงเรียนมาคอยดูแลแม่ และพาแม่ไปหาหมอตามนัดทุกครั้ง แม่ของ คุณอรุมาเองก็เสียใจมากที่ทำให้คุณอรุมาเรียนไม่จบ พูดแต่ว่า แม่ขอโทษที่ทำให้ลูกเรียนไม่จบ คุณอรุมาบอกแม่ว่า การเรียนไม่สำคัญต่อคุณอรุมาเลย เมื่อเทียบกับแม่แล้ว แม่สำคัญที่สุด ตอนนี้สิ่งที่คุณอรุมากังวลที่สุดคือเรื่องเงิน เพราะเงินเก็บที่มีก็ร่อยหรอลงเรื่อย ๆ อย่างน่าใจหาย เพราะค่าใช้จ่ายที่มีมากขึ้น ทั้งค่าเรียนของน้อง ค่ากินอยู่ของทุกคน และที่หนักที่สุดคือ ค่าฟอกเลือดของแม่ตกเดือนละประมาณ 20,000 บาท รวม ๆ แล้วค่าใช้จ่ายทั้งหมดในบ้านแต่ละเดือนก็ประมาณ 30,000 บาท คุณอรุมาคำนวณเงินเก็บทั้งหมดที่มีแล้วคิดว่า จะอยู่ไปได้อีก 2 เดือน เป็นอย่างมากที่สุด เพราะตอนนี้ที่บ้านไม่มีรายได้เลยมีแต่รายจ่าย คุณอรุมาจะต้องหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ไม่เช่นนั้นครอบครัวจะต้องลำบากแน่

แต่ครั้งคุณอรอุมาจะออกไปทำงานนอกบ้านก็คงไม่ได้ เพราะจะไม่มีคนคอยดูแลแม่ คุณอรอุมาจึงต้องหางานทำที่บ้านแทน โดยคุณอรอุมารับจ้างซักรีดเสื้อผ้า โดยมีลูกค้าพอประมาณ ส่วนใหญ่เป็นคนแถวบ้านที่สงสารครอบครัวคุณอรอุมาจึงอยากช่วยเหลือก็ทำให้คุณอรอุมามีรายได้เดือนละประมาณ 2,000 บาท แล้วแต่ว่าจะมีผ้ามากหรือน้อย เพราะคุณอรอุมาคิดราคาเป็นชิ้น ซักอย่างเดียวจิ้นละ 5 บาท รีดอย่างเดียวกั้จิ้นละ 5 บาท ถ้าทั้งซักทั้งรีดก็จิ้นละ 10 บาท ผ้าที่ลูกค้าส่วนใหญ่นำมาให้คุณอรอุมาซักก็มักเป็นผ้าชิ้นใหญ่ หนา และหนัก เช่น พวกผ้าปูที่นอน ผ้าห่มต่าง ๆ ซึ่งคุณอรอุมาจะคิดอกราคาหนึ่งคือ ผืนละ 15 บาท ซักอย่างเดียวไม่ต้องรีด เงินที่ได้ถือว่าน้อยมาก เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายของครอบครัวคุณอรอุมา คุณอรอุมาจึงคิดทำอาหารขายหน้าบ้านด้วย โดยขายพวก ขนมจีบ ซาลาเปา ไข่กรอกทอด ลูกชิ้นทอด เพราะคุณอรอุมาเคยเรียนทำอาหารสมัยอยู่ ม.ต้น ก็พอจะจำได้บ้าง แรก ๆ ลองทำอยู่ 2-3 ครั้ง จึงอร่อยและออกขายได้ คุณอรอุมาขายหน้าบ้านตั้งแต่เช้า พอดกเย็นโรงเรียนเลิก คุณอรอุมาก็จะเดินไปขายหน้าโรงเรียนประถมแถวบ้านที่คุณอรอุมาเคยเรียน และให้น้องชายรีบกลับมาอยู่เป็นเพื่อนแม่ พอซัก 6 โมงก็กลับบ้านเตรียมอาหารให้แม่กับน้องกิน ซึ่งขายอาหารนี้ก็ได้เงินพอสมควรเดือนละประมาณ 4,000-5,000 บาท หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ คุณอรอุมาจะไปทำงานร้านเช่าวิดีโอต่อถึง 4 ทุ่มทุกวัน ได้เดือนละ 1,200 บาท ซึ่งรวม ๆ แล้ว รายได้ต่อเดือนของคุณอรอุมาก็ประมาณ 8,000-9,000 บาท ต่อเดือน ซึ่งก็ยังไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินเก็บก็ใกล้จะหมดเต็มทีแล้ว คุณอรอุมาเริ่มนำของมีค่าบางอย่างในบ้านมาขาย เช่น สร้อยคอทองคำหนัก 2 สลึง ที่พ่อซื้อให้ตอนเด็ก สร้อยของแม่ มอเตอร์ไซด์คันเก่าของพ่อที่คุณอรอุมากับครอบครัวคิดจะเก็บเป็นที่ระลึกก็ต้องขายไป เพื่อเงินแม่แต่จักรเย็บผ้าที่แม่ใช้เย็บผ้าเลี้ยงคุณอรอุมากับน้องมาเป็นสิบปีก็ต้องขายไปด้วย คุณอรอุมาและทุกคนในครอบครัวเสียใจ แต่ก็ไม่มีทางใดอีกแล้วที่จะหาเงินเป็นจำนวนมาก ๆ ได้ คุณอรอุมาขายทุกอย่างที่คิดว่าจะขายได้ จนไม่มีอะไรจะขายอีก เงินเก็บหมด รายได้มีเล็กน้อยไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย น้องก็เปิดเทอมต้องจ่ายค่าเทอม ทุกอย่างประดังประเดเข้ามาหมด คุณอรอุมาไม่รู้จะทำเช่นไร ไม่มีทางออกสำหรับคุณอรอุมาเลย

แต่แล้วความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในสมองคุณอรอุมาว่า ต้องไปขายตัว ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณอรอุมาไม่เคยคิดถึงมาก่อน แต่ในช่วงเวลาขณะนั้น คุณอรอุมายอมรับว่าอย่าว่าแต่จะให้ขายตัวเลย ให้ขายชีวิตคุณอรอุมาเองก็ยอมเพื่อแม่เพื่อน้องที่คุณอรอุมารักที่สุดในชีวิต คุณอรอุมาคิดว่าไม่มีหนทางไหนอีกแล้วที่จะทำให้คุณอรอุามีเงินมาก ๆ ในเวลาอันน้อยนิด คุณอรอุมาตัดสินใจไปเดินแถว ๆ ร้านเช่า วิดีโอที่คุณอรอุมาทำงานอยู่ เดินเลขขึ้นไปอีกหน่อยก็จะมีพวกร้านอาหารกึ่งผับเปิดอยู่เรียงกันหลายร้าน คุณอรอุมาเดินไปด้อม ๆ มอง ๆ อยู่นาน จนมาถึงร้านสุดท้าย ก็มี

ผู้หญิงอายุวัยกลางคน หน้าตาดี แต่งตัวดี ทำทางใจดี เดินเข้ามาหาคุณอรอุมาและถามคุณอรอุมาว่า มาหาใครหรือเปล่า และก็บอกว่า จำหน้าคุณอรอุมาได้ เพราะเคยเห็นคุณอรอุมาทำงานที่ร้านเช่า วีดีโอบ่อย ๆ พร้อมบอกให้เรียกคุณอรอุมาว่าพีน้า คุณอรอุมาบอกว่าไม่ได้มาหาใคร แต่จะมาหางาน ทำ คุณอรอุมาเห็นว่าผู้หญิงคนนี้ทำทางใจดีมีเมตตา คุณอรอุมาตัดสินใจยอมเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ ฟัง คุณอรอุมาบอกว่า คุณอรอุมาต้องการทำงานด่วนที่สุด เพราะตอนนี้คุณอรอุมาต้องใช้เงิน เร่งด่วนมาก พีนาก็ถามว่า คุณอรอุมาคิดดีแล้วหรือ เพราะอาชีพอย่างนี้สังคมมักจะดูถูก และทำทาง คุณอรอุมาก็ไม่เหมาะจะเป็นผู้หญิงอย่างว่าซักนิด พีน้าอยากให้คุณอรอุมาตัดสินใจให้ดี อย่าใช้ อารมณ์ชั่ววูบมาตัดสินใจ คุณอรอุมาก็ฟันตอบว่าคิดดีแล้ว คุณอรอุมาไม่มีทางเลือกอื่นจริง ๆ ที่จะ หาเงินได้เดือนละหลาย ๆ หมื่นทุกเดือน คุณอรอุมายอมเสียสละตัวเองเพื่อชีวิตที่ดีขึ้นของแม่และ น้อง ทั้ง ๆ ที่ในใจคุณอรอุมาตอนนั้นอดสูที่สุดที่ต้องกลายเป็นผู้หญิงขายตัว แต่คุณอรอุมาก็คิดว่ามันเป็นการเสียสละครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณอรอุมา พีน้าเห็นว่าคุณอรอุมาไม่ยอมเปลี่ยนใจแน่ ก็ตอบตกลงว่าจะช่วย แต่พีน้าบอกว่าผู้หญิงอย่างคุณอรอุมาไม่เหมาะที่จะเป็นของผู้ชายหลาย ๆ คน แต่ควรจะเป็นของผู้ชายคนเดียว พีน้าจะหาผู้ชายที่คิดจะเลี้ยงดูคุณอรอุมาเป็นตัวเป็นตน โดยที่คุณ ออรอุมาจะต้องไปนอนกับผู้ชายไปทั่ว เพราะพีน้าคิดว่าคุณอรอุมาคงทนไม่ได้แน่ อาจจะเป็นบ้า หรือไม่ก็ฆ่าตัวตายไปก่อน เพราะคุณอรอุมาไม่ค่อยเงิน โลกนัก

หลังจากนั้น พีน้าพาคุณอรอุมาไปนั่งรอในห้องทำงานส่วนตัว และหายไปโทรศัพท์ ประมาณ 10 นาทีก็กลับมาบอกคุณอรอุมาว่าอีกประมาณ 1 ชั่วโมงจะมีคนมาคุยตัวคุณอรอุมา ผู้ชาย คนนี้เป็นลูกค้าคนสำคัญ สนทนกันจนเหมือนเพื่อนแล้ว นิสัยดี ฐานะดี อายุยังไม่มาก แค่ 35 ปี และที่สำคัญยังโสดอยู่ เวลาที่ร้านก็ไม่เคยออกผู้หญิงออกไปข้างนอก แค่ม่ากินมาดื่มเท่านั้น นอกจาก นาน ๆ ที่จะพบคนถูกใจ พีน้าเล่าต่อว่าเขาเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวคนจีนที่ค่อนข้างมี ฐานะ เรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ และทำธุรกิจเกี่ยวกับอุปกรณ์ตกแต่ง รถยนต์ คุณอรอุมาฟังสรรพคุณของเขาแล้วก็เกร็งนิด ๆ ที่จะต้องใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ชายคนนี้ แบบสามภรรยาทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่พบกันครั้งแรกเท่านั้นไม่ถึง 1 ชั่วโมงดี เขาก็มาถึง คุณอรอุมาก็หัน หน้าไม่กล้ามองหน้าเขา จนเขาต้องเดินมาเชยคางคุณอรอุมาให้เงยหน้าขึ้น คุณอรอุมาสบตาเขาคั้ง แรกก็รู้สึกว่าคุณอรอุมาจะต้องเป็นของผู้ชายคนนี้ก็คงจะถือว่าเป็น โชคดีของตนเอง เพราะครั้งแรกของคุณอรอุมาคงจะไม่โหดร้ายอย่างนี้นักแล้ว แต่แรกที่คิดว่าจะมาขายตัว เขาหันไปคุยอะไร กับพีน้าก็ไม่รู้ซัก 5 นาทีได้ คุณอรอุมาไม่ทันฟังเพราะมัวแต่นั่งใจลอยคิดถึงอนาคตของตนเองนับ แต่วันนี้เป็นต้นไป เขาคุยกับพีน้าเสร็จก็หันมาบอกคุณอรอุมาว่าออกไปข้างนอกกัน คุณอรอุมาเริ่ม กลัว ๆ ขึ้นมาอีกแล้ว แต่ก็รวบรวมกำลังใจให้กล้าท่องในใจว่าเพื่อแม่และเพื่อน้อง คุณอรอุมาเดิน

ตามเขาออกมาขึ้นรถที่จอดไว้ด้านนอก ระหว่างอยู่ในรถเขาก็ชวนคุณอรอุมาคุยเรื่อย ๆ ชักถามเรื่องทั่ว ๆ ไป ประวัติชีวิต ความเป็นอยู่ครอบครัว ทำให้คุณอรอุมารู้สึกเป็นกันเองและหายกลัวเขาไปได้บ้าง

หลังจากนั้น เขาก็ขับรถเลี้ยวเข้าไปในโรงแรมแห่งหนึ่งเป็นโรงแรมระดับ 5 ดาว ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากนั้นเขาก็พาคุณอรอุมาเข้าไปในห้องและตั้งอาหารมานั่งกินกัน คุณอรอุมาดื่มเบียร์ด้วย เป็นครั้งแรกที่คุณอรอุมาดื่ม เพราะต้องการข่มใจให้กล้า เขาก็ชวนคุณอรอุมาคุยไปเรื่อย และก็บอกว่า เขาชอบคุณอรอุมา มาก ๆ ถูกชะตาด้วย อย่างที่ไม่เคยรู้สึกกับใครมาก่อน เขาเองก็เห็นใจใน โชคชะตาของคุณอรอุมา และพร้อมจะช่วยเหลือ แต่เขามีข้อตกลงที่จะตกลงกับคุณอรอุมาก่อนคือ เขาจะรับเลี้ยงดูคุณอรอุมาโดยจะจ่ายเงินคุณอรอุมาใช้จ่ายเดือนละ 35,000 บาท ทุกเดือน โดยคุณอรอุมากับเขาจะไม่มีพันธะผูกพันกัน เขาต้องการพบคุณอรอุมาเมื่อไหร่จะโทรศัพท์ไปบอก หรือไปรับที่บ้านคุณอรอุมา ไม่มีสิทธิเรียกร้องหรือตามราวว่าเขาไม่ว่ากรณีใด ๆ และที่สำคัญห้ามปล่อยให้ท้องเด็ดขาด ถ้าคุณอรอุมาผิดข้อตกลงเขาก็จะเลิกเลี้ยงดูคุณอรอุมา เขาถามคุณอรอุมาว่า คุณอรอุมาสามารถปฏิบัติตามข้อตกลงของเขาได้ไหม คุณอรอุมาตอบไปโดยไม่ต้องคิดเลยว่าได้ เพราะคุณอรอุมาก็ไม่เคยคิดจะให้เขามารับผิดชอบเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่แล้ว คุณอรอุมาว่ามันเป็นไปได้ คุณอรอุมาต้องการแค่ให้มีคนเลี้ยงดูคุณอรอุมากับครอบครัวเท่านั้น เขาถามย้ำกับคุณอรอุมาหลายครั้งว่าคุณอรอุมาตัดสินใจแน่แล้วใช่ไหมที่จะเป็นผู้หญิงของเขา โดยไม่มีพันธะผูกพันต่อกัน คุณอรอุมาตอบว่า แน่ใจ หลังจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปตามที่มันควรจะเป็น คุณอรอุมาเป็นของเขาในคืนนั้น คุณอรอุมายอมรับว่ามีความสุขมาก โดยไม่ต้องฝืนใจอย่างที่คิดไว้ในตอนแรก เขาทะนุถนอมดูแลคุณอรอุมาดีมาก คุณอรอุมาเริ่มรู้สึกดีกับเขามากขึ้น เพราะคุณอรอุมาก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของเขาแล้ว ไม่ว่าจะถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ก็ตาม คุณอรอุมา รู้สึกแปลกใจตนเองเหมือนกันที่ไม่รู้สึกเสียใจอย่างที่ควรจะเป็น คืนนั้นคุณอรอุมา จะกลับบ้านแต่เขาไม่ยอมให้คุณอรอุมา กลับ คุณอรอุมาจึงโทรศัพท์ไปบอกแม่ว่า คืนนี้จะไม่กลับเพราะจะไปค้างบ้านเพื่อน เนื่องจากเพื่อนจัดงานวันเกิดที่บ้านและมาชวนคุณอรอุมาไปกะทันหัน แม่ก็ไม่ได้สงสัยอะไร แม้ว่าข้ออ้างของคุณอรอุมาจะไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าที่ควร พอตอนเช้าเขาก็พาคุณอรอุมาไปส่งที่บ้านพร้อมกับจ่ายเงินคุณอรอุมาไว้ 35,000 บาท และเขาก็บอกว่าแล้วจะโทรศัพท์มาหาคุณอรอุมาอีก

คุณอรอุมาเองก็ใช้ชีวิตตามปกติโดยยังทำงานทุกอย่างเหมือนเดิม พาแม่ไปฟอกเล็กออาทิตย์ละ 2 ครั้งเสมอ แม่ก็สงสัยว่าคุณอรอุามีเงินให้แม่ไปฟอกไตหรือ เพราะรายได้ที่มีมันก็ไม่

เพียงพอลงแล้ว คุณอรอุมาจึงจำเป็นต้องโกหกแม่ว่า คุณอรอุมาไปทำเรื่องขอให้แม่เป็นคนไข้ อนุเคราะห์ของทางโรงพยาบาล เพราะฐานะยากจน เขาจะทำให้ฟรี แม่ก็เชื่อโดยไม่คิดใจอะไร นอกจากนี้คุณอรอุมายังส่งเสียน้องเรียนด้วย ซึ่งน้องชายของคุณอรอุมาก็กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.1 เขาติดต่อมาหาคุณอรอุมาอย่างสม่ำเสมอทุก 2-3 วัน โดยบางครั้งเขาก็มารับคุณอรอุมาออกไปข้างนอก บางครั้งเขาก็โทรศัพท์ให้คุณอรอุมาออกไปหาเขาตามสถานที่นั้นๆ ส่วนมากจะเป็นตอมค่า ๆ คุณอรอุมาก็บอกแม่กับน้องว่าไปทำงานร้านวิดีโอ ซึ่งจริง ๆ แล้ว คุณอรอุมาไม่ได้ไปทำงานที่ร้านวิดีโอ ตั้งแต่คืนนั้นแล้ว เพราะเขาขอร้อง เพื่อที่จะได้ใช้เวลาช่วงนั้นในการพบกัน แต่ถึงเขาไม่ขอร้องคุณอรอุมาก็คงจะไม่ไปทำอยู่แล้ว เพราะรู้สึกกระดากใจ ไม่รู้ว่าคนแถวนั้นเขาจะเห็นคุณอรอุมาในคืนนั้นหรือเปล่า เขาพาคุณอรอุมาออกไปทานข้าว ฟังเพลง และก็จบที่โรงแรมเสมอทุกครั้งที่คุณอรอุมาเริ่มรู้สึกรักเขาอย่างไม่รู้ตัว คุณอรอุมาบอกว่ามันทรมาณใจอย่างมากที่ต้องพยายามหักห้ามใจไม่ให้รักเขาทั้ง ๆ ที่เป็นของเขาแล้ว เพราะคุณอรอุมากลัวว่าจะทำผิดข้อตกลงกับเขาและเขาจะขอเลิกกับคุณอรอุมา เขาขอร้องให้คุณอรอุมาเลิกทำงานทุกอย่างโดยเขาจะให้เงินคุณอรอุมาเพิ่มขึ้น ถ้าคุณอรอุมาไม่พอใช้เพราะเขาไม่ยอมให้คุณอรอุมาเหนื่อย คุณอรอุมาเองก็บอกว่าทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะ แม่กับน้องอาจสงสัยได้ว่า ไม่ทำงานอะไรแต่ทำไมถึงมีเงินใช้ไม่ขาดมือ อีกอย่างคุณอรอุมาก็ไม่อยากอยู่เฉย ๆ ให้เขาเลี้ยงเพียงฝ่ายเดียว คุณอรอุมาอยากทำมาหากินด้วยตนเองบ้าง

คุณอรอุมาแอบพบปะกับเขาเช่นนี้สม่ำเสมอ จนกระทั่งเข้าเดือนที่ 6 คุณอรอุมาก็เริ่มมีอาการไม่สบาย วิงเวียนศีรษะและคลื่นไส้ทั้งวัน แรก ๆ คุณอรอุมาก็คิดว่าคงไม่ได้เป็นอะไรมาก คงเป็นเพราะว่าทำงานหนัก และพักผ่อนไม่เพียงพอ แต่พอหลาย ๆ วันเข้าคุณอรอุมาก็เริ่มพะอืดพะอม เหมือนกันว่าจะท้องหรือเปล่า แต่คุณอรอุมาคิดว่ายังไงก็ไม่ใช่แน่ ๆ เพราะคุณอรอุมาป้องกันโดยกินยาคุมกำเนิดทุกครั้ง ไม่น่าจะพลาดได้ คุณอรอุมาไม่สบายเช่นนี้อยู่เกือบอาทิตย์ เข้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่คุณอรอุมากำลังอาเจียนอยู่นั้น แม่ของคุณอรอุมาก็เดินเข้ามาถามคุณอรอุมาว่า คุณอรอุมาท้องกับใคร คุณอรอุมาตกใจมากไม่คิดว่าแม่จะรู้ แม่บอกว่า คุณอรอุมาปิดแม่ไม่ได้หรอก แม่ก็เคยมีอาการแบบนี้มาก่อนตอนตั้งท้องคุณอรอุมากับน้องชาย แม่บอกว่าแม่สงสัยมาหลายวันแล้ว แต่ก็คิดว่าจะรอให้คุณอรอุมาพูดก่อน แต่คุณอรอุมาก็ไม่พูด แม่ก็เลยต้องถามเอง แม่ถามว่าใครเป็นพ่อของเด็กในท้อง คุณอรอุมาก็ยังยืนยันว่าคุณอรอุมาไม่ได้ท้อง เพราะคุณอรอุมาคุมกำเนิดทุกครั้ง แม่ก็บอกว่า ของแบบนี้มันก็มีผิดพลาดกันได้ มันไม่แน่นอน 100% หรือ คุณอรอุมาจนปัญญาจะคือแพ่งก็เลยขอมสารภาพเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้แม่ฟัง แม่ทั้งตกใจและเสียใจมากที่รู้เรื่องทั้งหมด แม่พูดว่า ถ้าแม่รู้ว่าเงินที่ได้มาฟอกไตเป็นเงินที่ได้มาจากการขายตัวของลูก แม่ยอมตายเสียดีกว่า

คำพูดนี้ยังก้องอยู่ในหูของคุณอรอุมาตลอดเวลา คุณอรอุมาเสียใจมากที่แม่ไม่ยอมเข้าใจคุณอรอุมาว่าที่คุณอรอุมาทำไปก็เพื่อแม่เพื่อน้องทั้งนั้น

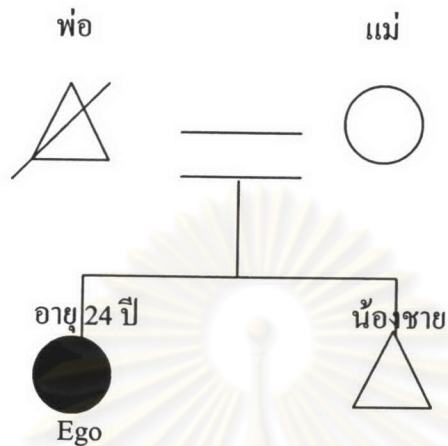
แม่บอกให้คุณอรอุมาไปคุยกับผู้ชายคนนั้นว่าตกลงจะเอาอย่างไร จะเลิกกับคุณอรอุมา หรือจะรับผิดชอบคุณอรอุมากับลูก ส่วนคุณอรอุมานั้นรู้ตัวแต่แรกที่ดีคิดว่าท้องแล้วว่า เขาต้องเลิกกับคนแม่ ๆ เพราะเขาเคยพูดกับคุณอรอุมาตั้งแต่แรกแล้วว่าห้ามท้อง แต่คุณอรอุมาทำผิดข้อตกลงเอง ซึ่งจริง ๆ แล้วคุณอรอุมาเองก็ยังไม่เข้าใจว่าท้องได้อย่างไร เพราะคุณอรอุมากินยาคุมกำเนิดทุกครั้ง แต่ตอนนี้อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเขาจะว่าอย่างไรบ้างที่คุณอรอุมาเกิดท้องขึ้นมา คุณอรอุมาตัดสินใจโทรไปนัดเขาให้ออกมาเจอกันในวันรุ่งขึ้น เพื่อบอกเรื่องนี้แก่เขา เขาก็ออกมาพบคุณอรอุมาตามนัด คุณอรอุมาจึงบอกเขาว่าคุณอรอุมากำลังท้อง เขาตกใจมาก และก็ถามคุณอรอุมาว่า ล้อเล่นหรือเปล่าเขาไม่สนุกด้วยนะ คุณอรอุมาก็บอกว่า คุณอรอุมาท้องจริง ๆ เขาก็ถามคุณอรอุมาว่า แน่ใจแล้วหรือ คุณอรอุมาบอกว่าค่อนข้างแน่ใจ แต่ยังไม่ได้ไปให้หมอตรวจ เขาริบบอกคุณอรอุมาไปตรวจที่คลินิกแถวนั้นทันที ผลปรากฏออกมาดังที่คุณอรอุมาคาดคือ คุณอรอุมาท้องได้เกือบ 2 เดือนแล้ว จากที่เขาตกใจในตอนแรกเปลี่ยนเป็นโกรธคุณอรอุมาทันที เขาตะคอกใส่คุณอรอุมาว่าปล่อยให้ท้องได้อย่างไร คุณอรอุมาทำผิดข้อตกลง คิดจะผูกมัดเขาใช่ไหม คุณอรอุมาเสียใจมากที่เขาว่าคุณอรอุมาเช่นนี้ จริงอยู่แม้ว่าคุณอรอุมาจะหลงรักเขาแล้ว แต่คุณอรอุมาก็ไม่เคยคิดใช้ลูกมาผูกมัดเขาเลย เขาบอกให้คุณอรอุมาไปเอาเด็กออกเพื่อตัดปัญหาและเขาจะเลี้ยงดูคุณอรอุมาอย่างเต็มที่ คุณอรอุมาบอกว่าคุณอรอุมาทำไม่ได้ คุณอรอุมาฆ่าลูกตัวเองไม่ได้จริง ๆ เขาโกรธคุณอรอุมาบอกกับคุณอรอุมาว่าเงินก็ขาดกัน แล้วเขาก็ขับรถไป

คุณอรอุมากลับบ้านก็เล่าเรื่องราวให้แม่ฟัง แม่ไม่พูดซ้ำเติมคุณอรอุมาเลย แต่กลับคอยปลอบใจคุณอรอุมา และบอกว่า ถ้าเขาไม่ต้องการก็ไม่ใช่ไร หลานคนเดียวแม่เลี้ยงได้ คุณอรอุมาเองก็คิดเช่นนั้น แต่ในใจก็ยังกังวลอยู่ลึก ๆ ว่าแล้วต่อไปนี้คุณอรอุมาจะได้เงินที่ไหนมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวเพราะถ้าเขาเลิกส่งเสียเลี้ยงดูคุณอรอุมา คุณอรอุมาก็คงมีรายได้อีกไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย คุณอรอุมากลุ่มใจมากกินไม่ได้นอนไม่หลับเป็นอาทิตย์ แต่แล้วสิ่งที่คุณอรอุมาไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เขามาหาคุณอรอุมาที่บ้านอีกครั้งหลังจากหายไปเกือบ 1 เดือน เขาเข้ามาคุยกับคุณอรอุมากับแม่ของคุณอรอุมาในบ้านเป็นครั้งแรกตั้งแต่คบกันมา เขามอบอกว่าเขาจะรับผิดชอบคุณอรอุมากับลูกโดยให้คุณอรอุมากับลูกอยู่อย่างเงียบ ๆ โดยเขาจะส่งเสียเลี้ยงดูคุณอรอุมากับลูกไปตลอด ถ้าคุณอรอุมาสัญญาว่าจะอยู่อย่างเงียบ ๆ ไม่แสดงตัวออกหน้าออกตาเขาก็จะดูแลคุณอรอุมากับลูกตลอดไป คุณอรอุมาคิดว่าตอนนี้คงไม่มีทางออกใดดีไปกว่านี้อีกแล้ว แม้ว่าคุณอรอุ

มาจะเจ็บปวดกับข้อตกลงของเขา คุณอรุมา ก็ตอบตกลงออกไป เขามาหาคุณอรุมาอาทิตย์ละ 2-3 วัน โดยไม่ได้บอกล่วงหน้าแล้วแต่เขาสะดวก บางทีก็มาค้างด้วย แรก ๆ แม่กับน้องก็รับไม่ค่อยได้ แต่พอ นาน ๆ เข้าก็ยอมรับไปเอง และเขาก็ให้เงินคุณอรุมาไว้ใช้จ่ายเดือนละ 45,000 บาท ทุกเดือน โดยขอร้องให้คุณอรุมาเลิกทำงาน เพราะกำลังท้องอยู่ และก่อนครบรอบอายุ 20 ปี ของคุณอรุมาไม่กี่วันคุณอรุมาก็คลอดลูกสาวออกมาหน้าตาเหมือนพ่อมาก แต่ตัวค่อนข้างเล็กแต่ก็ปกติทุกอย่าง แรก ๆ เขาก็ห่อลูกมาก มาหาแทบทุกวัน ชื่อของกินของใช้มาให้มากมาย

คุณอรุมาก็มีความสุขดี จนกระทั่งลูกอายุเกือบ 1 ขวบ เขาก็หายหน้าหายตาไปเดือนหนึ่ง จะมาซัก 2-3 ครั้งเท่านั้น แล้ววันหนึ่งเขาก็มาหาคุณอรุมาพร้อมกับข่าวร้าย นั่นคือ เขากำลังจะแต่งงานกับคนรักของเขา คุณอรุมาเองเสียใจจนบอกไม่ถูก แต่ก็พยายามฝืนแสดงความคิดเห็นออกไป เขาก็สัญญาว่าคุณอรุมาว่า แม้ว่าเขาจะแต่งงานไปแล้ว เขาก็จะยังส่งเสียคุณอรุมาและลูกเหมือนเดิม และก็ขอให้คุณอรุมาอย่าไปแสดงตัวในงานแต่งงานของเขา คุณอรุมาก็สัญญา แล้วเขาก็แต่งงานกับคนรักไป ข่าวร้ายสำหรับคุณอรุมายังไม่หมดแค่นี้อีกไม่กี่เดือนต่อมาแม่ของคุณอรุมาก็ติดเชื้อที่ไตอย่างรุนแรงและเสียชีวิตลง คุณอรุมาเหมือนขาดที่พึ่ง มีเพียงแต่ลูกสาวกับน้องชายเป็นสิ่งปลอบใจให้คุณอรุมาเข้มแข็งเพื่อมีชีวิตอยู่ต่อไป หลังจากที่เขาแต่งงานไปแล้วก็จะแวะมาหาคุณอรุมากับลูกเดือนละ 1 ครั้ง และนำเงินมาให้เดือนละ 45,000 บาท ทุกเดือน แม้ว่าแม่คุณอรุมาจะเสียชีวิตไปแล้ว และคุณอรุมาจะไม่ต้องการใช้เงินจำนวนมากแล้วก็ตาม แต่เขาก็ให้และบอกว่าให้เก็บไว้เป็นทุนการศึกษาของลูกในอนาคต ทุกวันนี้คุณอรุมาอยู่เพื่อลูกสาวตัวน้อยวัย 4 ขวบ และน้องชายวัย 18 ปี เขาทิ้ง 2 เป็นกำลังใจที่ทำให้คุณอรุมาอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป คุณอรุมาคิดว่าทุกวันนี้คุณอรุมาเป็นผู้ใหญ่ที่ผ่านอะไรมาเยอะมาก ทั้ง ๆ ที่อายุยังน้อย แค่ 24 ปี แต่เจอเจอกับปัญหาชีวิตต่าง ๆ มากมาย มันทำให้คุณอรุมาเข้มแข็ง และแข็งแกร่งมากขึ้น ต่อจากนี้ไปจะเกิดอะไรขึ้นคุณอรุมาก็ไม่กลัวแล้วเพราะคิดว่าตนเองรับมือไหว ชีวิตที่เหลือของคุณอรุมาจากนี้ไปก็เพื่อลูกสาวและน้องชายเท่านั้น ไม่ใช่เขาคอนั่นอีกต่อไป

ไดอะแกรมเครือญาติคนที่ 6

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างครบประหงม

คุณอรุมาเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น พร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก เหมือนเช่นครอบครัวอื่น ๆ ทั่วไป พ่อเป็นตำรวจชั้นผู้น้อย ส่วนแม่รับจ้างเย็บผ้าอยู่กับบ้าน คุณอรุมามีน้องชายอีก 1 คน ทุกคนในครอบครัวมีความสุขกันตามอัตภาพแม้จะไม่ได้ร่ำรวยเงินทอง แต่ก็ร่ำรวยความรัก พ่อเป็นคนรักครอบครัวมาก ก่อนออกไปทำงานก็จะต้องหอมแก้มแม่ และคุณอรุมากับน้องทุกครั้ง เลิกงานกลับบ้านมาก็คงต้องมีขนมมาฝากคุณอรุมากับน้องอยู่เสมอ แม้ว่าบางครั้ง พ่อต้องกลับบ้านดึกเพราะต้องอยู่เวรก็จะต้องโทรศัพท์มาคุยกับคุณอรุมาและน้องก่อนนอนทุกครั้ง และบางครั้งถ้าพ่อว่างตอนเช้า พ่อก็จะพาคุณอรุมาและน้องไปส่งที่โรงเรียน คุณอรุมามีความสุขมาก ส่วนแม่ก็จะเป็นแม่บ้านทำงานบ้านต่าง ๆ และเตรียมอาหารไว้ให้ลูก ๆ กับสามีทานทุกมื้อ เมื่อคุณอรุมากับน้องกลับมาจากโรงเรียน แม่ก็จะมีขนมและน้ำไว้ให้ทานรองท้องก่อนทานข้าวเย็น จากนั้นแม่ก็จะนั่งสอนการบ้านรอเวลาให้พ่อกลับมา ชีวิตช่วงนั้นจึงมีความสุขมาก จนกระทั่งคุณอรุมาอายุได้ 10 ปี พ่อก็มาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต หลังจากนั้นชีวิตคุณอรุมาก็เปลี่ยนไป ความสุขในบ้านหายไป แม่ทำงานหนักมากขึ้นเพื่อคุณอรุมากับน้องจนล้มเจ็บ คุณอรุมาต้องทำงานหารายได้พิเศษระหว่างเรียนจนกระทั่งในที่สุดต้องลาออกจากโรงเรียนเพื่อมารับภาระดูแลครอบครัวอย่างเต็มตัว

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

เมื่อพ่อของคุณอรอุมาเสียชีวิตลงก็ทำให้ชีวิตคุณอรอุมาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ภาพความรักความอบอุ่นในครอบครัวระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ไม่สามารถจะมีได้อีกแล้ว แม้ว่าแม่จะยังอยู่ แต่แม่ก็อยู่กับความโศกเศร้าจนไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไร และเมื่อหายจากอาการโศกเศร้าแล้ว แม่ก็เหมือนมีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เพื่อคุณอรอุมาและน้องเท่านั้น คุณอรอุมาไม่เคยเห็นรอยยิ้มของแม่อีกเลย แม้ว่าแม่จะพยายามดูแลเอาใจใส่คุณอรอุมากับน้องดีแค่ไหน ก็ยังไม่เหมือนแม่คนเดิมที่มีรอยยิ้มแจ่มใสอยู่เสมอ ซึ่งคุณอรอุมาเข้าใจดีว่าแม่กับพ่อรักกันมากเหมือนเป็นเงาของกันและกัน เมื่อต้องขาดคนใดคนหนึ่งไป คนที่เหลือก็แทบจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ คุณอรอุมาเองจากที่เคยเป็นเด็กร่าเริงแจ่มใส ก็เปลี่ยนเป็นคนเงียบขรึมมากขึ้น เพราะต้องเผชิญเรื่องราวมากมาย ทำให้มีความคิดความอ่านเป็นผู้ใหญ่เกินวัย และแม้ว่าภายนอกคุณอรอุมาจะดูเข้มแข็งเพียงใด แต่ภายในลึก ๆ แล้วคุณอรอุมาอ่อนไหวและโหยหาความรักมาก

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

คุณอรอุมาต้องลาออกจากโรงเรียนขณะที่เรียนอยู่ชั้น ปวช. ปี 3 และเหลืออีกเพียง 2 เดือนก็จะสำเร็จการศึกษาแล้ว แต่คุณอรอุมาต้องตัดสินใจลาออกแม้ว่าจะเสียใจและเสียค่ามากแค่ไหนก็ตามที เพราะแม่กำลังล้มเจ็บหนักไม่มีใครคอยดูแลแม่ และที่สำคัญที่สุดเมื่อต้องขาดคนหารายได้เข้าครอบครัว ทุกคนจะอยู่กันอย่างไร คุณอรอุมาจึงยอมเสียสละไม่เรียนต่อ เพราะแม่สำคัญกว่าการเรียนมาก เมื่อออกจากโรงเรียนมาแล้ว คุณอรอุมาก็ทำงานหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นรับจ้างซักรีด และขายของกินหน้าบ้านพวกขนมจีบ ซาลาเปา ไข่กรอกทอด ลูกชิ้นทอด นอกจากนี้พอดกเย็นก็จะไปทำงานพิเศษที่ร้านเช่าวีดีโอทุกวัน ซึ่งแม้คุณอรอุมาจะพยายามทำงานอย่างหนักแล้วก็ตามแต่รายได้ที่มีก็ยังไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของครอบครัว เพราะภาระหนักสุดอยู่ที่ค่ารักษาแม่ที่ต้องพอกไต อาทิตย์ละ 2 ครั้ง แต่ละเดือนก็เป็นเงินประมาณ 20,000 บาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมากสำหรับครอบครัวที่ขาดผู้นำ อีกทั้งยังมีน้องที่กำลังเรียนอีก 1 คน คุณอรอุมาจึงจำเป็นที่จะต้องตัดสินใจขายบริการทางเพศให้กับผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งก็เป็นสามีของคุณอรอุมาในปัจจุบันนั่นเอง

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

คุณอรอุมาต้องแบกภาระในการรับผิดชอบครอบครัวอย่างหนักเกินกำลังเพียงลำพังมาโดยตลอดหลายเดือนนับแต่แม่ล้มเจ็บ คุณอรอุมาไม่เคยย่อท้อ พยายามทำงานทุกอย่างที่จะให้ได้เงินมาก ๆ แต่ก็ยังไม่เพียงพอ จนกระทั่งในระยะหลังต้องทยอยนำของมีค่าบางอย่างในบ้านมาขาย

ไม่ว่าจะเป็นสร้อยคอทองคำหนัก 2 สลึง ที่พ่อซื้อให้ตอนเด็กและคุณอรอุมาคิดจะเก็บไว้เป็นที่ระลึก จากพ่อก็ต้องนำมาขายเพื่อต่อชีวิตทุกคนในครอบครัว นอกจากนี้ยังต้องขายของที่มีคุณค่าทางจิตใจ หลาย ๆ ชิ้นไปไม่ว่าจะเป็นสร้อยวันแต่งงานของแม่ มอเตอร์ไซค์คันเก่าของพ่อ จักรเย็บผ้าที่แม่ใช้ เลี้ยงคุณอรอุมากับน้องเป็นสิบปีก็ต้องขายไปหมด ขายทั้งน้ำตานองหน้า แต่ก็ต้องยอม จนในที่สุด เมื่อไม่มีอะไรจะขายได้อีกแล้ว คุณอรอุมาจึงตัดสินใจที่จะขายตัวเองเพื่อแม่และน้อง โดยการยอม ขายบริการทางเพศให้กับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังกลายเป็นสามีในภายหลัง ซึ่งแม้จะเสียใจแต่ก็มีความภาคภูมิใจที่ทำให้แม่กับน้องไม่ต้องลำบากอีกต่อไป

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

ในช่วงที่ครอบครัวยังมีความสุขอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน แม่จะเป็นคนที่อยู่ดูแลลูก อย่างใกล้ชิดที่สุด จะคอยนั่งสอนการบ้านทุก ๆ เย็น และให้ลูก ๆ อ่านหนังสือทบทวนบทเรียน อย่างสม่ำเสมอและแม่ก็จะคอยสั่งสอนลูกเหมือนเป็นครูคนหนึ่ง แต่ในขณะนั้นคุณอรอุมายังเด็ก เกินไปที่แม่จะสั่งสอนในค่านิยมเรื่องนี้ จนกระทั่งเมื่อพ่อเสียชีวิต และทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป แม่ไม่ได้อยู่ดูแลลูกใกล้ชิดอย่างแต่ก่อนจึงไม่มีโอกาสที่จะอบรมปลูกฝังในเรื่องค่านิยมมากนัก แต่คุณอรอุมาจะได้รับการปลูกฝังในเรื่องนี้จากวิชาเรียนในโรงเรียนมากกว่า ซึ่งคุณอรอุมาก็ซึมซับและยึดมั่นตามนั้นและถึงแม้ว่า แม่จะไม่ได้พูดปลูกฝังโดยตรง แต่แม่ก็ทำตนเป็นแบบอย่างให้เห็นถึงความรักอันซื่อสัตย์และมั่นคง ที่แม่มีต่อพ่อเพียงผู้เดียวอย่างไม่เสื่อมคลาย

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณอรอุมาเคยเป็นเด็กที่ร่าเริงแจ่มใส เป็นที่รักของพ่อแม่ จนกระทั่งพ่อได้เสียชีวิตลง คุณอรอุมาซึ่งขณะนั้นอายุเพียง 10 ปี ก็เข้าใจถึงภาวะที่เปลี่ยนแปลงไปของครอบครัว และกลายเป็นเด็กที่ค่อนข้างเงียบขรึมไม่ร่าเริงเหมือนแต่ก่อน เพราะแม่ก็มีชีวิตอยู่เหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องดูแลลูกทั้ง 2 คน รอยยิ้มอันแจ่มใสของแม่หายไปพร้อมกับการเสียชีวิตของพ่อ คุณอรอุมาเคยนึกโทษฟ้าว่าทำไมต้องเกิดเรื่องร้าย ๆ กับครอบครัวของคุณอรอุมาด้วย และถ้าจะพรากเอาพ่อไป ทำไมไม่เอาไปให้หมดทุกคน เพราะคนที่เหลืออยู่ก็มีชีวิตอย่างเงียบเหงาเหมือนตายทั้งเป็น คุณอรอุมาเคยนึกอย่างน้อยใจบ่อย ๆ จนกระทั่งแม่ล้มเจ็บ คุณอรอุมาจึงต้องสละความรู้สึกนี้ออกไปพร้อมกับเชื่อมั่นว่าตนเองจะเป็นหลักให้ครอบครัวกลับมามีความสุขได้อีกครั้ง คุณอรอุมาพร้อมจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อครอบครัว แม้จะต้องแลกมาด้วยศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงก็ตาม

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

แม้ว่าในระยะหลัง ๆ จากที่พ่อเสียชีวิตแล้ว แม่จะไม่ได้อบรมดูแลลูก ๆ อย่างใกล้ชิดก็ตาม แต่คุณอรุมา ก็ได้ซึมซับการอบรมสั่งสอนที่แม่คอยปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก เช่น ให้ยึดมั่นในศีล 5 ทำตนให้เป็นคนดีไม่ทำให้ใครต้องเดือดร้อน แม่ไม่ได้สั่งสอนแต่เพียงคำพูดเท่านั้น แต่แม่ได้สอนให้กระทำด้วยเช่น แม่จะเตรียมอาหารไว้ใส่บาตรกันแทบทุกเช้า ยกเว้นวันเสาร์-อาทิตย์ ที่คุณอรุมากับน้องจะนอนตื่นสายหน่อยเพราะไม่ต้องไปโรงเรียนก็ทำให้ไม่ได้ใส่บาตร นอกจากนี้แม่ก็ยังพาไปเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนาต่าง ๆ อีกด้วย แม่ปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของลูก ๆ เช่นนี้มาโดยเสมอ อีกทั้งโรงเรียนก็ยังมีกรรมาเรียนวิชาพระพุทธศาสนาด้วย ทำให้คุณอรุมา มีความเข้าใจเป็นอย่างดี และพยายามปฏิบัติตนให้เป็นคนดีมาโดยตลอด จนกระทั่งคุณอรุมาอยู่ในภาวะที่ไร้ทางเลือกที่ต้องเลือกระหว่างชีวิตของแม่และน้องกับการทำผิดศีลธรรมจริยธรรมอันดีงาม คุณอรุมา ยอมเลือกที่จะเป็นภรรยาหน่อย แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าผิด บาปอย่างไม่น่าให้อภัย แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดอีกแล้วที่จะทำให้ครอบครัวอยู่รอดได้ คุณอรุมาพร้อมที่จะรับบาป จากการกระทำครั้งนี้

กรณีศึกษาที่ 7 : คุณวาสิณี (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณวาสิณี อายุ 36 ปี จบการศึกษาระดับ ป. 6 เป็นคนจังหวัดนครราชสีมา มีพี่น้องทั้งหมด 7 คน เป็นผู้หญิง 2 คน ผู้ชาย 5 คน คุณวาสิณีเป็นคนโต พ่อแม่มีอาชีพทำนา ชีวิตในวัยเด็กของคุณวาสิณีลำบากมาก เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจน พ่อแม่มีรายได้น้อย แต่มีลูกมากถึง 7 คน ทำให้ขาดเงินทองมาก และการที่คุณวาสิณีเป็นลูกสาวคนโตทำให้ต้องรับภาระในการดูแลน้อง ๆ ทุกคนแทนพ่อแม่ซึ่งไม่มีเวลาจะดูแล เพราะต้องออกไปทำงานแต่เช้า กว่าจะกลับก็ตกลึก คุณวาสิณีจึงต้องเป็นคนคอยดูแลบ้าน และดูแลน้อง ๆ ทุกคนมาโดยตลอด ดื่นเข้ามาก็ต้องช่วยแม่หุงข้าวทำกับข้าว จากนั้นก็ให้อาหารเปิด, ไข่ ในเล้าที่เลี้ยงเอาไว้ได้ดูบ้าน โดยเปิดไก่ที่เลี้ยงไว้ก็มีอยู่อย่างละแ่ 4-5 ตัว โดยเลี้ยงไว้เพื่อกินไข่ นาน ๆ ทีถึงจะฆ่ามาทำอาหารและต้องเป็นงานสำคัญจริง ๆ หลังจากให้อาหารเปิดไก่เสร็จแล้วก็ต้องรีบไปอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน ที่อยู่ไกลจากบ้านไปประมาณ 2 กิโลเมตร ซึ่งคุณวาสิณีจะเดินไปกลับทุกวันโดยไม่รู้สึกลัวไกลหรือเหนื่อยแต่อย่างใด เพราะคุณวาสิณีชินแล้ว เมื่อคุณวาสิณีทำอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะเดินไปโรงเรียนพร้อมกับน้องอีก 3 คน ส่วนน้อง 2 คนเล็กที่ยังไม่เข้าโรงเรียน แม่ก็จะพาไปนาด้วย หลังจากเลิกเรียนแล้ว คุณวาสิณีก็ต้องรีบพาน้อง ๆ กลับบ้าน จัดแจงให้น้อง ๆ ทำการบ้าน ส่วนคุณวาสิณีก็จะไปตักน้ำ ที่บ่อหลังบ้านมาซักผ้า ซักผ้าเสร็จก็จะกวาดบ้าน ถูบ้าน ให้อาหารเปิด ไก่ จากนั้นก็จะนั่งทำการบ้านรอ

พ่อแม่กลับจากทำงาน พ่อกับแม่จะกลับถึงบ้านประมาณ 5 โมงครึ่ง จากนั้นแม่ก็จะรีบมาทำกับข้าวให้คุณวาสนีและน้อง ๆ กิน พอกินข้าวเสร็จก็เข้านอน ชีวิตคุณวาสนีก็ดำเนินไปเช่นนี้เรื่อย ๆ มีแต่ทำงานและเรียนไม่เคยได้ไปเที่ยวเล่นเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ตัวคุณวาสนีเองก็เคยนึกน้อยใจอยู่เหมือนกันว่า ทำไมตนเองต้องเกิดมาลำบากยากจน ทำไมไม่เกิดมาสบาย ๆ ร่ำรวยบ้าง บางครั้งคุณวาสนีนึกอยากได้ของเล่นหรือเสื้อผ้าสวย ๆ บ้าง ก็ไม่เคยได้เพราะพ่อแม่ไม่มีเงิน แต่คุณวาสนีก็ไม่เคยโกรธพ่อแม่ เพราะเห็นว่าท่านทำงานหนักมากทุกวันเพื่อเลี้ยงคุณวาสนีและน้อง ๆ คุณวาสนีควรจะสงสารพ่อแม่ให้มาก คุณวาสนีคอยบอกและสอนน้องทุกคนเช่นนี้เสมอ ทำให้น้อง ๆ ทุกคนไม่เคยบ่นเรียให้พ่อแม่ซื้อของเล่นให้เลย ส่วนมากก็จะเล่นของที่หาได้ทั่ว ๆ ไปเช่น เล่นหม้อข้าวหม้อแกง เล่นตังเต เล่นซ่อนแอบ เล่นตีจับ เล่นปั้นดิน เป็นต้น แต่ถ้ามีเทศกาลสำคัญ ๆ พ่อแม่ก็จะซื้อของเล่นให้เหมือนกัน พ่อแม่ไม่เคยต้องลำบากใจเพราะคุณวาสนีและน้อง ๆ เลย เพราะทุกคนทำตัวดี พ่อแม่จึงมีหน้าที่ทำงานหาเงินอย่างเดียว ดังนั้น ชีวิตในวัยเด็กของคุณวาสนีแม้จะลำบาก แต่ก็มีความสุขตามอัธยาศัย

จนกระทั่งคุณวาสนีเรียนจบ ป. 6 คุณวาสนีก็ไม่เรียนต่อเพราะอยากออกมาช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน ส่วนน้อง ๆ ก็ยังเรียนอยู่ แรก ๆ ที่ออกมาคุณวาสนีก็ไปรับจ้างทำงานทั่ว ๆ ไป แถวบ้าน เช่น รับจ้างซักผ้า, แยกน้ำ หรือทำงานตามแต่คนจะจ้าง จนกระทั่งคุณวาสนีอายุได้ 15 ปี ก็ขอพ่อแม่มาทำงานกรุงเทพฯ พร้อมกับคนในหมู่บ้าน คุณวาสนีคิดว่าถ้าได้มาทำงานที่กรุงเทพฯ ก็จะได้มีเงินมาก ๆ และส่งให้พ่อแม่ใช้ทุกเดือน เพราะมีคนในหมู่บ้านไปทำงานที่กรุงเทพฯ หลายคน แต่ละคนก็ส่งเงินทองมาให้พ่อแม่ทางบ้านมากมาย ทำให้ครอบครัวเหล่านั้นมีฐานะดีขึ้นอย่างมาก มีรถมอเตอร์ไซด์ มีทองใส่ และมีเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกอย่าง คุณวาสนีอยากให้ครอบครัวคุณวาสนีมีแบบนั้นบ้างจึงตัดสินใจไปทำงานที่กรุงเทพฯ พ่อแม่ก็ไม่ได้ขัดขวางแต่อย่างใด เพียงแต่บอกว่าให้ดูแลตัวเองให้ดีเท่านั้น คุณวาสนีจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับคนในหมู่บ้าน ครั้งแรกที่มากรุงเทพฯ คุณวาสนีได้มาทำงานอยู่แถวสุขุมวิท โดยมีคนรู้จักพามาทำงานที่บ้านผู้มีฐานะคนหนึ่ง เพื่อมาทำหน้าที่เลี้ยงเด็ก ซึ่งคุณวาสนีเองมีความถนัดอยู่แล้ว เนื่องจากเคยเลี้ยงน้องมาหลายคน เจ้าของบ้านมีฐานะร่ำรวยจึงมีคนใช้หลายคน คุณวาสนีเลยมีเพื่อนมากไม่เหงา และเจ้านายก็ดูแลลูกน้องทุกคนในบ้านดีมาก คอยได้ถามสารทุกข์สุกดิบอยู่เสมอ มีอะไรเดือดร้อนก็บอกได้ เงินเดือนก็ดี คุณวาสนีได้เงินเดือนครั้งแรก 2,000 บาท ส่งให้พ่อแม่หมดเลย เพราะคุณวาสนีเองไม่ต้องใช้จ่ายอะไร กินอยู่ในบ้านเจ้านายเสร็จสรรพ คุณวาสนีทำงานอยู่ที่นี่หลายปี จนกระทั่งอายุ 21 ปี มีเหตุให้คุณวาสนีต้องออกจากบ้านหลังนี้ไป โดยตอนนั้นบ้านข้าง ๆ มีคนขับรถคนใหม่มาสมัครงาน เขาหน้าตาทำทางดี เขาชอบมาคุยกับคุณวาสนีบ่อย ๆ คุณวาสนีเองก็รู้สึกชอบพอเขาชนิด

ๆ เช่นกัน เพราะเขาพูดจาไพเราะ และเอาอกเอาใจเก่ง ชอบซื้อของมาฝากคุณวาสิณีเสมอ ๆ คุณวาสิณีคบกับเขาได้ไม่กี่เดือนก็ตัดสินใจแต่งงานกับเขา ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้มีงานแต่งงานอะไร เพียงแต่ไปอยู่ด้วยกันเฉย ๆ โดยคุณวาสิณีลาออกจากงาน และก็ย้ายไปอยู่กับเขาที่ห้องเช่าไม่ไกลจากที่ทำงานเดิมมากนัก ส่วนตัวเขาเองก็ยังทำงานอยู่ที่เดิม เพียงแต่ย้ายออกมาอยู่ห้องเช่าข้างนอกกับคุณวาสิณีเพื่อความเป็นส่วนตัว สามีของคุณวาสิณีอายุมากกว่าคุณวาสิณีหลายปี ตอนนั้นเขาอายุ 35 ปี ในขณะที่คุณวาสิณีอายุ 21 ปี ห่างกัน 14 ปี แต่ก็ไม่ได้มีช่องว่างอะไร คุณวาสิณีกับเขาเข้ากันได้ดีมาก แม้ว่าจะไม่ได้อยู่อย่างสบายเหมือนกับบ้านเจ้านายเก่า เพราะสามีคุณวาสิณีทำงานคนเดียว ตัวคุณวาสิณีเองก็เป็นแม่บ้านเฉย ๆ ทำให้มีรายได้ไม่มากนัก แต่ก็อยู่กันอย่างมีความสุขดีตามอัธยาศัย

ไม่นานนักคุณวาสิณีก็เริ่มตั้งท้อง ช่วงที่คุณวาสิณีกำลังท้องได้ 3 เดือน เขาก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยกลับบ้านตรงเวลาทุกวัน ก็เริ่มกลับดึกคืน 4-5 ทุ่ม และบางวันก็ไม่กลับเลย พอคุณวาสิณีถามเขาก็บอกว่า ค้างที่บ้านเจ้านาย เพราะเขาต้องขับรถให้เจ้านายไปงานเลี้ยงกว่าจะกลับก็ดึกแล้ว เจ้านายก็เลยให้เขาค้างที่นั่นเลย แรก ๆ คุณวาสิณีก็พยายามเชื่อ แต่พอนาน ๆ เข้าคุณวาสิณีก็เริ่มเอะใจว่าทำไมเจ้านายของเขาถึงไปงานเลี้ยงแทบทุกคืน พอคุณวาสิณีซักถามเขามาก ๆ เขาก็โมโหหาว่าคุณวาสิณีจู้จี้จ้านชีวิตเขา เขาให้คุณวาสิณีมาเป็นภรรยาไม่ใช่มาเป็นแม่ ถ้ารู้แบบนี้ เขาไม่เอาคุณวาสิณีมาเป็นภรรยาเด็ดขาด คุณวาสิณีได้ยินก็เสียใจมาก เพราะคุณวาสิณีรักเขาและก็คิดว่าเขารักคุณวาสิณีเช่นกัน แต่ตอนนี้คุณวาสิณีเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าเขารักคุณวาสิณีอยู่หรือเปล่า เพราะเขาเปลี่ยนไปมากจริง ๆ ไม่เคยสนใจดูแลเอาใจใส่คุณวาสิณีเลย ทั้ง ๆ ที่คุณวาสิณีกำลังตั้งท้องลูกของเขาอยู่ คุณวาสิณีเริ่มรู้สึกว้ากวิตที่มาใช้ชีวิตร่วมกับเขา คุณวาสิณีต้องการสืบหาความจริงว่าอะไรทำให้เขาเปลี่ยนแปลงไป คุณวาสิณีจึงกลับไปที่บ้านเจ้านายเก่า และก็ถามเพื่อน ๆ คนใช้ที่เคยทำงานด้วยกันมาก่อนว่า เห็นสามีของตนมาค้างที่บ้านเจ้านายเขาบ้างหรือเปล่า เพราะหมูนี้อาจจะไม่ค่อยได้กลับบ้าน อ่างแต่มาค้างบ้านเจ้านาย เพราะงานเลิกดึก คนที่เป็นคนขับรถเหมือนกัน จึงถามคุณวาสิณีด้วยความตกใจว่า คุณวาสิณีไม่รู้หรือว่า สามีคุณวาสิณีโดยเจ้านายไล่ออกไปเกือบเดือนแล้ว เพราะไม่ค่อยสนใจหน้าที่การงาน และก็ยังชอบกินเหล้าเวลางานบ่อย ๆ อีกทั้งก็ไปเที่ยวผู้หญิงเป็นประจำ ทำให้เจ้านายตัดสินใจไล่ออก คุณวาสิณีตกใจมากที่รู้ความจริงเขาไม่เคยบอกคุณวาสิณีเลย คุณวาสิณีไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องปิดบังคุณวาสิณีด้วย ทั้ง ๆ ที่คุณวาสิณีเป็นภรรยาของเขา และกำลังจะเป็นแม่ของลูกเขา เขามีเรื่องอะไรก็มักจะเล่าให้คุณวาสิณีฟังบ้าง คุณวาสิณีเพิ่งจะเข้าใจว่าทำไมหมูนี้อารมณ์เสียบ่อย และก็ไม่ค่อยกลับบ้าน อาจเป็นเพราะว่าเขากำลังเครียดที่ตกงานก็เป็นได้ เรื่องนี้คุณวาสิณีพอรับได้ แต่ที่คุณวาสิณีรับไม่ได้ก็ตรง

ที่มารู้ว่าเขาชอบไปเที่ยวผู้หญิงเป็นประจำ คุณวาสิณีเองก็รู้ว่าเขาหน้าตาดี ซึ่งก็อาจจะมีผู้หญิงอื่นมาเกาะเกาะบ้าง แต่ไม่คิดว่าเขาจะเจ้าชู้ขนาดนี้ ก่อนคุณวาสิณีจะกลับบ้าน บรรดาเพื่อน พี่ ลุง ป้า น้า อา ทั้งหลายที่เคยทำงานด้วยกัน ก็ช่วยกันปลอบใจคุณวาสิณีให้ใจเย็น ๆ ค่อย ๆ คิดหาทางแก้ไข เขาอาจจะออกนอกกลุ่มออกทางไปบ้างนิดหน่อย เดียวก็คงดีขึ้น เพราะเขากำลังจะมีลูกแล้ว น่าจะทำตัวดีขึ้น คุณวาสิณีรู้ว่าทุกคนสงสารคุณวาสิณีมากที่เพิ่งจะตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ แต่กลับต้องมาเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ทุก ๆ คนคิดถึงคุณวาสิณีมาก ก่อนคุณวาสิณีจะกลับยังช่วยกันสมทบทุนให้เงินคุณวาสิณีมาจำนวนหนึ่ง เพราะรู้ว่าคุณวาสิณีเอง ไม่มีรายได้อะไร และสามีก็ตกงาน ไม่มีรายได้ จะเอาเงินที่ไหนมาใช้จ่าย คุณวาสิณีขอบคุณทุก ๆ คน และบอกว่าจะไม่ลืมน้ำใจในครั้งนี้เลย

หลังจากที่คุณวาสิณีกลับบ้านเจ้านายเก่ามาก็เริ่มคิดหาทางทำมาหากิน เพื่อหารายได้เลี้ยงตัวกับลูก เพราะตอนนี้ก็ท้องได้หลายเดือนแล้ว อีกไม่นานก็จะคลอด คงต้องใช้เงินพอสมควร แต่คุณวาสิณียังไม่มีเงินเก็บเลย สามีก็หายหน้าหายตาไป นาน ๆ จะกลับมาบ้านซักที บางครั้ง 2-3 อาทิตย์ กว่าที่จะกลับมาซักครั้ง คุณวาสิณีจึงต้องพึ่งพาตนเอง เพราะจะหวังให้เขามาเลี้ยงดูคงเป็นไปได้ยากแล้ว คุณวาสิณีเริ่มรับจ้างทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่หนักมาก เพราะกำลังตั้งท้องอยู่ โดยคุณวาสิณีไปรับจ้างร้อยพวงมาลัยหน้าปากซอย ในตอนเช้า ซึ่งแรก ๆ คุณวาสิณีก็ทำไม่เป็น แต่ได้ป้าใจดีคนหนึ่งสงสารเห็นว่าคุณวาสิณีกำลังท้องและไม่มีเงินจึงช่วยสอนให้ และจ้างคุณวาสิณีไปช่วยร้อยขายทุกวันในตอนเช้า ตั้งแต่ 5-10 โมงเช้า เพราะร้านของป้าขายดีมาก เนื่องจากมีคนมารับไปขายอีกต่อหนึ่ง ป้าให้ค่าแรงคุณวาสิณีวันละ 50 บาท พอดกเย็นตั้งแต่ 4 โมงเย็น-3 ทุ่ม คุณวาสิณีก็ไปรับจ้างล้างชามที่ร้านอาหารได้อีกวันละ 50 บาท พอดกดึกคุณวาสิณีก็จะนั่งพับดุนกระดาษเอาไว้ไปขายโดยไปซื้อหนังสือพิมพ์เก่า ๆ ตามร้านที่เขาซังกิโลขาย เขาขายกิโลละ 1 บาท คุณวาสิณีก็จะมานั่งตัดและพับทุกคืน คืน ๆ หนึ่งก็พับได้ประมาณ 100-200 ใบ แต่จะเอาไปขาย 100 ใบ 3 บาท บางคืนก็พับได้มากบางคืนก็พับได้น้อย แต่โดยเฉลี่ยแล้วก็จะได้เดือนละประมาณ 5,000-6,000 ใบ คิดเป็นเงินก็เกือบสองร้อยบาท นอกจากนี้คุณวาสิณียังรับจ้างซักรีดเสื้อผ้าเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามแต่คนจะจ้างด้วย โดยจะทำในช่วงเวลาตั้งแต่ 10 โมงเช้า-บ่าย 4 โมงเย็น เพราะเป็นช่วงเวลาที่ว่าง คุณวาสิณีไม่อยากจะอยู่เฉย ๆ อยากทำงานเพื่อเก็บเงินไว้ให้ลูกมากกว่า ซึ่งรวม ๆ แล้วเดือนนึงคุณวาสิณีก็จะมีรายได้ประมาณ 4,000 บาท ซึ่งก็นับว่ามากพอสมควรสำหรับคุณวาสิณีในตอนนั้น โดยคุณวาสิณีจะเสียด่าเช่าห้อง 500 บาท ค่ากินและใช้จ่ายอีกจะปาড়েประมาณ 1,000 บาทที่เหลือก็เก็บไว้ให้ลูก แต่บางทีสามีของคุณวาสิณีก็จะมาขอไปใช้ คุณวาสิณีก็ให้เขาไป เพราะไหน ๆ เขาก็เป็นสามีของคุณวาสิณี

คุณวาสนีทำงานเช่นนี้ทุกวัน จนกระทั่งท้องได้ 7 เดือน สามีก็ก็นายหน้าไปเลยไม่กลับมาหาคุณวาสนีอีก คุณวาสนีก็อดทนรอเพราะคิดว่า เดี่ยวเขาก็คงจะกลับมาแต่เขาก็ไม่กลับมา เพื่อน ๆ ที่เคยทำงานด้วยกันก็มาเยี่ยมคุณวาสนีที่บ้านพร้อมกับมีข่าวมาบอกว่า พวกเขาเพิ่งจะรู้ว่าสามีของคุณวาสนีมีภรรยาและลูกแล้ว มีหลายคนด้วยโดยจะไป ๆ มา ๆ ไม่รับผิดชอบใครอย่างจริงจัง พวกเขาบอกว่าที่รู้เพราะได้ไปคุยกับเพื่อน ๆ ของสามีคุณวาสนีที่ทำงานอยู่บ้านติดกัน ก็เลยรีบมาบอกให้คุณวาสนีรู้จะได้ไม่ถูกเขาหลอกอีกต่อไป และก็จะได้ไม่ต้องหวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่าเขาจะกลับตัวกลับใจมาหาคุณวาสนีอีก คุณวาสนีตกใจและเสียใจอย่างบอกไม่ถูก ที่เขาทำให้คุณวาสนีผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า คุณวาสนีเคยคิดว่าเขาจะสำนึกและกลับตัวกลับใจได้ แต่ก็ไม่มีทางจะเป็นไปได้เลย คุณวาสนีคิดว่าเป็นความผิดของคุณวาสนีเองที่ตัดสินใจมากใช้ชีวิตคู่กับเขาทั้ง ๆ ที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน ยังไม่รู้จักนิสัยใจคอกันดีพอ แต่เขาพูดจาเพราะ ๆ เอาอกเอาใจเก่ง ๆ คุณวาสนีก็ตกหลุมรักเขาแล้ว อาจเป็นเพราะว่า ตอนนั้นคุณวาสนีอายุยังน้อยจึงยังไม่มีความคิดรอบคอบเพียงพอ คุณวาสนีเริ่มทำใจว่าต่อไปนี่คงไม่มีเขาอีก คุณวาสนีทำงานต่อไปอีก 1 เดือน ก็ตัดสินใจจะกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ซึ่งขณะนั้นคุณวาสนีท้องได้ 8 เดือนแล้ว คุณวาสนีกลับไปบ้านพร้อมกับสารภาพความจริงทั้งหมดให้พ่อแม่ฟัง พ่อแม่ก็ไม่ได้โกรธ หรือซ้ำเติมคุณวาสนีเลยแม้แต่น้อย แต่กลับคอยปลอบใจคุณวาสนีว่า เรื่องมันแล้วก็ให้มันแล้วไป อย่าไปคิดมาก เพราะอย่างไรก็กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีกแล้ว ให้จำเอาไว้เป็นบทเรียน ส่วนหลานถ้าคุณวาสนีเลี้ยงไม่ไหว พ่อแม่จะช่วยเลี้ยงเอง เพราะเป็นหลานคนแรก พ่อแม่ของคุณวาสนีก็เหมือนเหมือนกัน แม่คอยทำอาหารบำรุงคุณวาสนีทุกวัน จนคุณวาสนีน้ำหนักขึ้นมากกว่าตอนอยู่กรุงเทพฯ ส่วนพ่อก็เตรียมต่อเตียงไม้ไผ่ให้หลาน คุณวาสนีดีใจที่ทุกคนในบ้านไม่รังเกียจคุณวาสนีกับลูก อีก 1 เดือนต่อมา คุณวาสนีก็คลอดลูกออกมาเป็นผู้ชายหน้าตาคล้ายพ่อของเขามาก หลังจากคลอดได้ 1 เดือนคุณวาสนีก็เริ่มช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน เพราะไม่อยากเป็นภาระให้ท่านมากจนเกินไป คุณวาสนีก็จะไปช่วยพ่อแม่ทำนาบ้าง บางครั้งก็จะไปรับจ้างเขาทำไร่มันสัมปะหลัง ได้ค่าแรงวันละ 60 บาท และถ้ามีคนจ้างคุณวาสนีทำอะไรคุณวาสนีก็ทำทั้งนั้น เพราะอยากเก็บเงินไว้ให้ลูกเยอะๆ คุณวาสนีอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดจนลูกชายอายุ 2 ขวบ ก็คิดจะกลับมาทำงานในกรุงเทพฯ อีกครั้ง เพราะช่วงนี้พ่อแม่ทำนาได้ผลไม่ค่อยดี น้ำท่วมบ่อย นาล่ม เงินก็ไม่มี คุณวาสนีจึงคิดจะกลับเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ อีกครั้ง โดยฝากลูกให้พ่อแม่เลี้ยง

จากนั้นคุณวาสนีก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ มาขอทำงานที่บ้านเจ้านายเก่า ซึ่งเจ้านายเก่าก็ใจดีมาก ยินดีรับคุณวาสนีกลับเขาไปทำงานอีกครั้ง คุณวาสนีดีใจที่ได้กลับไปทำงานที่เดิมอีกครั้ง เพราะทุก ๆ คนที่นี่ดีต่อคุณวาสนีมาก ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือบรรดาเพื่อนร่วมงานก็ตาม คุณวา

สินีทำงานที่นี้อย่างมีความสุข พอสิ้นเดือนก็ส่งเงินไปให้พ่อแม่ที่ต่างจังหวัดทุกเดือน คุณวาสินีก็คิดถึงลูกเหมือนกัน แต่ก็ต้องตัดใจ เพราะถ้าพาลูกมาด้วย คุณวาสินีก็จะทำงานไม่ได้ และเจ้านายก็อาจจะไม่รับคุณวาสินีเข้าทำงาน คุณวาสินีทำงานอยู่ได้อีกประมาณปีกว่า คุณวาสินีก็พบรักครั้งใหม่ ครั้นนี้ เกิดจากหน้าบ้านมีการทำถนน เพราะมีการฝังท่อระบายน้ำใหม่ ทั้งซอย คุณวาสินีเลยได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งเขาเป็นช่างขุดถนน คุณวาสินีจะมายืนดูเขาขุดถนนแทบทุกเย็น จนได้รู้จักกับเขา เขาก็จะมายืนคุยกับคุณวาสินีเวลาพัก จากนั้นก็มีนัดออกไปเที่ยวกันข้างนอกบ้าง คุณวาสินีชอบเขาที่เขาเป็นคนขยันขันแข็งตั้งใจทำงาน แม้ว่างานจะหนักแค่ไหนก็ไม่บ่นหรือย่อท้อเลย คุณวาสินีคบกับเขาได้ประมาณ 5 เดือนก็ตัดสินใจไปอยู่กับเขา ตอนแรกทุกคนในบ้านไม่ว่าจะเป็นเจ้านาย หรือบรรดาเพื่อนร่วมงานทุกคนต่างก็พากันคัดค้านและออกมาเตือนคุณวาสินีว่า อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ เพราะรู้จักกันแค่ไม่กี่เดือน ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง เดี่ยวจะเหมือนกับสามีคนแรกอีก เขาไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย และขอร้องให้คุณวาสินีคิดดี ๆ นึกถึงลูกที่อยู่ต่างจังหวัดด้วย คุณวาสินีเองก็รู้ว่าทุกคนหวังดีกับตนเองเพราะรักและเป็นห่วง แต่คุณวาสินีก็คิดว่า ตอนนี้คุณวาสินีโตเป็นผู้ใหญ่มากพอที่จะตัดสินใจอะไรเองได้แล้ว เพราะคุณวาสินีก็อายุ 25 ปี มีความคิดรอบคอบขึ้นมากกว่าแต่ก่อน คุณวาสินีรักผู้ชายคนนี้ และคิดว่าเขาก็คงจะไม่ทำให้ผิดหวังอีก แต่คุณวาสินีไม่ได้บอกเขาว่า คุณวาสินีเคยมีสามีและมีลูกแล้ว เพราะกลัวว่าเขาจะรับไม่ได้และทิ้งคุณวาสินีไป คุณวาสินีจึงตัดสินใจจะไม่บอกเรื่องนี้กับเขา

เมื่อคุณวาสินีตัดสินใจว่าจะออกมาอยู่กับเขา คุณวาสินีก็ร่ำลาเจ้านายและเพื่อน ๆ ซึ่งเจ้านายก็แสนดีให้เงินคุณวาสินีมาจำนวนหนึ่งไว้ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ และบอกว่าถ้ามีปัญหาอะไรก็กลับมาทำงานที่บ้านนี้ได้ทุกเมื่อ ทุกคนยินดีต้อนรับ และเขาก็ขอให้คุณวาสินีไปมีความสุขกับครอบครัวกับอนาคตที่ดีกว่า คุณวาสินีรู้สึกซึ่งใจจนบอกไม่ถูกที่คนไม่ใช่ญาติพี่น้องกันไม่ได้มีความผูกพันทางสายเลือดใด ๆ แต่กลับมีความรักความห่วงหา อาหารให้แก่กันอย่างมากมาย จนบางครั้งคุณวาสินีเกิดความรู้สึกผิดว่า เวลามีความสุข คุณวาสินีก็คิดจะไปจากที่นี่ แต่พอคุณวาสินีผิดหวังมีความทุกข์ก็ต้องชมชานกลับมาที่นี่ คุณวาสินีสัญญากับตัวเองว่า ถ้ารักครั้งนี้ลืมหูลืมตาคุณวาสินีจะไม่กลับมาที่นี่อีก เพราะคุณวาสินีเกรงใจทุก ๆ คนที่ดีต่อคุณวาสินี และยังคงละอายใจที่ไม่รู้จักเข็ดหลาบกับความรัก ทั้ง ๆ ที่ทุกคนพยายามเตือนแล้ว เมื่อคุณวาสินีออกจากบ้านนั้นมา คุณวาสินีกับแฟนก็ไปเช่าห้องอยู่แถวลาดพร้าว โดยคุณวาสินีไปทำงานอยู่ร้านข้าวต้ม เป็นพนักงานเสิร์ฟ ส่วนสามีไปเป็นลูกจ้างอยู่ร้านขายวัสดุก่อสร้าง คุณวาสินีกับแฟน 2 คน ช่วยกันทำมาหากินอย่างขยันขันแข็ง จนเริ่มมีเงินเก็บ

ชีวิตคุณวาสนีช่วงนี้มีความสุขมาก มีสามีที่ดี มีเงินใช้จ่ายไม่ขาดสน แต่คุณวาสนีก็ไม่เคยลืมลูกที่เกิดกับสามีคนแรก คุณวาสนียังส่งเงินให้ทุกเดือนอย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าจะไม่ได้กลับไปหาก็ตาม คุณวาสนีอยู่กับสามีคนใหม่ได้เกือบปี ก็ตั้งท้องลูกคนที่ 2 แต่เป็นลูกคนแรกของคุณวาสนี ช่วงที่ท้องคุณวาสนีก็ยังทำงานอยู่ แม้ว่าสามีจะขอร้องให้หยุดทำเพราะเป็นห่วงลูกในท้อง แต่คุณวาสนีก็อยากจะทำเพราะจะได้มีเงินเก็บไว้ให้ลูกเยอะ ๆ คุณวาสนีทำงานจนท้องได้ 8 เดือน จึงหยุดออกมาอยู่บ้านเฉย ๆ ส่วนสามีก็ทำงานหนักมากขึ้น ทำงานพิเศษ ล่วงเวลาแทบทุกวัน เขาบอกว่าต้องการสร้างอนาคตให้คุณวาสนีให้ลูก คุณวาสนีรู้สึกที่ตนเองตัดสินใจไม่ผิดเลยที่เลือกสามีอย่างเขา คุณวาสนีคงหาสามีที่เป็นอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว คุณวาสนีคิดว่าการที่เสี่ยงมาใช้ชีวิตคู่กับเขาในครั้งนั้นให้ผลที่คุ้มค่าที่สุด จนกระทั่งคุณวาสนีครบกำหนดคลอด คุณวาสนีเจ็บท้องไม่นานนักก็คลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย อ้วนจ้ำม่ำ เพราะตอนท้องคุณวาสนีบำรุงดี และสุขภาพจิตก็ดีด้วย ลูกเลยออกมาแข็งแรง ต่างจากลูกคนแรกที่ตอนท้องคุณวาสนีทำงานหนักมาก ไม่มีเวลาสนใจดูแลตัวเอง อาหารบำรุงก็ไม่ค่อยได้กิน อีกทั้งสุขภาพจิตก็แย่ เพราะสามีทิ้งไป คุณวาสนีนึกสงสารลูกคนแรกเหมือนกัน ที่คุณวาสนีไม่ได้ดูแลเอาใจใส่เขาเท่าที่ควร แต่คุณวาสนีก็คิดว่าจะชดเชยให้โดยจะส่งเงินไปให้เพิ่มทุกเดือน และจะหาโอกาสไปเยี่ยมบ้าง แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้ เพราะลูกชายคนเล็กของคุณวาสนียังเล็กอยู่

หลังจากคลอดลูกแล้วคุณวาสนีก็ยังไปทำงานอยู่ที่ร้านข้าวต้มเช่นเดิม สามีก็ทำงานอยู่ที่เก่า เริ่มมีเงินเก็บมากขึ้น ชีวิตก็มีความสุขดีตามอัธยาศัย แต่แล้วเหตุการณ์ร้ายแรงที่คุณวาสนีไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น สามีคุณวาสนีที่ทำงานหนักทุกวันและทำงานล่วงเวลาแทบทุกคืน ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต วันนั้นคุณวาสนียังจำได้ดีว่า สามีเลิกงานตอนห้าโมงเย็นก็ขี่มอเตอร์ไซด์กลับบ้านมาแวะเล่นกับลูก ซึ่งขณะนั้นได้ 4 ขวบ กำลังน่ารักน่าชัง หลังจากเล่นกับลูกเสร็จแล้วสามีก็ทานข้าวแล้วบอกว่า วันนี้มีงานเยอะจะทำโอทีจะได้เงินพิเศษอีก 100 บาท โดยจะทำตั้งแต่ 6 โมงเย็นถึง 4 ทุ่ม คุณวาสนีก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะสามีไปทำเป็นประจำอยู่แล้ว ก่อนไปเขาก็มาหอมแก้มคุณวาสนีกับลูก และบอกว่า พ่อรักหนูกับแม่มากที่สุด จากนั้นเขาก็ขี่มอเตอร์ไซด์กลับไปทำงาน คุณวาสนีก็ทำงานบ้านทั่ว ๆ ไปและพอ 2 ทุ่มก็พาลูกเข้านอน จากนั้นคุณวาสนีก็นั่งดูทีวีฆ่าเวลารอเขากลับ เวลาผ่านไป คุณวาสนีก็เริ่มเอะใจว่า 4 ทุ่มครึ่งแล้วทำไมยังไม่ถึงอีก เพราะที่ทำงานกับบ้านอยู่ห่างกันนิดเดียว ขี่มอเตอร์ไซด์ 10 นาทีก็ถึง คุณวาสนีก็คิดว่าเขาคงงานเยอะ ยังทำงานติดพันอยู่ ปลีกตัวกลับมาไม่ได้คุณวาสนีก็รอจนกระทั่งเที่ยงคืนแล้วเขาก็ยังไม่กลับ คุณวาสนีก็เริ่มร้อนใจมากขึ้น เพราะเขาไม่เคยกลับบ้านดึกขนาดนี้มาก่อน จนกระทั่งประมาณ เที่ยงคืนครึ่งก็มีเพื่อนที่ทำงานของสามีมาหาคุณวาสนีที่บ้านและบอกข่าวร้ายว่า สามีคุณวาสนีขี่มอเตอร์ไซด์ชนกับรถสิบล้อ เสียชีวิต

คาที่ ตอนนี้นำรถตู้มาเช่าไปโรงพยาบาลแล้ว คุณวาสิณีซื้อคเชาอ่อนเลย ตัวรู้สึกเบาหวิว สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จากนั้นก็ร้องไห้โฮ ๆ แบบไม่อายุใคร คุณวาสิณีไม่คิดมาก่อนว่า ความสุขที่คุณวาสิณีมีจะสั้นขนาดนี้ คุณวาสิณีเพิ่งจะมีความสุข แต่ตอนนี้พระเจ้าก็พรากความสุขจากคุณวาสิณีไป และเอาความทุกข์มาแทนที่อีกแล้ว มีหน้าซ้ำความทุกข์ครั้งนี้ก็ใหญ่หลวงนัก คุณวาสิณีตั้งตัวไม่ติดจริง ๆ การตายของสามี ทำให้คุณวาสิณีคิดว่าชีวิตคนเราไม่แน่นอน คุณวาสิณียังพุดคุยกับเขาอยู่ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้าเขาจะเสียชีวิต

หลังจากงานศพสามีคุณวาสิณีก็ตัดสินใจพาลูกชายคนเล็กกลับไปหาพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด คุณวาสิณีกลับไปพร้อมกับลูกชายคนเล็ก พ่อแม่ได้ฟังเรื่องราวจากคุณวาสิณีก็เข้าใจและเห็นใจในโชคชะตาของคุณวาสิณี คุณวาสิณีกลับไปครั้งนี้ก็ได้เจอลูกชายคนโต ซึ่งไม่ได้เจอมาหลายปี ซึ่งขณะนั้นเขาอายุ 8 ขวบแล้ว และก็จำคุณวาสิณีไม่ได้ด้วย คุณวาสิณีเสียใจมากที่ลูกทำเหมือนคนไม่รู้จัก แต่มาคิดดูอีกทีแล้ว ก็เป็นความผิดของตนเองที่ไม่เคยกลับมาดูแลลูก ช่วงที่กลับไปอยู่กับพ่อแม่ คุณวาสิณีก็พยายามทำความรู้จักสนิทสนมกับลูกคนโตให้มากขึ้น และสอนให้ลูกชาย 2 คนรักกันให้เขารู้ว่า เป็นพี่น้องกัน คราวนี้คุณวาสิณีอยู่กับพ่อแม่อีก 1 ปี ก่อนตัดสินใจพาลูกทั้ง 2 คนมาแสวงโชคในกรุงเทพฯ อีกครั้ง คุณวาสิณีเข้ากรุงเทพฯ อีกครั้งพร้อมพาลูกชายทั้ง 2 คนมาอยู่ด้วย โดยมาเช่าบ้านอยู่แถวลาดพร้าวเช่นเดิม เพราะคุณวาสิณีคุ้นเคยกับบริเวณนี้ที่สุด จากนั้นก็ตัดสินใจนำเงินเก็บที่มีอยู่ประมาณ 10,000 บาทจากการที่คุณวาสิณีกับสามีช่วยกันทำงานเก็บเงินมาลงทุนขายกาแฟ ซึ่งคุณวาสิณีก็มีความรู้ด้านนี้อยู่บ้าง จากการไปช่วยคนรู้จักขาย คุณวาสิณีลงทุนซื้ออุปกรณ์และของใช้ต่าง ๆ ประมาณ 4,000 บาท จากนั้นก็เริ่มขายหน้าบ้านเช่า เมื่อเริ่มขายดีก็ขยับขยายไปขายหน้าปากซอยติดถนนใหญ่แทน คุณวาสิณีก็ขายดีมากยิ่งขึ้น โดยจะขายตั้งแต่ตี 5-4 โมงเย็นทุกวัน แต่ละวันก็ได้รายได้ประมาณวันละ 300 บาท หลังจากหักต้นทุนหมดแล้วบางวันขายดีก็ได้ 500 บาท เฉลี่ยแล้วเดือนหนึ่งก็ได้ประมาณ 10,000 บาท ชีวิตคุณวาสิณีทำท่าว่าจะดีขึ้น เพราะมีรายได้มากขึ้น ความเป็นอยู่ก็ดีขึ้น แต่การที่คุณวาสิณีมีรายได้มากขึ้นทำให้คุณวาสิณีใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมากขึ้น และก็เริ่มเล่นไพ่ แรก ๆ ก็เล่นได้พอสมควร จากนั้นก็เริ่มเสียมากขึ้นเรื่อย ๆ คุณวาสิณีก็อยากแก้มือถอนทุนคืน ก็ทำให้เงินจมลงไปเรื่อย ๆ จนต้องกู้หนี้ยืมสินจากที่ละน้อย ๆ ก็เพิ่มพูนขึ้นของก็ไม่ค่อยได้ไปขายเพราะไม่มีเงินทุนไปซื้อของมาทำขาย จากที่คุณวาสิณีเคยคิดว่าเล่นไพ่แก้เซ็ง ไม่คิดเลยว่าตอนนี้การเล่นไพ่นี้จะทำลายอนาคตของคุณวาสิณีและลูกจนหมดสิ้น จนในที่สุดคุณวาสิณีก็ต้องให้คนมาแข่งกิจการขายกาแฟต่อ ได้เงินมานิดหน่อยประมาณ 2,000 บาท เท่านั้น

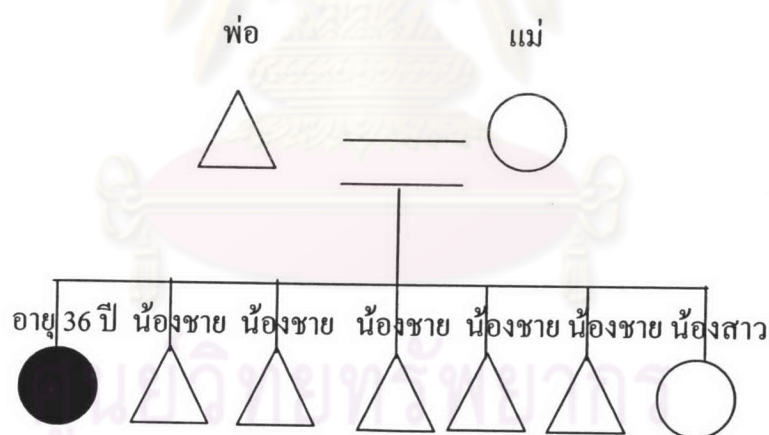
ช่วงนั้นคุณวาสนิก็ลุ่มใจมาก หนี้สินก็เยอะแยะ และยังไม่รู้ว่าจะทำมาหากินอะไรดี ก็พอดีมีคนรู้จักที่อยู่ในซอยเดียวกันมาชวนคุณวาสนิไปทำงานที่ภูเก็ตบอกว่ารายได้ดี เดือนละไม่ต่ำกว่า 30,000 บาท คุณวาสนิก็สนใจทันที คุณวาสนิรู้ว่าต้องไปทำงานอะไร แต่ชีวิตคุณวาสนิก็ผ่านอะไรมามากมายทั้งความสุข ความเศร้า ความสูญเสีย คุณวาสนิจึงไม่แคร์ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อีกต่อไปแล้ว แม้ว่าจะต้องเป็นโสเภณีก็ตาม เพราะชีวิตนี้คุณวาสนิคิดว่าคงจะไม่สามารถรักใครได้เท่ากับสามีคนที่ 2 อีกแล้ว จึงไม่รู้จะสงวนตัวเองไว้ทำไมอีก คุณวาสนิสามารถนำมันมาใช้ประโยชน์หาเงินทองใช้หนี้ และเลี้ยงตัวเองและลูกได้ และตอนนี้คุณวาสนิก็กำลังเดือดร้อนเงินอย่างมาก คุณวาสนิจึงตัดสินใจจะไปทำงานที่ภูเก็ตกับคนที่รู้จัก แต่ขอพาลูก 2 คน กลับไปฝากให้พ่อแม่ที่ต่างจังหวัดเลี้ยงก่อน เมื่อคุณวาสนิพาลูก 2 คน ไปฝากพ่อแม่เลี้ยงแล้วก็เดินทางไปภูเก็ตกับคนรู้จักทันที พอไปถึงเขาก็พาคุณวาสนิไปฝากทำงานที่บาร์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีแต่แขกชาวต่างชาติมาเที่ยว วันแรกที่มาถึงคุณวาสนิยังไม่ต้องทำงานแต่จะมีคนอธิบายงานให้ฟังคร่าว ๆ ว่าที่นี่จะเริ่มงานตั้งแต่ 3 ทุ่มถึงตี 2 โดยคุณวาสนิจะต้องนั่งคิมเป็นเพื่อนแขกและถ้าแขกพาออกไปข้างนอกคุณวาสนิต้องจ่ายให้ทางบาร์ครั้งละ 200 บาท ส่วนคุณวาสนิจะตกลงกับแขกเท่าไรก็เป็นเรื่องของคุณวาสนิ แต่ก็นแนะนำว่าไม่ควรจะต่ำกว่าครั้งละ 1,000 บาท เพราะเดี๋ยวจะทำให้ราคาตกไปเรื่อย ๆ วันรุ่งขึ้นคุณวาสนิจึงเริ่มทำงาน ลูกค้าคนแรกของคุณวาสนิเป็นชาวอเมริกันวัย 50 ปี คุณวาสนิบอกราคาไป 1,200 บาท เขาก็ตกลงคุณวาสนิให้ทางบาร์ 200 บาท ส่วนคุณวาสนิได้ 1,000 บาท คืนแรกคุณวาสนิได้เงินทั้งหมด 4,000 บาท ไม่รวมค่าทิป คุณวาสนิทำงานเช่นนี้ทุกคืน เฉลี่ยแล้วเดือนนึงก็ได้ประมาณ 50,000 บาท ไม่รวมค่าทิป ซึ่งแต่ละเดือนก็ได้ค่าทิปอีกประมาณ 5,000-6,000 บาท บางเดือนก็มากกว่านั้น ช่วงนี้จึงเป็นช่วงที่คุณวาสนิมีรายได้สูงสุดเท่าที่เคยทำงานมา คุณวาสนิพยายามเก็บเงินและเลิกยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขทุกชนิด ยกเว้น เหล้า เบียร์ที่ต้องคิมบ้างเพื่ออาชีพ ในทุกเดือนคุณวาสนิจะฝากเงินเข้าธนาคารเดือนละ 30,000 บาท ส่งให้พ่อแม่ที่ต่างจังหวัด 10,000 บาท และที่เหลือจะไว้ใช้จ่ายส่วนตัว คุณวาสนิทำงานเช่นนี้ได้เกือบ 2 ปีแล้ว โดยที่ปิดบังพ่อแม่และลูก ๆ เอาไว้คุณวาสนิคิดว่าจะเลิกอาชีพนี้ในอีกไม่นานนัก ตอนนี้คุณวาสนิขอเก็บเงินก่อน

แต่เมื่อไม่นานมานี้คุณวาสนิได้รู้จักกับลูกค้าคนหนึ่งเป็นชาวเยอรมัน อายุ 54 ปี เขามาเที่ยวที่บาร์คุณวาสนิเป็นประจำและมาที่ไรก็จะพาคุณวาสนิออกไปข้างนอกทุกครั้ง เขาบอกว่าเขาชอบคุณวาสนิมาก เขาเป็นวิศวกรที่เยอรมัน ลาพักร้อนมาเที่ยวเมืองไทย 1 เดือน แต่ใกล้ครบกำหนดแล้ว เขาอยากให้คุณวาสนิไปอยู่ที่นั่นกับเขา คุณวาสนิบอกว่าขอคิดดูก่อน ซึ่งจริง ๆ แล้วคุณวาสนิก็ไม่คิดอยากจะไปเพราะไม่ได้รักเขาเลย แต่เขาก็ติดกับคุณวาสนิมากให้เงินคุณวาสนิใช้บ่อย ๆ บางครั้งก็ซื้อของมาฝาก และเมื่อเขากลับไปเยอรมันแล้วก็ยังส่งเงินให้คุณวาสนิใช้ทุกเดือน เดือน

ละ 10,000 บาท และบอกว่าจะมาหาคุณวาสิณีในช่วงปีใหม่ 2547 ที่กำลังจะถึง เขาขอร้องให้คุณวาสิณีเลิกทำงาน เขาจะเลี้ยงคุณวาสิณีเอง คุณวาสิณีก็รับปากเขา แต่พอเขากลับไปคุณวาสิณีก็ยังทำงานอยู่ คุณวาสิณีบอกว่า คุณวาสิณีมีรายจ่ายเยอะ เขาให้แค่เดือนละ 10,000 บาท ก็ไม่เพียงพอ ปัจจุบันนี้คุณวาสิณีก็ยังติดต่อกับเขาอยู่และคุณวาสิณีคิดว่าถ้าเขากลับมาอีกครั้งในช่วงปีใหม่ คุณวาสิณีอาจจะตัดสินใจไปอยู่ที่เยอรมันกับเขาก็ได้ เพราะเขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาจริงใจกับคุณวาสิณี และคุณวาสิณีเองก็เบื่อกับอาชีพนี้เต็มที อายุคุณวาสิณีก็มากขึ้นเรื่อย ๆ คงทำต่อไปได้อีกซักปีสองปีเป็นอย่างมาก คุณวาสิณีต้องการมีชีวิตมีอนาคตใหม่แต่เขาก็ต้องยอมรับลูก ๆ ทั้ง 2 คนของคุณวาสิณีด้วยเช่นกัน คุณวาสิณีจะไปอยู่ที่นั่นกับเขาถ้าเขาสัญญาว่าจะส่งเสียพ่อแม่และลูก ๆ ของคุณวาสิณีทุกเดือนอย่างเหมาะสม คุณวาสิณีก็จะตัดสินใจไปอยู่กับเขาแม้จะไม่ได้รักเขามากนัก แต่คุณวาสิณีก็คิดว่าเขาจะเป็นที่พึ่งที่คุณวาสิณีจะฝากชีวิตและอนาคต ที่เหลืออยู่กับเขาได้ และครั้งนี้คงจะเป็นความรักครั้งสุดท้ายสำหรับคุณวาสิณีเสียที

ไต่ถามกรรมเครือญาติคนที่ 7

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างครบประหงม

คุณวาสิณี เป็นลูกสาวคนโตในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 7 คน ดังนั้นจึงต้องรับภาระในการดูแลน้อง ๆ ทุกคนแทนพ่อแม่ซึ่งไม่มีเวลาจะดูแล เพราะต้องทำงานหนัก เนื่องจากครอบครัวมีอาชีพทำนา ทำให้มีรายได้ไม่มากนัก ชีวิตความเป็นอยู่ในวัยเด็กของคุณวาสิณีจึงค่อนข้างลำบากมาโดยตลอด ต้องทำงานทุกอย่างตามกำลังความสามารถที่จะทำได้ไม่ว่าจะเป็นการทำงานบ้าน ต่างๆ ไม่

ว่าจะเป็นกวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า อีกทั้งยังต้องไปตักน้ำที่บ่อท้ายหมู่บ้านและแบกกลับมาเทใส่ตุ่มที่บ้านเพื่อไว้ใช้กินใช้อาบกัน โดยระยะทางจากบ่อมาบ้านนั้นไกลพอสมควรประมาณ 50 เมตรได้อาจดูเหมือนไม่ไกลแต่ถ้าต้องแบกน้ำหนัก ๆ ทีละ 2 ถึงจะเห็นว่ามันไกลมาก นอกจากนี้คุณวาสิณียังไปรับจ้างทำงานทั่วไปแล้วแต่ใครจะจ้างด้วย ส่วนมากเขาก็จะจ้างตักน้ำ แบน้ำกันเป็นหลัก เพราะเป็นงานที่หนัก เหนื่อย ไม่มีใครอยากทำ ขนาดผู้ชายตัวโต ๆ ยังไม่ยอมทำ แต่คุณวาสิณีแม้จะเป็นผู้หญิงแต่ก็มีรูปร่างแข็งแรงทำงานหนักได้ คุณวาสิณีทำงานทุกอย่างหนักเอาเบาสู้ เพราะตระหนักดีว่าครอบครัวมีฐานะยากจน ถ้าไม่ช่วยกันทำงานก็อดตาย เมื่อนึก ๆ แล้วก็ทำให้อดอิจฉาคนที่เกิดมารวยไม่ได้ มีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายโดยไม่ต้องทำอะไร แต่คุณวาสิณีก็ไม่ย่อท้อแม้ว่าจะลำบากแค่ไหน เพราะพ่อแม่ยังทำงานหนักกว่ามากเพราะการทำนาทำไร่เป็นงานหนักต้องหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน ทำงานตากแดดทั้งวันเพื่อลูก ลูกก็ควรแบ่งเบาภาระพ่อแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

การที่พ่อแม่ต้องทำงานหนักอาจทำให้มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก ๆ ไม่มากนัก แต่คุณวาสิณีรู้ดีว่าพ่อแม่รักลูกทุกคน เพราะถ้าไม่รักก็คงไม่ขยันทำงานหนักเพื่อลูกเช่นนี้หรอก ซึ่งพ่อกับแม่ไม่ใช่พ่อแม่ที่แสดงออกมาว่ารักลูกจ้า โดยการกอดจูบกัน แต่พ่อกับแม่จะไม่แสดงออกว่ารักโดยการกระทำ แต่จะเก็บเงียบไว้ในใจ อาจเป็นเพราะความกระดากอายก็ได้ คุณวาสิณีเคยถามแม่ว่า แม่รักหนูไหม แม่ก็บอกว่า มีแม่คนไหนไม่รักลูกบ้างละ ถามอะไรแปลก ๆ ตอนนั้นคุณวาสิณียังเด็กก็อาจจะยังไม่เข้าใจอะไรมากนัก ก็นึกน้อยใจที่แม่ไม่บอกว่ารัก และยังหาว่าถามอะไรแปลก ๆ อีกด้วย แต่เมื่อโตขึ้นก็เข้าใจว่าลึก ๆ แล้วเขาก็รักเราแต่ไม่พูดออกมาตรง ๆ เพราะเงิน เหมือนกับเวลาที่เราจะบอกรักแม่ในวันแม่ ก็รู้สึกกระดากปากเวลาจะพูดเหมือนกัน มันเงิน ๆ บอกไม่ถูกทั้ง ๆ ที่รักแต่ไม่กล้าพูดก็เลยเข้าใจความรู้สึกแม่ ซึ่งตรงจุดนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณวาสิณีโหยหาความรักจากการแสดงออกเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

คุณวาสิณีเดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ตอนอายุได้ 15 ปี เพราะอยากจะมีเงิน มาก ๆ ให้พ่อแม่ใช้ทุกเดือน ซึ่งพ่อแม่ก็ไม่ได้ขัดขวางแต่อย่างใด เพราะเห็นว่าครอบครัวอื่น ๆ ที่มีลูกไปทำงานที่กรุงเทพฯ ก็มีฐานะดีขึ้น มีทองหยองใส่กัน มีเครื่องใช้ไฟฟ้าใหม่ ๆ ใช้ พ่อกับแม่ก็เลยสนับสนุนให้มาทำงานในกรุงเทพฯ โดยคุณวาสิณีมาทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กที่บ้าน คนมีฐานะแถวสุขุมวิทอยู่หลายปี เพราะเจ้านายดีมาก เงินเดือนก็ดี ส่งไปให้พ่อแม่ใช้ทุกเดือนตัวคุณวาสิณีไม่ต้องมี

ค่าใช้จ่ายอะไร กินอยู่ฟรึหมด คุณวาสิณีได้รู้จักสามีคนแรกเมื่อบ้านข้าง ๆ รับคนขับรถคนใหม่ เขาชอบมาพูดคุยกับคุณวาสิณีเสมอ ๆ เวลาว่างโดยจะนัดเจอกันริมรั้วหลังบ้านเพราะมันเป็นรั้วไม่สูงนักปีนเข้ามาได้ สามีคนนี้เป็นคนพูดเพราะ เอาใจเก่ง คุณวาสิณีเลยตกหลุมรักอย่างง่ายดาย คบกันได้ไม่นานก็ตัดสินใจลาออกไปอยู่กับเขาโดยออกไปเช่าบ้านอยู่กัน โดยเขายังทำงานอยู่บ้านเจ้านายคนเดิม ส่วนคุณวาสิณีอยู่บ้านเลข ๆ อยู่กันได้ไม่นานเขาก็เริ่มแสดงธาตุแท้ออกมาให้เห็นว่าเป็นคนเจ้าชู้มาก งานการไม่ค่อยทำ และที่สำคัญเขามีภรรยาแล้ว ซึ่งขณะนั้นคุณวาสิณีกำลังตั้งท้องได้หลายเดือนแล้ว ชีวิตช่วงนี้จึงลำบากสาหัสที่สุด ก่อนที่เขาจะทิ้งคุณวาสิณีไป ส่วนสามีมีคนที่สองมารู้จักกันหลังจากนั้นอีก 2-3 ปี คือ หลังจากที่คุณวาสิณีกลับไปคลอคลุกที่ต่างจังหวัด และอยู่เลี้ยงลูกจนอายุได้ 2 ขวบ จึงกลับมาทำงานที่บ้านเจ้านายเก่า และทำให้ได้รู้จักกับสามีคนที่สองที่เป็นช่างชุดถนน โดยเขามาชุดถนนในซอยบ้านเจ้านายทำท่อระบายน้ำใหม่ คุณวาสิณีจะไปยื่นดูเขาชุดหน้าบ้านทุกเย็น จนได้รู้จักกัน และเขาก็จะมาพูดคุยกับคุณวาสิณีเสมอเวลาเลิกงาน แม้ว่าจะชุดเลขหน้าบ้านเจ้านายไปแล้วก็ตาม ทำให้สนิทสนมกันจนคุณวาสิณีตัดสินใจไปใช้ชีวิตร่วมกับเขา และมีความสุขอยู่ไม่นานก่อนที่จะต้องสูญเสียเขาไปเพราะอุบัติเหตุ

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

แม้ว่าการที่ครอบครัวเคยลำบากยากจนมาตลอด จะทำให้คุณวาสิณีเห็นความสำคัญของเงินว่าเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตก็ตาม แต่เงินก็อาจจะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตคนเรา เพราะการมีเงินมาก ๆ จริงอยู่ทำให้มีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย แต่อาจไม่มีความสุขใจก็ได้ ในขณะที่เดียวกันการที่เราได้อยู่กับคนที่เรารักและเขาก็รักเรา แม้จะไม่ต้องมีเงินทองมากมายแต่ก็ทำให้สุขใจได้ คุณวาสิณีมาเข้าใจสัจธรรมนี้อย่างลึกซึ้งก็เมื่อไม่นานมานี้ หลังจากที่สามีคนที่สองเสียชีวิตแล้วและคุณวาสิณีมาทำงานขายบริการทางเพศที่ภูเก็ต ชีวิตความเป็นอยู่ตอนนี้มีความสุขกายแต่ไม่สุขใจ มีเงินทองใช้จ่ายเดือนละหลาย ๆ หมื่น แต่ไม่มีความสุขเท่ากับตอนที่อยู่กับสามีคนที่สอง แม้จะไม่ร่ำรวยเงินทองแต่ก็มีความสุข

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

คุณวาสิณีไม่ได้ให้ความสำคัญกับค่านิยมนี้ และคิดว่าถ้าผู้หญิงคนไหนสามารถทำได้มันก็ดี แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ด้วยเหตุจำเป็นบางอย่างก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรและคนในสังคมก็ไม่ควรจะไปประณามเขา เพราะมันก็เป็นแค่ค่านิยมของสังคมไทยที่เดี๋ยวนี้เป็นเรื่องล้าสมัยแล้ว ถ้าอยู่ด้วยกันแล้วไม่มีความสุข ผู้หญิงก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทนอีกต่อไป ซึ่งพ่อแม่ก็ไม่เคยพูดบอกให้คุณวาสิณีต้องยึดค่านิยมเช่นนี้ แม้ว่าท่านทั้งคู่จะมีกันและกันเพียงคนเดียวเท่านั้นมาตลอดหลาย

สิบปีที่ผ่านมา แต่ท่านก็ไม่เคยดำเนินที่คุณวาสนีมีสามีใหม่และทิ้งลูกที่เกิดกับสามีเก่าไว้ให้ท่านเลี้ยงที่ต่างจังหวัด ซึ่งคุณวาสนีส่งเสียเงินทองไปให้ทุกเดือน ท่านทั้งสองเข้าใจในความจำเป็นของคุณวาสนีคืออยากสร้างครอบครัวใหม่ที่สมบูรณ์ จนกระทั่งปัจจุบันสามีคนที่สองเสียชีวิตไปแล้ว คุณวาสนีก็มีผู้ชายมากหน้าหลายตาผ่านเข้ามาในชีวิต โดยไม่แคร์สิ่งใดเพราะไม่ได้ทำให้ใครต้องเดือดร้อน

6. การขาดความนับถือตนเอง

คุณวาสนี เติบโตขึ้นมาพร้อมกับความขาดแคลนในหลายสิ่งหลายอย่างเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน ซึ่งตรงจุดนี้คุณวาสนียอมรับว่าเคยนึกน้อยอกน้อยใจเสมอในวัยเด็กที่ไม่เหมือนเด็กคนอื่น แต่จะว่าไปแล้วเด็กต่างจังหวัดทุกคนก็ลำบากกันทั้งนั้น มากบ้างน้อยบ้าง ซึ่งเผอิญคุณวาสนีโชคร้ายเลยลำบากมากหน่อย แต่คุณวาสนีก็อดทนผ่านพ้นมาได้แม้ว่าลึก ๆ แล้ว คุณวาสนียังรู้สึกคิดค้างอยู่ในใจว่าตัวเองด้อยค่ากว่าคนอื่น ค่าด้อยกว่าคนอื่นจึงต้องการแสวงหาคนที่รักคุณวาสนีอย่างแท้จริง แม้ว่าจะต้องผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่าก็ตาม

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

ถึงแม้ว่าคุณวาสนีจะไม่ได้ใส่ใจและให้ความสำคัญกับเรื่องศีลธรรมจริยธรรมมากนัก แต่ก็เข้าใจดีว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีที่ทุกคนควรจะต้องปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้เป็นคนดี ซึ่งคุณวาสนีก็เคยเรียนในโรงเรียนเมื่อสมัยเด็ก ๆ ส่วนพ่อแม่ไม่น่าได้บอกได้สอนอะไรมากนัก เพราะถือว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญในการดำรงชีวิตเท่าไร แต่ก็เชื่อว่าจะละเลยซะทีเดียว เพราะในวันสำคัญทางศาสนา บางครั้งแม่ก็จะพาไปทำบุญที่วัดตอนเช้า และก็พาไปเวียนเทียนตอนกลางคืน ซึ่งคุณวาสนีในวัยนั้นไม่ได้เห็นแก่นแท้ของการเวียนเทียนซักเท่าไร แต่ว่าชอบไปเพราะสนุกดีที่วัดมีของขายเยอะแยะมีของเล่นด้วย คุณวาสนีจึงชอบไปมาก เมื่อโตขึ้นก็เริ่มห่างหายไปเพราะไม่มีเวลา แต่คุณวาสนีก็จะพยายามทำตัวเองให้ดีที่สุดไม่ให้ต้องเดือดร้อนใครมากนัก ซึ่งถ้าคุณวาสนีทราบมาก่อนว่าสามีคนแรกมีภรรยาแล้วก็คงไม่ตกลงปลงใจด้วยแน่ แม้จะรักแค่ไหนก็ตามเพราะไม่อยากจะทำบาป แต่ในปัจจุบันนี้ทุกอย่างในชีวิตคุณวาสนีเปลี่ยนแปลงไป ชีวิตของคุณวาสนีผ่านความสุข ความโศกเศร้า ความสูญเสียมาจนทำให้ทุกวันนี้คุณวาสนีไม่แคร์กับอะไรอีกแล้ว จะทำอะไรก็ได้ที่ทำให้ตัวเองมีความสุขแก่นั่นก็พอแล้ว

กรณีศึกษาที่ 8 : คุณตรีประดับ (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณตรีประดับ อายุ 20 ปี จบการศึกษาระดับ ม.3 เป็นคนจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตัวคุณตรีประดับเป็นลูกสาวคนกลาง มีพี่ชายอีก 1 คน และน้องสาวอีก 1 คน อายุห่างกันคนละ 1 ปี ฐานะครอบครัวค่อนข้างยากจน พ่อและแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปหาเช้ากินค่ำ ครอบครัวของคุณตรีประดับอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดแห่งหนึ่ง ซึ่งมีคนอยู่อาศัยประมาณเกือบร้อยครัวเรือน ทุกเช้าพ่อและแม่จะต้องออกไปรับจ้างทำงานตั้งแต่เช้า โดยพ่อกับแม่ของคุณตรีประดับรับจ้างทำงานหลายอย่าง แล้วแต่ว่าช่วงไหนจะมีใครให้ทำอะไร พ่อคุณตรีประดับทำงานได้หลายอย่างทั้งงานซ่อมรถ, งานก่อสร้าง และงานซ่อมเครื่องไฟฟ้า ส่วนแม่ก็จะขายข้าวแกงอยู่หน้าปากซอย วันพระก็จะร้อยพวงมาลัยขาย และบางครั้งก็จะรับจ้างทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั่วไป เช่น รับซักรีดเสื้อผ้า หรือซ่อมแซมเสื้อผ้าเป็นครั้งคราว คุณตรีประดับกับพี่ชายและน้องสาวได้เรียนหนังสือทุกคนเพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาดูแล จึงให้ไปเรียนที่โรงเรียนวัดในซอย ซึ่งเรียนฟรี คุณตรีประดับกับพี่ชายและน้องสาว ทุกคนเรียนดีได้ที่ 1 ที่ 2 ตลอด ก็จะได้ทุนเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนฟรีแทบทุกปี พ่อและแม่จึงไม่เคยต้องมาเสียเงินเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของพวกลูก ๆ เลย คุณตรีประดับตั้งใจเรียนมากเพราะคิดว่า ถ้าเรียนให้สูงมากเท่าไร อนาคตก็จะสบายมากเท่านั้น คุณตรีประดับไม่ยอมมีชีวิตที่ลำบากเหมือนพ่อแม่ คุณตรีประดับจึงตั้งใจเรียนมาก หลังจากเลิกเรียนคุณตรีประดับก็ต้องรีบกลับไปช่วยแม่ขายข้าวแกงทุกเย็น ในขณะที่พี่ชายกับน้องสาวได้กลับไปทำการบ้านที่บ้านและไปเล่นอย่างสนุกสนาน คุณตรีประดับเองก็นึกน้อยใจแม่เหมือนกันที่แม่ทำเหมือนไม่ค่อยรักคุณตรีประดับเท่ากับพี่ชายและน้องสาว แม่บอกว่าที่ให้คุณตรีประดับมาช่วยขาย เพราะพี่เขาเป็นผู้ชายไม่เหมาะจะมาขายข้าวแกง ส่วนน้องสาวก็ยังไม่โตก็ช่วยแม่ทำอะไรไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่จริง ๆ แล้วคุณตรีประดับกับน้องสาวอายุห่างกันแค่ปีเดียว คุณตรีประดับเองก็ไม่ได้โตกว่าน้องสาวมากมายนัก แต่แม่กลับให้คุณตรีประดับคอยช่วยงานแม่อยู่คนเดียว นอกจากนี้แม่ก็ยังเรียกให้คุณตรีประดับทำงานบ้านเป็นประจำทั้งกวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน ทั้ง ๆ ที่พี่ชายกับน้องสาวของคุณตรีประดับไม่ต้องทำอะไรเลย คุณตรีประดับรู้สึกเจ็บปวดและน้อยใจแม่มาก ๆ ว่าแม่ไม่รักคุณตรีประดับเลย ส่วนพ่อนั้นรักคุณตรีประดับมาก เพราะคุณตรีประดับคอยประจบเอาใจพ่อเสมอ ๆ เช่น เวลาพ่อกลับจากทำงานมาเหนื่อย ๆ คุณตรีประดับก็จะรีบเอาน้ำเย็นไปให้พ่อ หรือเอาผ้าขนหนูไปให้พ่อเช็ดหน้า ในขณะที่ลูกคนอื่นไม่เคยทำ พ่อก็เลยจะรักคุณตรีประดับมากกว่าคนอื่น คุณตรีประดับต้องการความรักจากพ่อมาชดเชยความรักที่ขาดไปของแม่

ชีวิตของคุณตรีประดับดำเนินไปเช่นนี้จนกระทั่งคุณตรีประดับเรียนจบ ป.6 แม่จะไม่ให้คุณตรีประดับเรียนต่อเพราะอยากให้คุณตรีประดับออกมาช่วยทำงาน แต่คุณตรีประดับอยากเรียนต่อมาก เพราะคุณตรีประดับเองก็เรียนเก่ง และมีความใฝ่ฝันในอนาคตว่าอยากเป็นหมอ คุณตรีประดับร้องไห้อ้อนวอนขอแม่เรียนต่อโดยคุณตรีประดับสัญญาว่าจะไม่รบกวนเงินของแม่แม่แต่บาทเดียว เพราะคุณครูที่โรงเรียนเก่าแนะนำให้คุณตรีประดับไปเรียนต่อชั้น ม.1 ของโรงเรียนรัฐบาลที่มีทุนสำหรับเด็กยากจนให้ คุณครูบอกว่าคุณตรีประดับต้องได้ทุนอย่างแน่นอนเพราะเรียนดีมาก คุณตรีประดับร้องไห้อ้อนวอนแม่เท่าไร แม่ก็ไม่ยอมบอกแต่จะให้ออกมาช่วยทำงานเป็นผู้หญิงเรียนมากไปก็เท่านั้น อีกหน่อยก็ต้องแต่งงานให้สามีเลี้ยงคุณตรีประดับเองก็เป็นคนหน้าตาดี คงหาคนเลี้ยงได้ไม่ยาก แต่ที่เขาเป็นผู้ชายต้องเรียนให้สูง ๆ เพราะอีกหน่อยเขาจะต้องเลี้ยงภรรยาของเขา คุณตรีประดับได้ฟังแม่พูดเช่นนี้ก็รู้สึกเสียใจและน้อยใจมาก ที่แม่ไม่เห็นความสำคัญของคุณตรีประดับเท่ากับพี่ชาย เมื่อคิดว่าขอแม่คงไม่ให้แน่ ๆ คุณตรีประดับจึงลองขอพ่อ พูดยให้พ่อเห็นความสำคัญของการเรียนว่า ถ้า คุณตรีประดับเรียนจบสูง ๆ อีกหน่อยก็จะมีงานทำดี ๆ และก็จะจะมีเงินเยอะ ๆ มาให้พ่อกับแม่ พ่อฟังคุณตรีประดับพูดก็เห็นด้วยกับคุณตรีประดับ จึงอนุญาตให้คุณตรีประดับเรียนต่อได้ แม้ว่าแม่จะไม่พอใจนักที่พ่อตัดสินใจเช่นนี้ แต่ก็ขัดพ่อไม่ได้ คุณตรีประดับจึงไปสอบเข้าเรียนต่อ ม.1 ที่โรงเรียนมัธยมของรัฐบาลแห่งหนึ่งไม่ไกลจากบ้านมากนัก ปรากฏว่าคุณตรีประดับสอบได้และได้คะแนนดีด้วย อยู่ลำดับต้น ๆ ของชั้น พอตอนสอบสัมภาษณ์คุณตรีประดับก็บอกคุณครูไปว่า คุณตรีประดับอยากเรียนต่อมาก แต่ฐานะยากจน ถ้าไม่ได้ทุนก็คงไม่สามารถเรียนต่อได้ และเป็นเพราะคุณตรีประดับเรียนดีและความประพฤติดีจึงได้ทุนเรียนฟรีต่อเนื่องตั้งแต่ ม.1-ม.6 อีกทั้งคุณครูยังจะช่วยหางานพิเศษให้คุณตรีประดับทำเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวด้วย คุณตรีประดับดีใจมาก ๆ รีบกลับบ้านไปบอกข่าวดีให้พ่อกับแม่ได้รับรู้ แต่แม่กลับรู้สึกเฉย ๆ ที่คุณตรีประดับนำข่าวดีมาบอก ส่วนพ่อก็บอกแต่ว่า ดีแล้วตั้งใจเรียนด้วย คุณตรีประดับรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่ทุกคนไม่ตื่นเต้นยินดีกับคุณตรีประดับเท่าที่ควร พี่ชายและน้องสาวของคุณตรีประดับก็เฉย ๆ ไม่ยินดียินร้ายอะไร เพราะปกติเขาทั้ง 2 คนก็ไม่ค่อยจะสนใจคุณตรีประดับอยู่แล้ว

เปิดเทอมวันแรกคุณตรีประดับตื่นเต้นมาก คุณตรีประดับมีเพื่อนใหม่มากมายหลายคน ช่วงนี้เป็นช่วงที่คุณตรีประดับมีความสุขที่สุด ได้ไปโรงเรียน ได้มีเพื่อนมากมาย คุณตรีประดับพยายามตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุด ระหว่างที่เรียนคุณตรีประดับก็ทำงานพิเศษไปด้วย โดยไปทำงานอยู่ที่ห้องสมุดของโรงเรียน คอยจัดเก็บเรียงหนังสือต่าง ๆ และช่วยงานของคุณครูบางคน ก็ได้เงินพิเศษ เดือนละ 1,000 บาท คุณตรีประดับคิดว่ามันมากสำหรับคุณตรีประดับในตอนนั้น คุณ

ตรีประดับภูมิใจที่ทำงานหาเงินใช้เองได้โดยไม่ต้องขอพ่อแม่อีก ทั้งยังเรียนหนังสือได้ด้วย การที่ คุณตรีประดับทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยไม่ได้ทำให้การเรียนของคุณตรีประดับตกต่ำลงแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกับทำให้คะแนนของคุณตรีประดับดีขึ้นเพราะคุณตรีประดับตั้งใจเรียนมากขึ้น เนื่องจาก ไม่อยากทำให้คุณครูที่ช่วยเหลือ คุณตรีประดับต้องผิดหวัง เทอมแรกคุณตรีประดับได้เกรดเฉลี่ยถึง 3.80 ได้รับใบประกาศนียบัตรเรียนดีจากผู้อำนวยการของโรงเรียนด้วย คุณครูทุกคนก็ชื่นชมคุณ ตรีประดับ แต่ที่บ้านกลับไม่มีใครยินดีกับคุณตรีประดับมากนัก นอกจากพ่อคนเดียว คุณ ตรีประดับเองก็รู้สึกอึดอัดกับสถานการณ์ในบ้านที่แม่ พี่ชาย และน้องสาวดูจะไม่ชอบคุณ ตรีประดับซักเท่าไร จะมีก็แต่พ่อคนเดียวที่ยังทำให้คุณตรีประดับอุ่นใจได้ว่า ยังมีคนรัก คน ต้องการ แม้ว่าพ่อจะไม่ค่อยแสดงออกก็ตาม คุณตรีประดับเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงนานวัน ความสัมพันธ์ระหว่างคุณตรีประดับกับพี่น้อง และแม่ถึงจืดจางลงทุกที กับแม่ คุณตรีประดับก็พอ เข้าใจว่าที่แม่คู่มินต์กับคุณตรีประดับเพราะคุณตรีประดับขี้ใจเรื่องไปเรียนต่อแทนที่จะมาช่วยแม่ ทำงาน แต่กับพี่ชายและน้องสาวคุณตรีประดับไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องทำมีนตึงเฮ้นชากับ คุณ ตรีประดับด้วย เป็นพี่น้องกันน่าจะรักใคร่ปรองดองกันให้มาก คุณตรีประดับรู้ว่าเอาในภายหลัง เมื่อโตแล้วว่ทั้ง 2 คนไม่ค่อยชอบหน้าคุณตรีประดับ เพราะเห็นว่าพ่อรักคุณตรีประดับมากกว่า และคุณตรีประดับชอบประจบเอาใจพ่อให้พ่อรัก คุณตรีประดับเพิ่งจะรู้ว่าทำไมความสัมพันธ์ ระหว่างคุณตรีประดับกับพี่น้องถึงได้ห่างกันมาตลอด อย่างไรก็ตามกล่าวได้ว่า ช่วงที่คุณ ตรีประดับเรียน ม.ต้นเป็นช่วงที่ชีวิตคุณตรีประดับมีความสุขมากที่สุด

แต่ชีวิตของคุณตรีประดับก็ถึงจุดหักเหเมื่อคุณตรีประดับเรียนจบชั้น ม.3 พ่อของคุณ ตรีประดับประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ต้องตกงานเพราะกิจการต่าง ๆ ก็ซบเซารายได้น้อยลง บาง แห่งก็ต้องปิดกิจการ จึงทำให้ต้องปลดคนงานออกเป็นจำนวนมาก พ่อของคุณตรีประดับก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน พ่อเครียดมากที่ต้องเป็นคนตกงาน ทำให้กลายเป็นคนเงิบขริ่มไม่สูงถึงกับใคร แม้แต่กับคุณตรีประดับที่เรียกได้ว่าเป็นลูกรัก นานวันเข้าพ่อก็เริ่มกินเหล้าแก้กุ่มและในที่สุดก็คิด ต้องกินทุกวัน เวลาพ่อก็กลายเป็นคนอารมณ์รุนแรง คำทอ ขว้างปาข้าวของ เหมือน เปลี่ยนไปเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่ใช่พ่อของคุณตรีประดับ ส่วนแม่ก็จะบ่นคำพ่อทุกครั้งที่มา ทำให้ทั้ง 2 คนทะเลาะกันเป็นประจำ บางครั้งก็มีการลงมือลงไม้ทำร้ายกัน คุณตรีประดับเข้าไปห้ามปรามก็ ยังโดนลูกหลง เจอพ่อก็กไปโดยชอบประตุทำให้หัวแตก เย็บ 2 เข็ม และยังมีรอยแผลเป็นจาง ๆ มาจนทุกวันนี้ พ่อและแม่ทะเลาะกันแทบทุกวัน เป็นภาพที่คุณตรีประดับไม่อยากจะเห็น ทำให้คุณ ตรีประดับไม่อยากจะกลับบ้านมาพบภาพเช่นนี้ บ้านเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายสำหรับคุณตรีประดับ

อีกต่อไป คุณตรีประดับไม่รู้ว่าจะกลับไปทำไมในเมื่อไม่มีใครเห็นคุณค่าของคุณตรีประดับและต้องการคุณตรีประดับเลย

คุณตรีประดับตัดสินใจออกไปอยู่กับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ซึ่งอยู่หอพักคนเดียว เพื่อนของคุณตรีประดับก็ยินดีให้คุณตรีประดับมาอยู่ด้วยเพราะจะได้ไม่เหงา เพื่อนของคุณตรีประดับคนนี้เป็นคนดีมาก เป็นเด็กตั้งใจเรียน แต่ที่อยู่หอพักคนเดียวก็เพราะเป็นเด็กมาจากต่างจังหวัด พ่อแม่ส่งมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ตอนแรกคุณตรีประดับก็เกรงใจเพื่อนเหมือนกันที่จะมาพักอยู่ด้วย แต่เพื่อนของคุณตรีประดับเห็นใจคุณตรีประดับที่กำลังมีปัญหาครอบครัว ก็บอกว่าให้มาอยู่ด้วยกันดีแล้วจะได้เป็นเพื่อนกันไม่เหงา และจะได้มีเพื่อนอ่านหนังสือด้วย คุณตรีประดับก็เลยบอกว่า จะช่วยออกค่าเช่าห้องครึ่งหนึ่ง แต่เพื่อนของคุณตรีประดับบอกว่าไม่ต้องเพราะรู้ว่าคุณตรีประดับเองก็ไม่มีเงินมีรายได้พิเศษที่ช่วยคุณครูทำงานที่โรงเรียนเดือนละแค่ 1,000 บาท เท่านั้น และต้องเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการเรียนด้วย ซึ่งเพื่อนของคุณตรีประดับคนนี้เป็นคนค่อนข้างมีฐานะดี เพราะพ่อแม่ที่อยู่ต่างจังหวัดมีที่ทางเยอะให้คนเช่าทำนาปี ๆ หนึ่งก็ได้เงินพอสมควร และยังทำสวนผลไม้อีกด้วย เพื่อนของคุณตรีประดับจึงไม่เคียดแค้นเรื่องการเงินแต่อย่างใด คุณตรีประดับจึงไม่เกรงใจเพื่อนอีกต่อไปและเริ่มมาอาศัยอยู่กับเพื่อน

คุณตรีประดับกลับไปเก็บของที่บ้านเพื่อมาอยู่กับเพื่อน เมื่อกลับไปถึงบ้านก็เห็นพ่อกับแม่กำลังทะเลาะกันอยู่อย่างรุนแรง ขว้างปาข้าวของใส่กัน คุณตรีประดับจึงหลบไปเก็บของและคิดในใจว่าคุณตรีประดับตัดสินใจถูกแล้วที่ไปอยู่กับเพื่อน เพราะถ้าคุณตรีประดับยังอยู่ที่บ้านก็ต้องเห็นภาพนี้ทุกวัน คุณตรีประดับอาจทนไม่ไหวจนเป็นบ้าไปก่อนก็ได้ เมื่อเก็บของเสร็จคุณตรีประดับก็ไปทันที ไม่ได้ร่ำลาพ่อหรือแม่แต่อย่างใด เมื่อโรงเรียนเปิดเทอมคุณตรีประดับก็ไปโรงเรียนตามปกติ คุณตรีประดับขึ้นชั้น ม.4 โดยคุณตรีประดับเรียนสายวิทย์-คณิต เพราะอยากเป็นหมอ หลังจากคุณตรีประดับย้ายออกมาอยู่กับเพื่อนแล้วคุณตรีประดับก็เคยกลับไปเยี่ยมบ้าน 2-3 ครั้ง ถ้าไม่เห็นพ่อแม่กำลังทะเลาะกันอยู่ ก็เห็นพ่อแม่หลับที่โซฟา ส่วนแม่ก็เข้ามาตำท้อคุณตรีประดับว่าเป็นเด็กใจแตกหนีออกจากบ้านไปอยู่กับผู้ชาย คนในซอยเขาถือกันไปทั่ว ทำให้แม่อับอายแทบสูหน้าคนอื่นไม่ได้อยู่แล้ว คุณตรีประดับเคยคิดจะบอกความจริงกับแม่ว่าคุณตรีประดับไม่ได้ไปอยู่กับผู้ชายอย่างที่แม่เข้าใจ แต่คุณตรีประดับไปอยู่กับเพื่อนผู้หญิง เพราะไม่อยากเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน แต่คุณตรีประดับก็คิดว่า ป่วยการที่จะพูด เพราะแม่ไม่เคยคิดจะฟังคุณตรีประดับเลย เจอหน้าคุณตรีประดับทีไรก็ตำท้อทุกครั้งว่า ใจแตก ไม่รักดี คุณตรีประดับเองก็รู้สึกน้อยใจ เสียใจที่แม่ไม่เคยมองคุณตรีประดับในแง่ดีเลย คิดว่าคุณตรีประดับเป็นคนเลวอยู่ตลอดเวลา คุณตรีประดับ

ไม่เคยได้รับความรักจากแม่อย่างเต็มที่เลยตั้งแต่เด็ก คุณตรีประดับก็คอยอย่างน้อยใจเสมอว่า แม่ลำเอียง รักแต่พี่ชายกับน้องสาว ทำเหมือนกับคุณตรีประดับไม่ใช่ลูกคุณตรีประดับเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมแม่จึงไม่รักคุณตรีประดับ คุณตรีประดับตัดสินใจว่าจากนี้ไปจะไม่กลับมาบ้านอีก บ้านที่ไม่มีใครต้องการคุณตรีประดับ แต่คุณตรีประดับก็ยังระลึกในบุญคุณของพ่อแม่เสมอที่ทำให้คุณตรีประดับเกิดมา คุณตรีประดับสัญญากับตัวเองว่าเมื่อไหร่ที่คุณตรีประดับได้มีเงินแล้วคุณตรีประดับจะกลับมาตอบแทนบุญคุณท่านแน่นอน

แม้ว่าคุณตรีประดับกำลังมีปัญหาคอครบครว แต่ก็ไม่ได้กระทบต่อการเรียนของคุณตรีประดับแต่อย่างใด การเรียนของคุณตรีประดับยังดีเหมือนเช่นเดิม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างคุณตรีประดับกับเพื่อนคนสนิทที่ให้ที่พักพิงกับคุณตรีประดับก็ผูกพันกันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น คุณตรีประดับกับเพื่อนสนิทกันจนพูดกันได้ทุกเรื่อง ไม่มีความลับต่อกัน มีแต่ความจริงใจให้แกกันเสมอ ชีวิตคุณตรีประดับคงจะมีความสุขดีขึ้นถ้าไม่พบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อีกครั้งในชีวิต ซึ่งก็เริ่มต้นจากวันนั้นที่คุณตรีประดับไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งคนเดียวหลังจากเลิกเรียนแล้ว เพื่อคลายเครียด ก็ได้มีโอกาสรู้จักกับเพื่อนใหม่กลุ่มหนึ่งจำนวน 6 คน เป็นผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 4 คน โดยคุณตรีประดับแวะเข้าไปกินแฮมเบอร์เกอร์ที่ร้านหนึ่งแล้วไม่มีที่นั่ง มีโต๊ะว่างอยู่ตัวเดียว ซึ่งมีคนนั่งอยู่แล้ว 6 คน คุณตรีประดับจึงถามว่าที่ตรงนี้ว่างไหม คุณตรีประดับขอร้องด้วยเขาบอกว่าว่าง คุณตรีประดับจึงนั่งตรงนั้น จากนั้นพวกเขาก็ชวนคุณตรีประดับคุยว่าชื่ออะไร อยู่โรงเรียนอะไร ชั้นไหน และก็นำตัวเองกับคุณตรีประดับทุกคน คุณตรีประดับรู้สึกว่าคุณตรีประดับอภัยดีใจมาก คุณเป็นมิตร พูดคุยสนุก คุณตรีประดับคุยกับพวกเขาอย่างสนุกสนาน และดีใจที่ได้รู้จักเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นอีกหลายคน ก่อนจะกลับเขาก็ให้เบอร์โทรศัพท์คุณตรีประดับเอาไว้ และขอเบอร์โทรศัพท์คุณตรีประดับ คุณตรีประดับจึงให้เบอร์หอพักของเพื่อนไป จากนั้นก็ได้มีการนัดกันว่าวันเสาร์หน้าจะมาเจอกันที่นี้อีก คุณตรีประดับก็ตกลง แล้วก็แยกย้ายกันกลับบ้าน หลังจากนั้นคุณตรีประดับก็ติดต่อกับเพื่อน ๆ กลุ่มนี้อย่างสม่ำเสมอ นัดกันออกไปเที่ยวทุกอาทิตย์ บางครั้งวันธรรมดาหลังเลิกเรียนก็ยังนัดกันไปเที่ยวห้าง กินข้าว ดูหนัง คุณตรีประดับไปเที่ยวกับพวกเขาไม่เคยต้องเสียเงินเลย พวกเขาเลี้ยงคุณตรีประดับตลอด เพราะรู้ว่าคุณตรีประดับไม่ค่อยมีเงิน คุณตรีประดับรู้สึกว่าคุณตรีประดับนี่ดีกับคุณตรีประดับมาก ทำให้คุณตรีประดับมีความสุข หายเหงา หายเครียด คุณตรีประดับรู้สึกว่าคุณตรีประดับโชคดีได้มาพบเพื่อนกลุ่มนี้ คุณตรีประดับไปเที่ยวกับพวกเขาบ่อย ๆ ก็ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาอ่านหนังสือ เพื่อนสนิทของคุณตรีประดับก็คอยเตือนคุณตรีประดับเสมอว่า พักนี้คุณตรีประดับเที่ยวบ่อย ควรจะอยู่บ้านอ่านหนังสือบ้าง แต่คุณตรีประดับก็ไม่ฟังบอกว่าคุณตรีประดับเรียนคืออยู่แล้วไม่ต้องห่วง ไม่ต้องอ่านหนังสือมากก็ได้

หลังจากที่คุณตรีประดับคบกับเพื่อนกลุ่มนี้แล้ว ก็ทำให้คุณตรีประดับกับเพื่อนสนิทห่างเหินกันมากขึ้น ในช่วงหลัง ๆ คุณตรีประดับก็เริ่มโคจรกันไปเที่ยวกับพวกเขามากขึ้น บางวันก็ไม่ไปโรงเรียนเลย จากที่เคยเที่ยวกลางวันก็เปลี่ยนมาเที่ยวกลางคืนแทน คุณตรีประดับซึ่งไม่เคยเที่ยวมาก่อน รู้สึกตื่นตาตื่นใจไปกับแสงสีและเสียงเพลง คุณตรีประดับคิดว่าโลกในยามกลางคืนสวยงามกว่ายามกลางวันหลายเท่า คุณตรีประดับเริ่มติดใจเที่ยวกลางคืนมากขึ้น จนในที่สุดก็ออกเที่ยวแทบทุกคืนอย่างสนุกสนานกับเพื่อน ๆ กว่าจะกลับถึงบ้านก็ตี 2 ตี 3 แทบทุกครั้ง ตอนเช้าก็ต้องรีบตื่นแต่เช้าเพื่อไปโรงเรียนทำให้ออนไม่เต็มอิ่ม และก็ไปนั่งสัปหงกในห้องเรียน ไม่ได้ฟังว่าครูสอนอะไรบ้าง การเรียนคุณตรีประดับเริ่มตกต่ำลง จนครูเรียกไปตักเตือน และบอกว่าหากการเรียนยังเป็นเช่นนี้จะระงับการให้ทุน เพื่อนสนิทของคุณตรีประดับก็คอยห่วงใย ตักเตือนคุณตรีประดับอยู่เสมอ แต่คุณตรีประดับก็ไม่เชื่อฟัง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเพื่อนหวังดี แต่คุณตรีประดับเลิกเที่ยวไม่ได้ มันติดแล้ว ถ้าคืนไหนไม่ได้ออกเที่ยวจะรู้สึกอึดอัดมาก คุณตรีประดับออกเที่ยวแทบทุกคืน โดยไม่เคยต้องเสียเงินเลย เพื่อน ๆ ในกลุ่มจะเลี้ยงตลอด คุณตรีประดับก็เคยถามพวกเขาเหมือนกันว่าไปเอาเงินมาจากไหนเยอะแยะทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ทำงานอะไร พวกเขาก็บอกว่าทำงานพิเศษ รายได้คืนหลังจะให้คุณตรีประดับลองทำคุณตรีประดับก็ไม่ได้สนใจอะไร คุณตรีประดับหลงแสงสีและเสียงเพลงยามค่ำคืนจนไม่ไปเรียนติดต่อกันเป็นอาทิตย์ และตามตัวไม่ได้เพราะคุณตรีประดับไปอาศัยอยู่กับเพื่อน ๆ กลุ่มใหม่ จนกระทั่งในที่สุดครูใหญ่เรียกคุณตรีประดับเข้าไปพบและบอกว่าการเรียนคุณตรีประดับตกต่ำมากและความประพฤติเสื่อมเสีย เคยเรียกไปตักเตือนหลายครั้งแล้วยังไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น จึงจำเป็นต้องไล่ออกคุณตรีประดับออก ครั้งแรกที่ได้ยินคุณตรีประดับตกใจมาก แต่พอสักพักก็กลับคิดว่าคิดเหมือนกันจะได้เที่ยวได้เต็มที่ไม่ต้องห่วงเรียนอีกอนาคตการเรียนของคุณตรีประดับก็ปีศาจกลางด้วยวุฒิการศึกษาระดับ ม.3 เท่านั้น แม้ว่าคุณตรีประดับจะเรียนจบชั้น ม.4 แล้วก็ตาม

หลังจากที่โดนไล่ออกแล้วคุณตรีประดับก็นำข่าวนี้ไปบอกพวกเพื่อน ๆ ทุกคนก็ปลอบคุณตรีประดับว่าอย่าเสียใจไปเลยเรียนไปก็แค่นั้น ไม่เห็นมีอะไร เอาเวลามาเที่ยวสนุกกันดีกว่า และชวนให้คุณตรีประดับมาพักอยู่ด้วยเลย คุณตรีประดับเองก็เริ่มลังเลเพราะก็ไม่อยากอยู่กับเพื่อนสนิทแล้วเนื่องจากคุณตรีประดับละอายใจเพื่อนที่ทำตัวไม่ดีจนถูกไล่ออกทั้ง ๆ ที่เพื่อนก็คอยเตือนคุณตรีประดับด้วยความหวังดีมาโดยตลอด คุณตรีประดับรู้ว่าเพื่อนคนนี้รักและเป็นห่วง หวังดีกับคุณตรีประดับมาเสมอ คุณตรีประดับจึงรู้สึกละอายใจและไม่อยากอยู่กับเพื่อนอีก เพราะกลัวว่าจะดึงเพื่อนมาตกต่ำกับ คุณตรีประดับด้วย คุณตรีประดับจึงตัดสินใจที่จะย้ายออกไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มใหม่ วันที่คุณตรีประดับไปเพื่อนสนิทของคุณตรีประดับร้องไห้มากมาย คุณตรีประดับเองก็ร้องไห้

เช่นกัน เพราะอยู่ด้วยกันจนผูกพัน แม้ว่าจะเป็นเวลาที่ไม่นานนักก็ตาม ก่อนจากเพื่อนของคุณตรีประดับก็ยังคงบอกว่ายังคิดว่าคุณตรีประดับเป็นเพื่อนรักเสมอ มีอะไรทุกข์ร้อนใจให้ช่วยเหลือก็ติดต่อมาได้ตลอดเวลาไม่ต้องเกรงใจ คุณตรีประดับเองก็รู้สึกซึ่งใจจนบอกไม่ถูกที่ในชีวิตหนึ่งจะมีเพื่อนที่แสนดีขนาดนี้ เมื่อคุณตรีประดับย้ายไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มใหม่ก็ได้เที่ยวอย่างเต็มที่ทุกคืน หลังจากย้ายไปอยู่ด้วยไม่นานคุณตรีประดับก็มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนชายในกลุ่มทั้ง 2 คน และคุณตรีประดับก็เพิ่งจะรู้ว่าเพื่อนผู้หญิงทุกคนในกลุ่มต่างก็เคยนอนกับเพื่อนชายทั้ง 2 คนนี้มาแล้วทั้งนั้น เรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณตรีประดับ จึงเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเพื่อน ๆ ในกลุ่มทุกคนที่มองการมีเพศสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนกามอนเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดที่สามารถจะทำได้ สำหรับคุณตรีประดับเองนั้น ก็ไม่ได้มองว่ามันเป็นเรื่องที่ผิดหรือไม่ควรแต่อย่างใด แต่คิดว่ามันเป็นประสบการณ์ที่ผู้หญิงทุกคนจะต้องพบเจอขึ้นอยู่ก่อนที่จะเข้าหรือเร็วเท่านั้น หลังจากมีครั้งแรกก็มีครั้งต่อ ๆ ไปอีกตามมา คุณตรีประดับยังคงใช้ชีวิตอยู่กับการเที่ยวกลางคืนเช่นเดิม คุณตรีประดับก็เคยคิดเหมือนกันว่า สิ่งที่คุณตรีประดับทำอยู่มันไม่ดี เอาแต่เที่ยวโดยไม่เรียนหนังสือ อนาคตก็ไม่รู้จะทำงานอะไร แต่คุณตรีประดับก็ไม่รู้จะทำเช่นไรเพราะคุณตรีประดับไม่สามารถกลับไปแก้ไขเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตได้ คุณตรีประดับต้องยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งเป็นทางที่คุณตรีประดับเลือกเอง

หลังจากที่คุณตรีประดับมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนชายในกลุ่มได้ไม่นาน เพื่อนหญิงในกลุ่มก็บอกว่าถึงเวลาที่คุณตรีประดับจะช่วยกันทำงานหาเงินได้แล้ว จะมาอยู่ให้พวกเธอเลี้ยงอย่างเดียวยังคงไม่ได้ จะต้องช่วยกันทำงานบ้างถ้าคิดจะอยู่ด้วยกัน งานก็สบาย ๆ เงินก็ดี แถมยังสนุกด้วย คุณตรีประดับเองก็เคยแล้ว ทำงานได้สบาย เดี่ยวเพื่อนชาย 2 คนจะเป็นคนคอยหาลูกค้าให้คุณตรีประดับก็เลยเข้าใจในเดี๋ยวนี้เองว่า งานพิเศษที่พวกเพื่อนทำก็คืองานขายบริการทางเพศ โดยมีเพื่อนชาย 2 คน เป็นนายหน้าหาลูกค้าให้ คุณตรีประดับเองก็รู้สึกตกใจเล็กน้อยในตอนแรก แต่ก็ยอมรับได้เพราะคุณตรีประดับคิดว่าตนเองมาถึงจุดนี้แล้ว และก็ไม่มียอะไรจะเสียอีกต่อไป ถ้าสามารถหาเงินได้คุณตรีประดับก็ยินดีจะทำ แม้ว่าจะตะจิตตะขงใจบ้างเล็กน้อย แต่ก็คิดว่าไม่นานคงจะชิน และเพื่อน ๆ ของคุณตรีประดับก็บอกว่าให้ทำไปเถอะ ไม่มีอะไรเสียหาย ร่างกายเป็นของเรา เราจะทำอย่างไรก็ได้ ใคร ๆ ก็ไม่มีสิทธิมายุ่งเกี่ยว คุณตรีประดับตัดสินใจที่จะทำงานตามที่เพื่อนแนะนำ โดยลูกค้าคนแรกของคุณตรีประดับเป็นชายวัยกลางคน อายุ 42 ปี ซึ่งเพื่อนชายของคุณตรีประดับเป็นคนหาให้ ครั้งนั้นคุณตรีประดับได้เงินมา 3,000 บาท นับว่าเป็นเงินจำนวนมากสำหรับคุณตรีประดับ เงินที่ได้มาก็ใช้กินและเที่ยวกับเพื่อนในกลุ่ม พอเงินหมดก็ทำงานใหม่ไม่นานก็ได้เงินอีก พอได้เงินมาก็เอาไปกินเที่ยวจนหมด แต่คุณตรีประดับก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวหรือข้อง

แวะกับยาเสพติดแต่อย่างใด คุณตรีประดับรู้ว่ามันไม่ดีจึงไม่ยอมลองในขณะที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มของคุณตรีประดับก็มีการใช้ยาเป็นครั้งคราวเพื่อความสนุกสนานในการเที่ยวมากยิ่งขึ้น คุณตรีประดับใช้ชีวิตเช่นนี้อยู่เกือบปี

จนกระทั่งได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคนอายุ 46 ปี เขามาเป็นลูกค้าของคุณตรีประดับหลังจากนั้นก็เลยกลายเป็นลูกค้าประจำ จะแวะมาหาคุณตรีประดับอาทิตย์ละ 1 ครั้งเสมอ ส่วนมากจะเป็นคืนวันเสาร์ แต่บางครั้งก็เป็นคืนวันศุกร์ เขาจะมาหาคุณตรีประดับที่ผับที่คุณตรีประดับกับเพื่อนไปเที่ยวเป็นประจำ จากนั้นก็จะพาคุณตรีประดับไปเที่ยวต่อ โดยให้เงินคุณตรีประดับครั้งละ 2,000 บาท คุณตรีประดับชอบที่จะไปกับเขาเพราะเขาเป็นผู้ใหญ่ที่สุภาพ ใจดีมาก และก็มีอารมณ์ขัน คุณตรีประดับจะเรียกเขาว่า คุณอาตลอด ส่วนเขาก็จะเรียกคุณตรีประดับว่าหนู บางทีก็เรียกว่าที่รัก คุณตรีประดับเริ่มสนิทกับเขามากขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถที่จะพูดคุยเรื่องส่วนตัวของกันและกันได้ คุณตรีประดับเล่าเรื่องราวชีวิตของคุณตรีประดับให้เขาฟัง เขาก็เห็นใจว่าคุณตรีประดับเป็นเด็กบ้านแตก และวัยรุ่นก็เป็นวัยที่ตัดสินใจอะไรด้วยอารมณ์มากกว่าเหตุผลเขาเข้าใจ เขาไม่เคยต่อว่าคุณตรีประดับเลยที่ทิ้งการเรียนมาประพฤติตัวเช่นนี้ เขาเข้าใจว่าที่คุณตรีประดับเป็นเช่นนี้เพราะมีปัญหาครอบครัว เขาบอกว่าเขาอยากเลี้ยงดูคุณตรีประดับเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง เพราะเขามีภรรยาและลูกแล้ว ลูกของเขาก็อายุใกล้เคียงกับคุณตรีประดับ อ่อนกว่าคุณตรีประดับ 2 ปี เขาส่งสารคุณตรีประดับ อยากให้คุณตรีประดับเลิกอาชีพนี้ แล้วไปเริ่มต้นชีวิตใหม่กับเขา เขาจะเลี้ยงดูคุณตรีประดับเอง แม้ว่าเขาจะไม่ได้ร่ำรวยมากนักก็ตาม เพราะเขามีอาชีพรับราชการ แต่เขาก็มีกิจการเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนตัวอีก สามารถที่จะเลี้ยงดูคุณตรีประดับได้ คุณตรีประดับเองก็เห็นคล้อยตามเขา เพราะคุณตรีประดับก็ไม่อยากนอนกับผู้ชายไปทั่วจนนับไม่ได้ และถ้าคุณตรีประดับอายุมากขึ้นก็คงไม่สามารถทำอาชีพนี้ได้อีกแล้ว เมื่อถึงเวลานั้นคุณตรีประดับจะหาเงินมาจากไหน เพราะคุณตรีประดับก็ไม่มีความรู้อะไร ไปทำงานที่ไหนก็คงไม่มีใครเขารับคนจบ ม.3 คุณตรีประดับอยากหาใครสักคนที่จะเป็นที่พึ่งและพิทักษ์ของคุณตรีประดับไปตลอด และเลี้ยงดูคุณตรีประดับให้มีความสุขได้ คุณตรีประดับต้องการสิ่งนี้มากที่สุด คุณตรีประดับขอเวลาเขาตัดสินใจ 1 อาทิตย์

คุณตรีประดับกลับมาปรึกษาเพื่อน ๆ ในกลุ่ม บางคนก็เห็นด้วยกับคุณตรีประดับ บางคนก็ไม่เห็นด้วย คนที่เห็นด้วยก็บอกว่าดีแล้วที่มีคนคิดเลี้ยงดูอย่างจริงจังจะได้ไม่ต้องทำงานอีก คนที่ไม่เห็นด้วยก็บอกว่า ผู้ชายพวกนี้เขาไม่จริงใจกับคนอย่างพวกเราหรอก แรก ๆ ก็อยากได้พอเมื่อเขาก็ทิ้งไปหาคนใหม่ คุณตรีประดับเองก็ตัดสินใจลำบากเหมือนกัน แต่ในที่สุดคุณตรีประดับก็ตัดสินใจ

เสี่ยงที่จะไปอยู่กับเขา เพราะคุณตรีประดับคิดว่าคงจะไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีกแล้ว ถ้าคุณตรีประดับเสี่ยงคุณตรีประดับอาจจะโชคดีก็ได้ คุณตรีประดับตัดสินใจที่จะไปเป็นภรรยาของเขาน้อยของเขา ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รัก ตอนนั้นคุณตรีประดับอายุ 18 ปี เขาดีใจมากที่คุณตรีประดับตัดสินใจเช่นนี้ เขาไปเช่าคอนโดแห่งหนึ่งให้คุณตรีประดับอยู่ และให้เงินคุณตรีประดับไว้ใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท โดยเขาจะแวะมาหาคุณตรีประดับทุกเย็น เพราะเป็นทางผ่านตอนกลับบ้านบ้านเขา และบางครั้งก็จะมาค้างกับคุณตรีประดับ ซึ่งก็อาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง โดยเขาจะโทรมาบอกล่วงหน้า ช่วงที่คุณตรีประดับมาอยู่กับเขาคุณตรีประดับมีเวลาว่างมากเพราะไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้ออกไปเที่ยวไหน ทำให้คุณตรีประดับมีเวลาได้คิดอะไรมากขึ้น คุณตรีประดับคิดถึงพ่อแม่พี่น้อง ว่าเป็นอย่างไรกันบ้าง จะคิดถึงคุณตรีประดับกันบ้างไหม คิดถึงเพื่อนสนิทที่คอยห่วงใย คุณตรีประดับมาตลอด และคิดถึงกลุ่มเพื่อนที่เป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกันปีกว่า แต่น่าแปลกที่ตั้งแต่คุณตรีประดับตัดสินใจมาอยู่กับเขา คุณตรีประดับก็ไม่เคยนึกอยากออกไปเที่ยวกลางคืนอีกเลย อาจเป็นเพราะว่า คุณตรีประดับอึดตัวกับการเที่ยวเช่นนี้แล้วก็ได้ คุณตรีประดับอยากเริ่มต้นมีชีวิตใหม่ แม้ว่ามันจะไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมนัก แต่ก็เป็นหนทางเดียวในขณะนั้นที่คุณตรีประดับจะเลือกได้

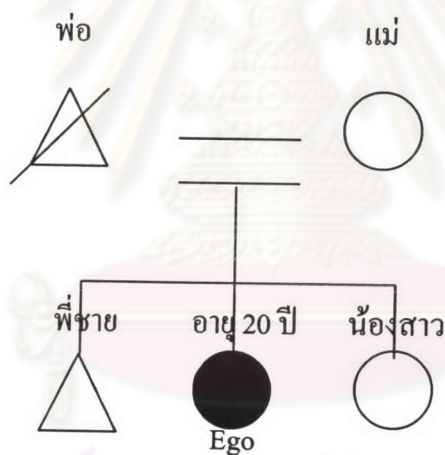
หลังจากอยู่กับเขาได้ไม่ถึงเดือน คุณตรีประดับก็กลับบ้านไปหาพ่อแม่พี่น้อง ปรากฏว่าบ้านที่คุณตรีประดับจากมาหลายปีเปลี่ยนแปลงไปมาก ข้าวของในบ้านแทบไม่มีเหลือ แม่คงเอาไปขายเป็นเงินมาใช้หมด เพราะพ่อจะไถเงินแม่ไปกินเหล้าเป็นประจำ บ้านก็ดูสกปรกรุงรังเหมือนไม่มีคนดูแล คุณตรีประดับไม่เจอใครเลยก็เลยนั่งรอนตกลืมแม่ก็กลับมา ครั้งแรกที่ได้เห็นหน้าแม่ คุณตรีประดับรู้สึกโหยหาแม่อย่างที่สุด คุณตรีประดับร้องไห้ออกมาอย่างไม่อายใคร วิ่งเข้าไปกอดแม่ แม่ก็ร้องไห้และกอดคุณตรีประดับตอบ คุณตรีประดับรู้สึกว่า อ้อมกอดครั้งนี้เป็นความรักทั้งหมดที่แม่มอบให้คุณตรีประดับ ความน้อยใจเสียใจทั้งหมดที่เคยมีต่อแม่ก็มลายหายไปหมด แม่ซักถามว่าคุณตรีประดับหายไปไหนมา คุณตรีประดับกับแม่พูดจาปรับความเข้าใจกัน และแลกเปลี่ยนเรื่องราวความเป็นไประหว่างกัน จนเข้าใจกันดีแล้ว การกลับมาบ้านครั้งนี้ของคุณตรีประดับทำให้คุณตรีประดับได้รู้ว่าพ่อของคุณตรีประดับเสียชีวิตไปแล้ว เมื่อต้นปีด้วยอุบัติเหตุถูกรถชนจนเสียชีวิตเพราะข้ามถนนขณะเมา คุณตรีประดับเสียใจมากที่ไม่ได้อยู่ร่วมงานศพของพ่อ แต่คุณตรีประดับจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านเสมอ ส่วนพี่ชายของคุณตรีประดับสอบชิงทุนรัฐบาลไปเรียนต่อต่างประเทศได้ในระดับปริญญาตรีและไม่เคยส่งข่าวคราวมาหาแม่เลย ด้านน้องสาวของคุณตรีประดับก็เรียนไม่จบ ม.3. เพราะ เกิดท้องขึ้นมา ตอนนี้อยู่แต่งงานไปกับพ่อของเด็ก

แล้ว ซึ่งเป็นคนในซอยเดียวกัน แม่จึงอยู่บ้านเพียงคนเดียว ทำให้ไม่มีกะจิตกะใจจะดูแลเอาใจใส่บ้านเช่นเคย ตอนนี้แม่เลิกขายข้าวแกงแล้ว เพราะทำไม่ไหวเนื่องจากร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง แม่บอกว่าเริ่มเจ็บออก ๆ แอด ๆ มาตั้งแต่พ่อเสีย ตอนนี้ก็เลยไปรับจ้างเขาล้างจานในร้านอาหารแทนก็ได้เงินกินไปวัน ๆ เท่านั้น แม่ชวนคุณตรีประดับกลับมาอยู่ด้วย แต่คุณตรีประดับบอกว่าไม่ได้ เพราะตอนนี้คุณตรีประดับมีสามีแล้วต้องคอยอยู่ปรนนิบัติเขา แม้ว่าจะไม่ใช่ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายและประเพณีก็ตาม แม่ของคุณตรีประดับก็เข้าใจดีที่คุณตรีประดับตัดสินใจไปเป็นภรณยาน้อยของเขาเพราะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดขณะนี้ แม่ก็บอกแต่เพียงว่าให้ดูแลเขาดี ๆ เขาจะได้เมตตาเราไปนาน ๆ และอย่าไปปรารภภรรยาหลวงของเขาเด็ดขาด ก่อนจะกลับคุณตรีประดับก็ให้เงินแม่ไว้ใช้ 10,000 บาท แม่คุณตรีประดับตกใจมากเพราะไม่เคยจับเงินเยอะเช่นนี้มาก่อน คุณตรีประดับบอกว่าต่อไปนี้แม่ไม่ต้องทำงานแล้ว คุณตรีประดับจะส่งเสียดูแลแม่เอง คุณตรีประดับจะให้เงินแม่ใช้จ่ายทุก ๆ เดือน ๆ ละ 5,000 บาท แม่คุณตรีประดับซึ่งใจจนน้ำตาไหล คุณตรีประดับเองก็ดีใจที่ปรับความเข้าใจกับแม่ได้แล้ว

นอกจากนี้คุณตรีประดับยังแวะไปหาเพื่อนที่แสนดีของคุณตรีประดับที่หอพักเดิมปรากฏว่าย้ายออกไปแล้ว แต่คุณตรีประดับ โชคดีที่ยังมีที่อยู่ของเพื่อนที่ต่างจังหวัด คุณตรีประดับจึงลงเขียนจดหมายส่งไปคู่ เพื่อนของคุณตรีประดับก็ตอบกลับมาว่าตอนนี้สอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งได้แล้วในกรุงเทพฯ แต่ช่วงนี้ปิดเทอมจึงกลับบ้านต่างจังหวัด และให้เบอร์โทรศัพท์คุณตรีประดับไว้ติดต่อ พอเพื่อนของคุณตรีประดับขึ้นมากลางกรุงเทพฯ ก็เลยโทรนัดเจอกัน เพื่อนก็ยังเป็นเพื่อนที่แสนดีของคุณตรีประดับเช่นเดิม เคยปฏิบัติกับคุณตรีประดับอย่างไรก็ยังปฏิบัติกับคุณตรีประดับอย่างนั้น แม้จะรู้ว่าคุณตรีประดับผ่านอะไรมาหลาย อย่างก็ทั้งในตอนนี้นี้คุณตรีประดับยังเป็นภรณยาน้อยด้วย แต่เพื่อนของคุณตรีประดับก็ไม่เคยถือสา บอกว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น คุณตรีประดับก็ยังเป็นเพื่อนรักเหมือนเดิม คุณตรีประดับซึ่งใจมากที่มีเพื่อนน้ำใจงามเช่นนี้ และสัญญาว่าจะคบเธอเป็นเพื่อนตลอดไป ส่วนเพื่อนกลุ่มเที่ยวของคุณตรีประดับนั้น ก็ยังติดต่อกันอยู่บ้าง แต่ก็เริ่มห่าง ๆ กันไปเพราะต่างก็มีวิถีชีวิตของตนที่แตกต่างกัน แต่ที่รู้ข่าวล่าสุดเพื่อนหญิงคนหนึ่งในกลุ่มก็ไปเป็นภรณยาน้อยเหมือนกัน มันเป็นวิถีชีวิตที่ถ้าเลือกได้ก็คงไม่มีใครอยากเป็นภรณยาน้อย แต่คุณตรีประดับจำเป็นต้องเลือกเป็นภรณยาน้อยเพื่อนาคที่ดีกว่าเดิม ทุกวันนี้คุณตรีประดับเป็นภรณยาน้อยมาเกือบ 2 ปีแล้ว ก็มีมีความสุขตามอัธยาศัย เขาเสมอต้นเสมอปลายกับคุณตรีประดับ ทำให้คุณตรีประดับเริ่มรักเขาอย่างจริงจังมากขึ้น เพียงแต่คุณตรีประดับอาจจะเหงาบ้างเวลาที่ได้อยู่คนเดียว แต่คุณตรีประดับก็แก้เหงาโดยการ ไปหาแม่ และเพื่อนสนิทซึ่งชีวิตการเป็นภรณยาน้อยของคุณตรีประดับตลอดเกือบ 2 ปีที่ผ่านมาที่มีความสุขอย่างเรียบง่าย ไม่เคยได้รับการรวิจากภรรยาหลวงแต่

อย่างไร ทั้ง ๆ ที่สามีบอกว่า ภรรยาของเขาารู้เรื่องแล้ว แต่ยอมรับได้ เพราะคุณตรีประดับก็อยู่อย่างเงียมตนไม่เคยไปราวีใคร ทุกวันนี้คุณตรีประดับก็หวังแค่ว่าเขาจะรักและเมตตาคุณตรีประดับ เช่นนี้ตลอดไป และมีหลักมั่นคงในอนาคตให้คุณตรีประดับได้ถ้าเขาจากไป ตอนนี้เขาก็ให้คุณตรีประดับไปเรียนวิชาชีพเสริมสวย และสัญญาว่าจะเปิดร้านให้ เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงในอนาคตเมื่อเขาตายไป เพราะเขาก็อายุมากแล้ว คุณตรีประดับกับเขาไม่ได้มีลูกด้วยกัน เพราะเขาขอร้อง เนื่องจากไม่อยากมีปัญหาที่บ้านใหญ่ ซึ่งคุณตรีประดับก็เห็นดีด้วย คุณตรีประดับเองก็ไม่ต้องการให้ลูกเกิดมารับรู้ว่าเป็นลูกภรรยาอื่น คุณตรีประดับคิดว่าตนเองก็ไม่เหมาะสมที่จะเป็นแม่ของใครเพราะมีอดีตที่ไม่ดีมาก่อน คุณตรีประดับก็ได้แต่หวังว่าอนาคตคุณตรีประดับจากนี้ไปจะมีความสุขตามอัธยาศัย เช่นนี้ไปจนกว่าจะหาไม่

ไดอะแกรมเครือญาติคนที่ 8

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลียงดูเอาใจใส่อย่างประคบประหงม

คุณตรีประดับ เติบโตขึ้นมาในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร พ่อแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป หาเช้ากินค่ำเช่นเดียวกับครอบครัวอื่น ๆ ในชุมชนแออัดแห่งนั้น ตั้งแต่ในวัยเด็กคุณตรีประดับก็มีชีวิตที่ต้องดิ้นรนต่อสู้มาโดยตลอด แม้ว่าแม่จะอนุญาตให้ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดในชุมชนได้ เพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไร แต่คุณตรีประดับก็ยังคงทำงานทุกอย่างตามที่แม่สั่ง โดยคุณตรีประดับต้องทำงานบ้านทุกอย่างไม่ว่าจะเป็น กวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน และยังคงไปช่วยแม่ขายข้าวแกงที่หน้าปากซอยทุกเย็น ในขณะที่พี่ชายกับน้องสาวของคุณตรีประดับไม่

ต้องช่วยทำงานอะไร ได้เที่ยวเล่นสนุกสนาน เหมือนเด็กทั่วไปอย่างมีความสุข คุณตรีประดับนึกน้อยใจเมื่ออยู่เสมอมว่าแม่ไม่รักคุณตรีประดับเท่ากับพี่ชายและน้องสาว คุณตรีประดับเคยถามแม่อย่างน้อยใจว่าแม่ไม่รักคุณตรีประดับซะใหม่ถึงได้ให้คุณตรีประดับต้องทำงานหนักคนเดียวเช่นนี้ แม่ทำเหมือนว่าไม่ใช่ลูกของแม่ แม่บอกว่าที่ให้คุณตรีประดับช่วยทำงานเพราะที่เป็นผู้ชายไม่เหมาะจะทำงานบ้านหรือขายของ ส่วนน้องก็ขี้เกียจเกินไปที่จะช่วย แต่เหตุผลของแม่ก็ไม่ทำให้คุณตรีประดับรู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย เพราะการกระทำต่าง ๆ ของแม่แสดงออกอย่างชัดเจนว่า แม่ไม่เคยรักและสนใจคุณตรีประดับเท่ากับพี่ชายและน้องสาว เช่น ไม่อนุญาตให้คุณตรีประดับเรียนต่อ ม.1 แต่ให้พี่ชายกับน้องสาวเรียนต่อได้ ไม่เคยไต่ถามผลการเรียนใด ๆ ของคุณตรีประดับแม้ว่าคุณตรีประดับจะเรียนดีสอบได้ที่ 1 ก็ตาม ไม่เคยเอาใจใส่ยามคุณตรีประดับไม่สบาย คุณตรีประดับเก็บกอดความน้อยใจจากแม่มาโดยตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งถึงจุดสิ้นสุด คุณตรีประดับจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้าน

2. การขาดความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว

คุณตรีประดับรู้สึกอยู่เสมอว่าตนเองเป็นส่วนเกินของครอบครัวไม่มีใครรักใคร่ต้องการ คุณตรีประดับอย่างแท้จริงซักคน เริ่มจากแม่ที่คุณตรีประดับคิดเสมอว่า แม่ไม่เคยรักคุณตรีประดับ แม่ถ้าเอียงทำเหมือนคุณตรีประดับไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ทั้งที่จริง ๆ แล้วใช่ เพราะคุณตรีประดับหน้าเหมือนแม่มาก แม่ไม่เคยเป็นแม่ได้อย่างที่คุณตรีประดับนึกฝันไว้ว่า แม่ต้องอบอุ่น อ่อนโยน และรักคุณตรีประดับมาก ๆ ความรู้สึกที่คุณตรีประดับมีต่อแม่จึงมีแต่ความรู้สึกน้อยใจและผิดหวังมาโดยตลอด กับพี่ชายและน้องสาวนั้น คุณตรีประดับก็มีความรู้สึกที่ห่างเหินเย็นชา เพราะเล็ก ๆ แล้วคุณตรีประดับนึกอิจฉาคนทั้งคู่อุ่เสมอ ในขณะที่คนทั้งคู่ก็ไม่เคยนึกว่าคุณตรีประดับเป็นพี่น้องด้วยความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องจึงค่อนข้างห่างเหิน หรือแม่แต่พ่อที่คุณตรีประดับคิดว่ารักคุณตรีประดับมากที่สุด คุณตรีประดับก็ยังสงสัยว่าถ้าคุณตรีประดับไม่ชอบประจบเอาใจพ่อจะยังรักคุณตรีประดับอยู่หรือเปล่า คุณตรีประดับจึงรู้สึกว่าตนเองโดดเดี่ยวขาดคนรักอย่างแท้จริง

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

หลังจากที่คุณตรีประดับหนีออกมาจากบ้าน ก็ได้ไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่หอพักแห่งหนึ่ง ซึ่งเพื่อนคนนี้เป็นคนดีมาก คอยรักและช่วยเหลือคุณตรีประดับอย่างจริงใจที่สุด แม้ว่าภายหลังคุณตรีประดับจะทำตัวเหลวแหลกอย่างไรเพื่อนคนนี้ก็ยังเป็นคนเดียวที่เข้าใจคุณตรีประดับไม่เสื่อมคลาย หลังจากย้ายมาอยู่กับเพื่อนคนนี้ได้พอสมควร คุณตรีประดับก็มีโอกาสได้เจอเพื่อนกลุ่มใหม่ที่ทำให้ชีวิต คุณตรีประดับเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง จากเด็กตั้งใจเรียนก็เริ่มเที่ยวกลางคืน แม่

ว่าเพื่อนที่แสนดีจะตัดเดือนอย่างไรก็ไม่ฟัง หนักเข้าก็โคตรเรียนบ่อย ๆ จนกระทั่งโดนไล่ออก คุณตรีประดับละอายใจไม่อยากอยู่กับเพื่อนที่แสนดีต่อ กลัวว่าจะดึงเพื่อนมาตกต่ำด้วย จึงขอลาออกไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มใหม่ ชีวิตของคุณตรีประดับเปลี่ยนแปลงไปนับจากนั้น คุณตรีประดับเที่ยวกลางคืนทุกคืน จนกระทั่งขายบริการทางเพศในที่สุด เพราะไม่มีเงินเที่ยว โดยเพื่อนชายในกลุ่มเป็นคนหาลูกค้าให้ ชีวิต คุณตรีประดับเป็นเช่นนี้อยู่เกือบปี จนกระทั่งได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 46 ปี เขามาเป็นลูกค้าของคุณตรีประดับ จากนั้นก็กลายมาเป็นลูกค้าประจำทุกอาทิตย์ จนในที่สุดก็ขอให้คุณตรีประดับเลิกอาชีพนี้ และไปเป็นภรรยาบ่อยของเขา คุณตรีประดับอยากเลิกอาชีพนี้อยู่แล้วจึงตอบตกลง

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

เมื่อคุณตรีประดับออกมาอยู่กับเพื่อนกลุ่มใหม่แล้วนั้น ระยะเวลาแรก ๆ เพื่อน ๆ ในกลุ่มก็เลี้ยงดูคุณตรีประดับเป็นอย่างดี คุณตรีประดับกินฟรี อยู่ฟรี เที่ยวฟรีตลอดไม่เคยต้องเสียเงิน แต่หลังจากนั้นไม่นานเพื่อน ๆ ในกลุ่มก็บอกว่าถึงเวลาที่คุณตรีประดับจะต้องช่วยกันทำมาหากินแล้ว จะมาอยู่เฉย ๆ ให้เลี้ยงเช่นนี้ไม่ได้ คุณตรีประดับจึงทราบว่าเป็นเพื่อนหญิงในกลุ่มมีอาชีพขายบริการทางเพศกันทั้งนั้น คุณตรีประดับไม่มีทางเลือก และก็ยังเสียตัวให้เพื่อนชายในกลุ่มไปแล้ว จึงตัดสินใจที่จะขายบริการทางเพศ เพื่อนำเงินมากินมาเที่ยวในกลุ่ม และเมื่อมาถึงจุดหนึ่งก็ตัดสินใจที่จะเป็นภรรยาบ่อย เพราะอยากมีชีวิตที่สบายและมั่นคงกว่าเดิม

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

คุณตรีประดับไม่เคยคิดว่าชีวิตตนเองจะต้องผ่านอะไรมามากมายเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ในวัยเด็กเคยนึกฝันว่าอยากมีครอบครัวที่อบอุ่นพร้อมหน้าพร้อมตา พ่อ แม่ ลูก และทุกคนรักใคร่กลมเกลียวกัน เป็นครอบครัวในฝันของคุณตรีประดับ แต่ในชีวิตจริงแล้วคุณตรีประดับไม่สามารถทำได้ เพราะคุณตรีประดับคิดว่าในชีวิตนี้คุณตรีประดับผ่านผู้ชายมามากเกินไปกว่าที่ผู้ชายดี ๆ จะยอมรับ จึงตัดสินใจที่จะหยุดกับผู้ชายสักคนที่ยอมรับอดีตของคุณตรีประดับได้ ดังเช่นสามีในปัจจุบัน แม้ว่าจำเป็นต้องเป็นภรรยาบ่อย แต่คุณตรีประดับก็ยังรู้สึกดีกว่าการที่จะต้องไปขายบริการทางเพศให้ผู้ชายไม่มีที่สิ้นสุด เพราะอย่างน้อย ๆ คุณตรีประดับก็ยังรู้สึกว่าตนเองมีสามี มีครอบครัวเป็นตัวเป็นตน แม้ว่าจะเป็นครอบครัวที่ผิดศีลธรรม แต่ก็ยังให้ความรู้สึกที่ดีกว่าเป็นผู้หญิงหลายสามีเช่นแต่ก่อน

6. การขาดความนับถือตนเอง

การที่คุณตรีประดับมีความรู้สึกเก็บกดน้อยใจมาตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าไม่มีใครรัก ทำให้คุณตรีประดับรู้สึกว่าคุณตรีประดับไร้ค่า ไร้ความหมาย ไม่มีใครต้องการ จึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านมาอยู่กับเพื่อน และเมื่อมีเพื่อนกลุ่มหนึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเห็นว่าคุณตรีประดับมีค่ามีความหมายแก่เพื่อนมากแค่ไหน เช่น คอยปลอบโยนเวลาเสียใจ คอยพาไปกินไปเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ คุณตรีประดับจึงรู้สึกว่าคุณตรีประดับได้รับสิ่งที่ขาดหายไปจากพ่อแม่มาทดแทน ทำให้ตัดสินใจคล้อยตามเพื่อนกลุ่มนี้ได้ง่าย นอกจากนี้หลังจากที่คุณตรีประดับเสียตัวให้กับเพื่อนชายในกลุ่มแล้วก็มีความรู้สึกว่า ตอนนี้อย่างไรก็อย่างแท้จริง คงไม่มีผู้ชายดี ๆ ที่ไหนจะมาต้องการคุณตรีประดับอีก ดังนั้นคุณตรีประดับจึงคิดว่าในเมื่อไม่มีอะไรจะต้องเสียอีกแล้ว การขายบริการทางเพศก็เป็นอาชีพหนึ่งที่รายได้ดี คุณตรีประดับจึงตัดสินใจทำอาชีพนี้และได้เลิกทำเมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งขอร้องให้ไปเป็นภรรยาบ่อย

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

คุณตรีประดับไม่ค่อยรู้สึกผิดหรือเสียใจที่เป็นภรรยาบ่อย เพราะคุณตรีประดับคิดว่าชีวิตเป็นของเรา เราจะต้องเป็นผู้กำหนดเอง ในวัยเด็กนั้นแม่ก็ไม่เคยสอนให้คุณตรีประดับได้รับรู้เรื่องศีลธรรมจริยธรรมใด ๆ แต่คุณตรีประดับรับรู้ได้จากที่โรงเรียนสั่งสอนว่าสิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ แม้จะไม่ซาบซึ้งนักแต่ก็พอรู้ และสิ่งที่คุณตรีประดับเลือกก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้วในชีวิตขณะนั้นของคุณตรีประดับ หากคุณตรีประดับไม่ยอมตัดสินใจเป็นภรรยาบ่อยของสามีคนนี้ ปัจจุบันคุณตรีประดับก็คงยังต้องมีความสัมพันธ์กับผู้ชายมากหน้าหลายตาต่อไป ซึ่งหาความมั่นคงในชีวิตไม่ได้ แม้จะรู้สึกผิดอยู่บ้างที่ตัดสินใจยอมเป็นภรรยาบ่อย แต่คุณตรีประดับก็คิดว่าคงจะผิดบาปน้อยกว่าการที่คุณตรีประดับยังทำงานขายบริการทางเพศต่อไป แม้ว่าคุณตรีประดับจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของศีลธรรมจริยธรรมมากนัก แต่สัก ๆ แล้วคุณตรีประดับก็เคยคิดว่านรกมีจริงไหม และถ้าตายไปตนเองต้องปีนต้นไม้ไหม แต่ในใจก็ค้านว่ามันไม่มีจริงหรอก เป็นเรื่องที่โบราณเล่าต่อ ๆ กันมาเท่านั้นเอง ก็ทำให้สบายใจขึ้น

กรณีศึกษาที่ 9 : คุณอัปสรสวรรค์ (นามสมมติ)

ประวัติชีวิต

คุณอัปสรสวรรค์ อายุ 27 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นคนจังหวัด กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน โดยคุณอัปสรสวรรค์เป็นพี่สาวคนโต และมีน้องสาวอีก 1 คน อายุห่างกัน 2

ปี ฐานะครอบครัวจัดอยู่ในชั้นปานกลาง พ่อและแม่มีอาชีพรับราชการทั้งคู่ ชีวิตครอบครัวในวัยเด็กของคุณอัปสรสวรรค์ก็มีความสุขเหมือนเช่นเด็กทั่ว ๆ ไป พ่อแม่รักคุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวมาก คุณอัปสรสวรรค์จำได้ว่าตั้งแต่เด็กคุณอัปสรสวรรค์กับน้องไม่เคยโดนพ่อหรือแม่ตีเลย แม้แต่ครั้งเดียว ถ้าคุณอัปสรสวรรค์ทำผิดพ่อกับแม่จะอธิบายด้วยเหตุผลให้คุณอัปสรสวรรค์เข้าใจมากกว่าจะใช้ความรุนแรง คุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวได้เรียนหนังสือในโรงเรียนที่ดีที่สุดในละแวกบ้านเพราะพ่อกับแม่เห็นความสำคัญของการศึกษา แม้ว่าพ่อกับแม่จะรับราชการมีรายได้ไม่มากนัก แต่พ่อกับแม่ก็จะทุ่มเต็มที่สำหรับการศึกษาของคุณอัปสรสวรรค์กับน้อง ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์กับน้องก็ไม่เคยทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังในเรื่องการเรียนเลย คุณอัปสรสวรรค์กับน้องสอบได้คะแนนดีทุกครั้ง และคุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่เพียงแต่เรียนดีเท่านั้น คุณอัปสรสวรรค์ยังทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนอีกมากมายเช่น เป็นเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียน เป็นตัวแทนถือป้ายโรงเรียน เป็นตัวแทนถือพานในวันไหว้ครู และร่วมแสดงในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นต้น เรียกได้ว่าคุณอัปสรสวรรค์เป็นนักกิจกรรมตัวงคนหนึ่งเลยทีเดียว แม้ว่าคุณอัปสรสวรรค์จะทำกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย แต่ก็ไม่ได้ทำให้การเรียนของคุณอัปสรสวรรค์ตกต่ำลงแต่อย่างใด การเรียนของคุณอัปสรสวรรค์จัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาตลอด

คุณอัปสรสวรรค์ทั้งเรียนและทำกิจกรรมควบคู่กันเช่นนี้มาโดยตลอดจนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัย ในขณะที่น้องสาวของคุณอัปสรสวรรค์จะเรียนดีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ไม่ชอบทำกิจกรรมใด ๆ เพราะเป็นคนขี้อายไม่กล้าแสดงออก ทำให้คุณอัปสรสวรรค์เป็นที่รู้จักของครูและเพื่อนในโรงเรียนมากกว่าน้องสาว มีคนมารุมชอบคุณอัปสรสวรรค์มากมาย พ่อกับแม่ก็ภูมิใจในตัวคุณอัปสรสวรรค์มาก และสนับสนุนให้คุณอัปสรสวรรค์ทำกิจกรรมเรื่อยมา แม้ว่าคุณอัปสรสวรรค์จะดูโดดเด่นกว่าน้องสาว แต่ก็ไม่ได้ทำให้พ่อแม่รักคุณอัปสรสวรรค์มากกว่าน้องสาวแต่อย่างใด พ่อแม่ยังคงให้ความรักแก่ลูกทั้ง 2 คน อย่างเท่าเทียมกัน เพราะรู้ว่าลูกทั้ง 2 คน แตกต่างกัน ตัวคุณอัปสรสวรรค์ออกจะมีนิสัยคล่องแคล่วว่องไว ชอบทำโน่นทำนี่ และใจร้อนไม่ยอมคน ส่วนน้องสาวจะเป็นคนเรียบร้อย ๆ เฉื่อย ๆ ใจเย็น เรียบร้อย ยังไงก็ได้ตามใจคนอื่น แม้ว่าคุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวจะแตกต่างกันมาก แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้บั่นทอนความสัมพันธ์ระหว่างคุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวแม้แต่น้อย คุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวรักกันมาก ความแตกต่างของแต่ละคนช่วยเติมเต็มกันและกันได้คืออย่างเช่น คุณอัปสรสวรรค์เป็นคนใจร้อน เวลาที่มีเรื่องอะไรก็จะอารมณ์เสียง่าย น้องสาวก็จะเป็นคนมากอดพุดจาให้อารมณ์คุณอัปสรสวรรค์เย็นลง คุณอัปสรสวรรค์กับน้องสาวรักกันมาก จนคิดว่าชาตินี้คงไม่มีอะไรมาทำให้เราโกรธกันได้ ชีวิตครอบครัวของคุณอัปสรสวรรค์จึงมีความสุขและความอบอุ่นดี พ่อแม่ลูกรักใคร่กลมเกลียวกัน

จนกระทั่งคุณอัปสรสวรรค์เรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์สอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยปีคชช.หนึ่งได้สมความตั้งใจ พ่อและแม่ซื้อสร้อยคอทองคำหนัก 2 บาทให้เป็นของขวัญ ช่วงที่คุณอัปสรสวรรค์เรียนอยู่มหาวิทยาลัยนั้นเป็นช่วงที่คุณอัปสรสวรรค์มีความสุขมากที่สุดช่วงหนึ่ง ตอนนั้นจัดได้ว่าคุณอัปสรสวรรค์เป็นดาวคณะคนหนึ่งเลยทีเดียว อาจเป็นเพราะว่าคุณอัปสรสวรรค์เป็นคนทำกิจกรรมเยอะ รู้จักคนมากและหน้าตาก็จัดว่าใช้ได้ เลยทำให้คนมองว่าคุณอัปสรสวรรค์เป็นดาวคณะคุณอัปสรสวรรค์เองแม้ปากจะปฏิเสธว่าไม่ใช่ แต่ในใจก็แอบภูมิใจอยู่ลึก ๆ ว่าเราเองก็เน่เหมือนกัน เราเองก็ทีหนึ่งเหมือนกัน ความรู้สึกเหล่านี้มันเริ่มสะสมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ที่เวลาทำอะไรก็มีแต่คนชมเชยว่าเก่ง ว่าน่ารัก มันทำให้คุณอัปสรสวรรค์รู้สึกว่าคุณอัปสรสวรรค์เหนือกว่าคนอื่น ๆ トラบจนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัย สิ่งเหล่านี้ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งทำให้คุณอัปสรสวรรค์รู้สึกภาคภูมิใจและลำพองใจ แม้ว่าจะไม่แสดงออกมาก็ตาม คุณอัปสรสวรรค์ไม่เคยคิดเลยว่าสิ่งเหล่านี้จะกลายมาเป็นสิ่งทำร้ายคุณอัปสรสวรรค์ในอนาคตอันใกล้นี้ ช่วงนั้นมีคนมารุมชอบคุณอัปสรสวรรค์มากมาย ทั้งผู้หญิงผู้ชาย โดยเฉพาะผู้ชายมีเยอะมาก ทั้งรุ่นพี่ รุ่นเพื่อน รุ่นน้อง ทั้งในคณะและนอกคณะ แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ยังไม่สนใจใครเป็นพิเศษเพราะคิดว่ายังไม่เจอคนที่เหมาะสมกับตนเอง แต่ก็ใช้ว่าจะมีแต่คนที่ชอบคุณอัปสรสวรรค์เท่านั้น คนที่เกลียดคุณอัปสรสวรรค์ก็มีเหมือนกัน ส่วนมากจะเป็นผู้หญิงที่ไม่ชอบหน้าคุณอัปสรสวรรค์เพราะคุณอัปสรสวรรค์เด่นกว่า แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่แคร์เพราะคิดว่าตัวคุณอัปสรสวรรค์ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน คุณอัปสรสวรรค์ก็เป็นมาอย่างนี้ตั้งนานแล้ว คุณอัปสรสวรรค์มีเพื่อนที่สนิทเพียง 2 คน ที่รู้ใจและเข้าใจคุณอัปสรสวรรค์ทุกเรื่อง ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์เองก็คิดว่าการมีเพื่อนน้อยแต่เป็นเพื่อนแท้ย่อมมีค่ากว่ามีเพื่อนมาก แต่ไม่ใช่เพื่อนแท้ ซึ่งจริง ๆ แล้วตอนช่วงอยู่ปี 1 คุณอัปสรสวรรค์ก็มีกลุ่มเพื่อนหลายคน และหลายกลุ่ม แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็รู้ว่าเพื่อนเหล่านั้นไม่เคยจริงใจกับคุณอัปสรสวรรค์เลย คอยนินทาคุณอัปสรสวรรค์ลับหลังอยู่ เสมอ ๆ คุณอัปสรสวรรค์จึงปลีกตัวห่างออกมา จนมีเพื่อนสนิทที่เป็นเพื่อนแท้เพียง 2 คน คุณอัปสรสวรรค์ทั้งเรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เชียร์ลีดเดอร์ ประกวดนางนพมาศ ฯลฯ มาตลอดตั้งแต่เริ่มเข้าเรียน

จนกระทั่งคุณอัปสรสวรรค์อยู่ปี 2 คุณอัปสรสวรรค์ก็มีความรักครั้งแรก โดยผู้ชายคนนั้นเป็นรุ่นพี่ปี 4 ต่างคณะและเป็นนักฟุตบอลของมหาวิทยาลัย ซึ่งจริง ๆ แล้วเขาก็ไม่ใช่คนหล่อเพียงแต่ดูดีและมีเสน่ห์ อาจเป็นเพราะว่าเขาเป็นนักกีฬาจึงมีรูปร่างดูดี คุณอัปสรสวรรค์เจอเขารั้งแรกตอนคุณอัปสรสวรรค์เป็นเชียร์ลีดเดอร์ไปเชียร์กีฬาที่เขาแข่ง พอตอนพักครึ่งเขาก็เดินมาคุยกับคุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์ก็คุยด้วย และรู้สึกถูกใจอัธยาศัยของเขา เพราะเขาปากหวาน

พูดจาก็เพราะ หลังจากวันนั้นเขาก็มาหาคุณอัปสรสวรรค์ที่คณะเป็นประจำ ทำให้คนทั่วไปรู้ว่าคุณอัปสรสวรรค์กับเขากำลังคบกันอยู่ ซึ่งจริง ๆ แล้วตอนนั้นคุณอัปสรสวรรค์เองก็ยังไม่คิดว่าจะคบเขาเป็นแฟน เพราะเขายังไม่หล่อถูกใจคุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าน่าจะหาแฟนที่หล่อกว่านี้ได้ แต่เขาพูดจาดี เอาอกเอาใจเก่ง คุณอัปสรสวรรค์ก็เลยยอมเป็นแฟนกับเขา แรก ๆ เพื่อน ๆ ก็ทักท้วงว่า อย่าคบกับเขาเลยเพราะเขาเจ้าชู้ จีบผู้หญิงไปทั่ว ไม่นานก็ทิ้ง แต่ตอนนั้นคุณอัปสรสวรรค์ก็คิดในใจว่า ไม่มีทางที่เขาจะเป็นฝ่ายทิ้งคุณอัปสรสวรรค์ ถ้าคุณอัปสรสวรรค์เป็นฝ่ายทิ้งเขาก็ไม่แน่ เพราะคุณอัปสรสวรรค์คิดว่าคุณอัปสรสวรรค์เองก็แน่เหมือนกัน ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาทั่ว ๆ ไป คุณอัปสรสวรรค์ก็เลยตัดสินใจลองคบกับเขาดู

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณอัปสรสวรรค์กับเขาก็เป็นไปอย่างราบรื่นท่ามกลางความสนใจของคนทั่ว ๆ ไปที่เชียร์ให้คนทั้งคู่เลิกคบกันโดยเร็วมีข่าวลือต่าง ๆ มากมาย แต่คุณอัปสรสวรรค์กับเขาก็ฝ่าฟันมาได้ เมื่อคบกันไปนาน ๆ เข้าคุณอัปสรสวรรค์ก็เริ่มรักเขาจริง ๆ คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าเขาจะเป็นคนที่คุณอัปสรสวรรค์ตัดสินใจเลือกเป็นคู่ชีวิตในอนาคต แต่แล้วเมื่อคบกันได้ปีกว่า ก็เริ่มมีความเปลี่ยนแปลง เพราะเขาเรียนจบก่อนคุณอัปสรสวรรค์ขณะที่คุณอัปสรสวรรค์เพิ่งขึ้นปี 3 เขาก็จบออกไปทำงานแล้วทำให้คุณอัปสรสวรรค์และเขาเริ่มห่างกันไปบ้าง จากที่เคยเจอกันทุกวันก็กลายเป็น 2-3 วันเจอกันครั้งนึง หรือบางครั้งก็อาทิตย์นึง เพราะเขาบอกว่างานยุ่งมาก กลับบ้านดึก ๆ ทุกวันพอถึงบ้านก็เหนื่อยไม่มีเวลาโทรศัพท์คุยกับคุณอัปสรสวรรค์หรือไปหาคุณอัปสรสวรรค์เช่นเคย คุณอัปสรสวรรค์ก็พยายามจะเข้าใจเขา คุณอัปสรสวรรค์เองช่วงนี้ก็พยายามตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด กิจกรรมต่าง ๆ ที่เคยทำก็ทำน้อยลง บางอย่างก็ไม่ทำเลยเพราะคุณอัปสรสวรรค์อยากเอาเวลามาสนใจการเรียนให้มากที่สุดเพราะอยากจบไว ๆ อีกทั้งคุณอัปสรสวรรค์หมดกำลังใจและไม่มีความกระตือรือร้นที่จะทำอีกต่อไป มันเบื่อ ๆ ไปหมด คุณอัปสรสวรรค์เองก็พยายามโทรไปหาเขาว่าคุณอัปสรสวรรค์อยากเจอเขามาก แต่เขาก็บอกว่าเขางานยุ่งจริง ๆ เขาอยากสร้างฐานะไว้ ๆ จะได้มาสู่ของคุณอัปสรสวรรค์แต่งงาน คุณอัปสรสวรรค์เองก็ดีใจที่ได้ยินเขาพูดเช่นนั้น จึงอดทน

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณอัปสรสวรรค์และเขาดำเนินไปเช่นนี้จนกระทั่งเข้าปีที่ 3 ซึ่งขณะนั้นคุณอัปสรสวรรค์ก็กำลังเรียนอยู่ปี 4 ความห่างเหิน ความเหงา ทำให้คุณอัปสรสวรรค์เปิดใจให้กับความรักครั้งใหม่อีกครั้ง ความรู้สึกตอนนั้นมัน กิ่ง ๆ ความต้องการประชิดแฟนที่ทำตัวห่างเหินกับคุณอัปสรสวรรค์เหมือนไม่สนใจคุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์เองก็คิดน้อยใจอยู่หลายครั้ง จนช่วงหลัง ๆ ก็นึกฮึดขึ้นมาว่าเขาไม่สนใจก็ไม่เห็นจะต้องจ้อหรือทนเลย ในเมื่อเราเองก็

ใช่จะธรรมดา เป็นถึงดาวคณะจะหาใครมาสนใจก็ได้อีกมากมาย ไม่เห็นจะต้องทนไปวัน ๆ อย่างนี้เลย ตอนนั้นคุณอัปสรสวรรค์คิดอย่างลำพองใจมากกว่า เรานี้แหละจะเป็นฝ่ายทิ้งเขาที่ได้ของดีไป กลับทำเป็นไม่เห็นค่า จะได้ว่าสำนึกบ้าง ตอนนั้นคุณอัปสรสวรรค์คิดเช่นนี้จริง ๆ เป็นความคิดที่ลำพองใจและต้องการประชดแบบเด็ก ๆ มากกว่าจะเป็นความรู้สึกที่แท้จริง แล้วพอในช่วงนั้นก็ มีเพื่อนชายต่างมหาวิทยาลัยเข้ามาจีบคุณอัปสรสวรรค์ และ คุณอัปสรสวรรค์เองก็รู้สึกสนใจเขาเช่นกัน คุณอัปสรสวรรค์จึงตัดสินใจบอกเลิกกับแฟน คุณอัปสรสวรรค์ยังจำวันนั้นได้ดี คุณอัปสรสวรรค์นัดเขาออกมาทานข้าวตอนเย็นที่ห้างสรรพสินค้าแถวมหาวิทยาลัย บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะพูดคุย และคุณอัปสรสวรรค์ก็ตัดสินใจบอกกับเขาว่า ในเมื่อเขาไม่มีเวลาให้คุณอัปสรสวรรค์และไม่สนใจคุณอัปสรสวรรค์เลย คุณอัปสรสวรรค์ก็ขอเลิกดีกว่า เพราะคิดว่าถึงคบกันต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา ต่างคนควรจะไปหาคนที่เหมาะสมกับตนเองมากกว่า คุณอัปสรสวรรค์เองพูดออกไปแล้วก็เจ็บเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่เจ็บ เพราะเขาเป็นแฟนคนแรกของคุณอัปสรสวรรค์ เป็นความรักครั้งแรกของคุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์ก็รู้สึกฝังใจและผูกพันมาก แต่คุณอัปสรสวรรค์ตัดสินใจแล้วว่าที่จะต้องพูดให้เด็ดขาดออกไป เพราะไม่อยากให้เรื่องคาราคาซังเช่นนี้อีก คุณ อัปสรสวรรค์เองก็หวังในใจลึก ๆ ว่าเขาจะอ่อนวอนขอร้องคุณอัปสรสวรรค์ไม่ให้ไปจากเขา แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ต้องผิดหวังเพราะเขารีบฟังคุณอัปสรสวรรค์อย่างสงบ และบอกว่าถ้าคุณอัปสรสวรรค์ตัดสินใจดีเช่นนั้นแล้ว เขาก็ไม่ยอกรั้งคุณอัปสรสวรรค์เอาไว้อีก เขาเป็นคนคิดเองที่ไม่มีความสนใจให้คุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์ควรจะไปเจอคนที่ดีกว่าเขา คุณอัปสรสวรรค์เองแม้จะตัดสินใจมาเป็นอย่างดีแล้วว่าจะขอเลิกกับเขาแต่พอถึงเวลาเข้าจริง ๆ ก็รู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก และยิ่งเมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็รู้สึกเสียใจอย่างมากจนพูดไม่ออก

ตั้งแต่วันที่คุณอัปสรสวรรค์ตัดสินใจบอกเลิกกับเขาแล้วคุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่ได้เจอเขาอีก คุณอัปสรสวรรค์ก็เริ่มคบกับแฟนคนใหม่ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์เองก็คิดว่าไม่ได้รักเขาอย่างจริงจังนัก เพียงแต่ต้องการประชดแฟนเก่าให้เขาเห็นค่าคุณอัปสรสวรรค์ว่าถึงไม่มีเขาก็ยังมีคนอื่นที่ต้องการคุณอัปสรสวรรค์อีกเยอะแยะ และแฟนใหม่ก็เข้ามาในช่วงเวลาที่เหมาะสมพอดี คุณอัปสรสวรรค์ก็คบกับเขามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเรียนจบและเริ่มทำงาน ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์เรียนยังไม่ทันจบก็มีบริษัทของตัวหลายบริษัท แต่คุณอัปสรสวรรค์ตัดสินใจไปทำงานกับบริษัทยักษ์ใหญ่ทางคมนาคม บริษัทหนึ่ง ช่วงที่คุณอัปสรสวรรค์ทำงานอยู่ที่นี้ก็ยังคงติดต่อแฟนอย่างสม่ำเสมอ แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่รู้สึกรักเขาอย่างเต็มหัวใจสักที คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าเขาเหมาะจะเป็นเพื่อนมากกว่า แต่ก็ทนคบไปเพราะเสียเวลา และไม่อยากจะเริ่มต้นใหม่กับใครอีก เมื่อคุณอัปสรสวรรค์เข้ามาทำงานแรก ๆ ก็มีคนมาจีบคุณอัปสรสวรรค์หลายคน แต่คุณอัปสรสวรรค์ไม่สนใจใคร

เพราะคุณอัปสรสวรรค์ถือว่าตนเองมีแฟนแล้ว แม้ว่าจะไม่รักนักก็ตาม แต่มีผู้ชายอยู่คนหนึ่ง ที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าสนใจคุณอัปสรสวรรค์ เขาเป็นเพื่อนร่วมงานแผนกเดียวกับคุณอัปสรสวรรค์ ชอบมาชวนคุณอัปสรสวรรค์ไปทานข้าวกลางวันแทบทุกวัน คุณอัปสรสวรรค์ก็ปฏิเสธเขาไปทุกครั้ง แต่เขาก็ไม่ละความพยายามยังคงมาชวนคุณอัปสรสวรรค์ทุกวัน จนวันหนึ่งคุณอัปสรสวรรค์เกิดใจอ่อนยอมไปทานข้าวกลางวันกับเขาที่ร้านอาหารไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก แล้วสิ่งที่คุณอัปสรสวรรค์ไม่คาดว่าจะเป็นได้เห็นก็ได้เห็น นั่นคือ คุณอัปสรสวรรค์พบแฟนกำลังนั่งทานข้าวอยู่กับผู้หญิงอื่นท่าทางมีความสุขมาก แต่เขาไม่เห็นคุณอัปสรสวรรค์ เย็นวันนั้นเขาก็มารับคุณอัปสรสวรรค์ที่ทำงานและพาไปทานข้าวและดูหนัง คุณอัปสรสวรรค์เองก็ยังตะขิดตะขวงใจเรื่องเมื่อกลางวันอยากจะถามเขา แต่ก็เกรงว่าเขาจะหาว่าคุณอัปสรสวรรค์ขี้หึงก็เลยเฉย ๆ เอาไว้จริงอยู่แม้ว่าคุณอัปสรสวรรค์จะไม่ได้รักเขามากมายอะไร แต่ถ้าเขาคบกับคุณอัปสรสวรรค์อยู่ เขาก็ควรจะให้เกียรติคุณอัปสรสวรรค์ไม่คบกับผู้หญิงอื่น เหมือนกับที่คุณอัปสรสวรรค์ไม่มีผู้ชายคนอื่นเช่นกัน

คุณอัปสรสวรรค์กับเขาคบกันได้ 2 ปีกว่าก็มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เขาเริ่มหายหน้าหายตาไป แรก ๆ คุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่สนใจอะไร เพราะปกติแล้ว คุณอัปสรสวรรค์เองก็ไม่เคยแคร์เขามากนัก เขาหายไปประมาณเกือบเดือน ก็มาหาคุณอัปสรสวรรค์และชวนคุณอัปสรสวรรค์ออกไปทานข้าวข้างนอก และวันนั้นเขาก็ขอเลิกกับคุณอัปสรสวรรค์และบอกคุณอัปสรสวรรค์ว่าเขากำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งที่รักเขามาก และเขาก็คิดว่ารักเธอเช่นกัน เขาบอกว่าคุณอัปสรสวรรค์คงไม่เสียใจมากนักที่เรื่องราวระหว่างเราจบลงเช่นนี้ เพราะเขารู้ว่าคุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่ได้รักเขามากมายนัก คุณอัปสรสวรรค์เองยังคงรักและมีแฟนคนแรกอยู่ในใจมาตลอดไม่เสื่อมคลาย การที่เขาขอเลิกคงไม่ทำให้เจ็บปวดมากนัก เราไม่ควรดันทุรังคบกันต่อไปเพราะแค่เสียเวลา คุณอัปสรสวรรค์เองก็รู้ว่าเขาพูดถูกต้องทุกอย่าง แต่ ลึก ๆ แล้วคุณอัปสรสวรรค์ก็เจ็บปวดเช่นกัน เพราะเป็นครั้งแรกที่เป็นฝ่ายถูกบอกเลิก มันเหมือนกับถูกตบหน้าอย่างแรง รู้สึกเสียศักดิ์ศรีอย่างบอกไม่ถูก คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าตัวเองก็หนึ่งเหมือนกัน ทำกันแบบนี้ถือเป็นการหยามเกียรติอย่างแรง แม้คุณอัปสรสวรรค์จะไม่รักเขาแต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ มันทำให้คุณอัปสรสวรรค์ดูไร้ค่า ไม่มีใครต้องการ แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็เลิกกับเขาแต่โดยดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้คุณอัปสรสวรรค์เข้าใจความรู้สึกของแฟนคนแรกที่ถูกคุณอัปสรสวรรค์บอกเลิก เขาก็คงเจ็บปวดเหมือนคุณอัปสรสวรรค์ ในขณะนี้คุณอัปสรสวรรค์รู้สึกเสียใจมากกับการกระทำของตนเองในครั้งนั้น หลังจากเลิกกับเขาแล้วคุณอัปสรสวรรค์เองก็กลับมาเป็นโสดอีกครั้ง และใช้ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการทำงานที่ตำแหน่งกำลังก้าวหน้าเพราะคุณอัปสรสวรรค์มีความสามารถ

ส่วนเวลาว่างที่เหลือคุณอัปสรรสวรรค์ก็ทุ่มเทให้กับครอบครัวและเพื่อนฝูงที่คุณอัปสรรสวรรค์เลยมานาน คุณอัปสรรสวรรค์จึงรู้ว่าไม่จำเป็นต้องมีความรักก็สามารถที่จะมีความสุขได้ ช่วงนี้จึงเป็นอีกช่วงเวลาหนึ่งที่คุณอัปสรรสวรรค์มีความสุขมาก วันหยุดก็จะไปเที่ยวกับครอบครัวและเพื่อนฝูง แม้ว่าช่วงนี้ที่คุณอัปสรรสวรรค์ไม่มีใครจะมีเพื่อนชายที่ทำงานแผนกเดียวกันที่คอยพยายามตามดื้อคุณอัปสรรสวรรค์มาตลอด จะพยายามมาแทนที่แฟนคนก่อน แต่คุณอัปสรรสวรรค์ก็ไม่สนใจและบอกเขาไปตรง ๆ ว่าตอนนี้คุณอัปสรรสวรรค์มีความสุขดีกับครอบครัว และเพื่อนฝูงและไม่ต้องการมีใครอีก ถ้าคุณอัปสรรสวรรค์ต้องการจะมีใครอีกจะพิจารณาเขาเป็นคนแรก เขาก็เข้าใจและเพลาการดื้อคุณอัปสรรสวรรค์ลง

ชีวิตคุณอัปสรรสวรรค์ดูเหมือนจะมีความสุขเรื่อย ๆ แต่แล้วก็เหมือนโชคชะตาเล่นตลกกับคุณอัปสรรสวรรค์อีกครั้ง เมื่อทำให้คุณอัปสรรสวรรค์ต้องพบเจอแฟนคนแรกสมัยเรียนมหาวิทยาลัยอีกครั้งหลังจากที่ไม่เจอกันมานานกว่า 6 ปี คุณอัปสรรสวรรค์เจอเขาโดยบังเอิญขณะที่คุณอัปสรรสวรรค์กับครอบครัวไปเที่ยวหัวหินกันช่วงวันหยุดยาวปีใหม่ เพราะคุณอัปสรรสวรรค์ชอบไปเที่ยว ทะเลหน้าหนาวที่สุด มันดูสวยงาม อย่างบอกไม่ถูก เช่นวันหนึ่งขณะที่คุณอัปสรรสวรรค์ไปเดินเล่นริมชายหาด ก็บังเอิญเห็นเขากำลังเล่นน้ำอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งตอนแรกคุณอัปสรรสวรรค์แทบไม่เชื่อสายตาตนเองว่าเป็นเขา คุณอัปสรรสวรรค์เคยคิดอยากเจอเขาหลายครั้งตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่ก็ได้แค่คิดเพราะไม่กล้าทำ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะมาอยู่ตรงหน้าคุณอัปสรรสวรรค์แล้ว แม้ว่าคุณอัปสรรสวรรค์จะอยากเจอเขาแต่พอต้องมาเจอเขาจริง ๆ คุณอัปสรรสวรรค์กลับรู้สึกกลัวไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร จะทำตัวสนิทสนมเหมือนเมื่อครั้งเป็นแฟนก็คงไม่ได้ ครั้นจะทำตัวห่างเหินเหมือนไม่รู้จักก็ไม่ได้อีก คุณอัปสรรสวรรค์วางตัวไม่ถูกจริง ๆ แต่อย่างไรก็ตามคุณอัปสรรสวรรค์ดีใจมากที่คุณอัปสรรสวรรค์อยากขอโทษเขาในเรื่องที่ผ่านมาแล้วอยากขอโอกาสเริ่มต้นใหม่ เขาในวัย 28 ดูแตกต่างกับเมื่อตอนอายุ 22 มาก เขาดูหล่อภูมิฐานมากขึ้น เขาเองก็เห็นคุณอัปสรรสวรรค์เช่นกัน สีหน้าเขาดูเหมือนคาดไม่ถึงที่จะเจอคุณอัปสรรสวรรค์และถ้าคุณอัปสรรสวรรค์ไม่คิดเข้าข้างตนเอง คุณอัปสรรสวรรค์ก็คิดว่าตนเองเห็นสีหน้ายินดีของเขาแวบหนึ่งเช่นกัน เขาพาผู้หญิงคนนั้นเดินมาหาคุณอัปสรรสวรรค์ และแนะนำให้อู้จักกัน โดยแนะนำคุณอัปสรรสวรรค์ให้ผู้หญิงคนนั้นรู้จักว่าเป็นเพื่อนเก่า และเขาแนะนำผู้หญิงคนนั้นให้คุณอัปสรรสวรรค์รู้จักว่าเป็นภรรยาของเขาเอง เพิ่งจะแต่งงานกันและมาฮันนีมูนกันที่นี่ คุณอัปสรรสวรรค์ฟังแล้วอึ้งแทบช็อคเหมือนโลกถล่มทลายต่อหน้าเดี๋ยวนี้อันนี้ เขาแต่งงานแล้ว เขาไม่รักเราแล้ว ความคิดนี้วนเวียนอยู่ในหัวคุณอัปสรรสวรรค์ตลอด คุณอัปสรรสวรรค์เองยังคิดอยู่เสมอเมื่อสักครู่นี้เองว่าจะขอเขาคืนดีด้วย แต่ตอนนี้มันคงเป็นไปได้แล้วและก่อนจะจากกันเขาก็ให้นามบัตรคุณอัปสรรสวรรค์เอาไว้ บอกว่ามีเรื่อง

เคือคร้อนอะไรให้เขาช่วยเหลือเขาก็ยินดี ในนามบัตรระบุว่าเขาเป็นผู้จัดการบริษัทออแกไนเซอร์แห่งหนึ่ง แสดงให้เห็นว่า เคือคร้อนเขาไม่ธรรมดาแล้ว เขาขยันบากบั่นจนได้เป็นผู้จัดการบริษัทอย่างที่เขาตั้งใจไว้แล้ว ถ้าเพียงแต่วันนั้นคุณอัปสรสวรรค์อดทนรอเขาในวันนี้ คนที่จะมีความสุขเคียงข้างเขาคงเป็นคุณอัปสรสวรรค์ ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น

คุณอัปสรสวรรค์เดินทางกลับกรุงเทพฯ ในวันรุ่งขึ้นทันที โดยไม่อยู่ให้ครบกำหนดอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก เพราะขึ้นคุณอัปสรสวรรค์อยู่ต่อก็งงไม่มีความสุขอย่างที่หวังเอาไว้ คุณอัปสรสวรรค์บอกกับทุก ๆ คนว่ามีงานด่วนที่บริษัทต้องรีบกลับกรุงเทพฯ ให้ทุกคนอยู่ที่เขี้ยวต่อไปจนครบกำหนด ไม่ต้องห่วง คุณอัปสรสวรรค์กลับเองได้ คุณอัปสรสวรรค์จึงขับรถกลับกรุงเทพฯ เพียงลำพัง คุณอัปสรสวรรค์ต้องการเวลาคิดอะไรเพียงคนเดียว เพราะตอนนี้จิตใจคุณอัปสรสวรรค์มันกระวนกระวายร้อนรุ่มไปหมดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คุณอัปสรสวรรค์บอกตัวเองไม่ดูกว่ากำลังรู้สึกเช่นไรกันแน่ระหว่าง โกรธ เสียใจ น้อยใจ ผิดหวัง ทุกอย่างมันผสมปนเปกันไปหมดแต่ที่แน่ ๆ ความรู้สึกที่โศกเศร้าออกมาคือ คุณอัปสรสวรรค์รู้สึกอิจฉาผู้หญิงคนนั้น คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าผู้หญิงคนนั้นไม่มีสิทธิ์ เพราะเขาเคยเป็นแฟนคุณอัปสรสวรรค์เป็นของคุณอัปสรสวรรค์มาก่อน คุณอัปสรสวรรค์คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดีกับสถานการณ์นี้ หลังจากที่คุณอัปสรสวรรค์กลับมากรุงเทพฯ ได้ 1 อาทิตย์ คุณอัปสรสวรรค์ก็ตัดสินใจโทรไปหาเขาตามเบอร์ที่อยู่ในนามบัตร คุณอัปสรสวรรค์ขออนัดพบเขาเป็นการส่วนตัว บอกว่ามีธุระจะพูดด้วย คุณอัปสรสวรรค์นัดเจอเขาที่ร้านอาหารที่คุณอัปสรสวรรค์กับเขาเคยไปกินกันเป็นประจำสมัยเป็นแฟนกันอยู่ คุณอัปสรสวรรค์ยอมรับว่าหวังจะให้สะกิดใจเขานี้ถึงเรื่องราวในอดีต คุณอัปสรสวรรค์ชวนเขาคุยเรื่องในอดีตและพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นไปของกันและกันในช่วงเวลาเกือบ 6 ปีที่ไม่ได้เจอกัน คุณอัปสรสวรรค์จึงรู้ว่าเคือคร้อนเขาเป็นเจ้าของบริษัทออแกไนเซอร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง อย่างที่เขาตั้งใจไว้ตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยได้ เขาบอกว่าเพิ่งจะเริ่มต้นก่อสร้างบริษัทเมื่อไม่กี่เดือนมานี้ โดยใช้เงินทุนและประสบการณ์ทั้งหมดที่เขามี ท่วมลงไปกับบริษัทนี้ทั้งหมดและเขาก็ภูมิใจกับมัน

คุณอัปสรสวรรค์เองก็เล่าว่า ตั้งแต่เลิกกันคราวนั้นที่คุณอัปสรสวรรค์ทำไปก็เพราะต้องการประชดเขา ผู้ชายที่มาแทนที่เขาก็ไม่ได้มีความสำคัญอะไรกับคุณอัปสรสวรรค์เลย คุณอัปสรสวรรค์ไม่เคยรักเขาแต่ที่ทนคบเพราะคุณอัปสรสวรรค์เสียเวลาและคุณอัปสรสวรรค์ก็ไม่มีใคร แต่คุณอัปสรสวรรค์ไม่เคยรักเขาเลย เขาจึงทนไม่ไหวขอเลิกไปเมื่อ 2-3 ปีก่อนจากนั้นคุณอัปสรสวรรค์เองก็อยู่เป็นโสดมาตลอดไม่ได้สนใจใครอีก เพราะคุณอัปสรสวรรค์ไม่คิดว่าจะรักใครได้อีกแล้ว คุณอัปสรสวรรค์เสียใจที่ความผิดพลาดครั้งเดียวในอดีตจะทำลายอนาคตและความสุข

ของคุณอัปสรสวรรค์จนหมดสิ้น ตัวเขาเองก็บอกกับคุณอัปสรสวรรค์ว่า หลังจากเลิกกับคุณอัปสรสวรรค์แล้วเขาก็ไม่มีใครอีกเลย มุ่งมั่นทำงานหนักมาตลอดเพื่อทำความฝันให้เป็นจริงให้ได้ จนกระทั่งเมื่อปีที่แล้วจึงได้รู้จักกับภรรยา เพราะเป็นลูกค้าของเขาติดต่อกันบ่อย จนชอบพอ อธิษาศัยกันจึงตกลงคบกันเป็นแฟน จนกระทั่งปัจจุบันเขาคิดว่าเขามีรากฐานที่มั่นคงพร้อมที่จะมีครอบครัวแล้วจึงขอเธอแต่งงาน และก็เพิ่งแต่งงานกันไปเมื่อต้นเดือนที่ผ่านมาเอง เขายอมรับว่าเขาเองก็ผิดที่ไม่เคยมีเวลาให้คุณอัปสรสวรรค์ และเขาก็ยังนึกถึงคุณอัปสรสวรรค์อยู่เสมอ ๆ แต่ไม่กล้าไปหาเพราะคุณอัปสรสวรรค์เองก็มีคนใหม่แล้ว คุณอัปสรสวรรค์บอกกับเขาว่าอยากให้เรากลับมาเหมือนเดิม แต่เขาบอกว่าคงเป็นไปไม่ได้อีกแล้ว เพราะเขาแต่งงานมีครอบครัวแล้วคงไม่เหมาะสมที่จะคบหากับคุณอัปสรสวรรค์แบบเดิมอีก ขอให้เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันจะดีกว่า คุณอัปสรสวรรค์เสียใจและผิดหวังเพราะคุณอัปสรสวรรค์ไม่ได้ต้องการแค่นั้น คุณอัปสรสวรรค์รักเขาและเลิกไม่ได้ ตอนที่ยังไม่เจอเขาก็พอจะทำใจได้อยู่ แต่พอได้เจอเขาแล้วก็ทำให้เลิกรักไม่ได้ แม้จะรู้ว่าเขามีครอบครัวแล้วก็ตาม เขาไม่ยอมให้อ่อนกับคุณอัปสรสวรรค์และบอกว่าไม่ควรจะพบกันอีก

คุณอัปสรสวรรค์เสียใจแต่ไม่ยอมแพ้ พยายามทำทุกวิถีทางให้ได้ใกล้ชิดเขา คุณอัปสรสวรรค์รู้ว่าสิ่งที่คุณอัปสรสวรรค์ทำมันไม่ดี มันผิด แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็หักห้ามใจไม่ได้จริง ๆ คุณอัปสรสวรรค์ไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย แค่ให้ได้อยู่ใกล้ ๆ เขาแค่นี้คุณอัปสรสวรรค์ก็พอใจแล้ว คุณอัปสรสวรรค์พยายามทำทุกอย่างให้เขาใจอ่อน ไม่ว่าจะโทรศัพท์ไปหาบ่อย ๆ ชวนออกมาทานข้าวหรือดูหนัง เขาก็ตกลงบ้าง ไม่ตกลงบ้าง และบอกว่ามันไม่สมควรเขาเกรงใจภรรยา คุณอัปสรสวรรค์เองก็รู้สึกเหมือนกันว่า ประพฤติตัวไม่ดีพยายามแย่งสามีคนอื่น แต่คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าในสงครามความรักไม่มีคำว่าผิดหรือถูก คุณอัปสรสวรรค์ต้องต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อความรักของตน คุณอัปสรสวรรค์จะไม่ยอมสูญเสียความรักครั้งนี้อีกต่อไปแล้ว คุณอัปสรสวรรค์รู้ดีว่าความผิดพลาดของตนเองในอดีตทำให้ต้องสูญเสียความรักไปและตอนนี้คุณอัปสรสวรรค์มีโอกาสที่จะไขว่คว้าความรักครั้งนี้กลับคืนมาอีกครั้ง คุณอัปสรสวรรค์จะไม่ยอมสูญเสียโอกาสอีกต่อไป คุณอัปสรสวรรค์ยอมรับได้แม้ว่าจะต้องเป็นแค่ภรรยาน้อยก็ตาม คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าถ้าเขารักคุณอัปสรสวรรค์จริงเขาต้องให้โอกาสคุณอัปสรสวรรค์อีกครั้ง และวันนั้นก็มาถึง หลังจากที่คุณอัปสรสวรรค์พยายามทำให้เขาใจอ่อนกับคุณอัปสรสวรรค์มาเกือบ 3 เดือน วันนั้นเป็นวันเกิดอายุครบ 26 ปีของคุณอัปสรสวรรค์ คุณอัปสรสวรรค์จึงชวนเขาไปทานข้าวและเลี้ยงฉลองด้วยกัน 2 คน คุณอัปสรสวรรค์พยายามจะขยับขะขอให้เขาคืนเบียร์เงินเบียร์หมดไปหลายขวด คุณอัปสรสวรรค์เองก็ดื่มเหมือนกันเพราะต้องการข้อมใจให้กล้าทำในสิ่งที่ตนเองไม่เคย แม้แต่จะคิดทำมาก่อน

หลังจากดื่มกินกันได้ที่แล้ว ก็ไปจบลงที่โรงแรมอย่างที่คุณอัปสรรสวรรค์ตั้งใจไว้ โดยต่างคนก็ต่างเต็มใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คุณอัปสรรสวรรค์ไม่เสียใจเลยที่มอบความสาวให้กับเขา เพราะคุณอัปสรรสวรรค์รักเขามาก เขาเองก็บอกว่าพร้อมจะรับผิดชอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะเขาเป็นคนแรกของคุณอัปสรรสวรรค์ แต่เขาคงจะทำอะไรไม่ได้มากนัก เพราะเขาเองก็มีครอบครัวแล้ว คุณอัปสรรสวรรค์บอกว่าคุณอัปสรรสวรรค์ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าได้อยู่กับเขาและเขารักคุณอัปสรรสวรรค์ มาก ๆ ก็พอ การแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรสจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับคุณอัปสรรสวรรค์เลย

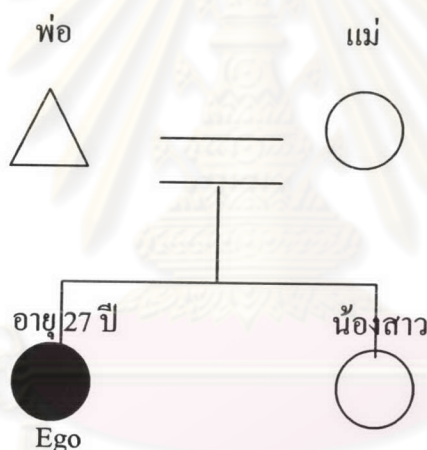
แต่คุณอัปสรรสวรรค์ลืมนึกไปว่าคุณอัปสรรสวรรค์ไม่ใช่อยู่ตัวคนเดียว ยังมีครอบครัว เพื่อนฝูง และสังคมที่ต้องแคร์ความรู้สึกของคนเหล่านั้น การที่คุณอัปสรรสวรรค์ตัดสินใจจะใช้ชีวิตอยู่กับเขาย่อมถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นภรรยาไม่ยอม เขาเหล่านั้นคงจะยอมรับคุณอัปสรรสวรรค์ไม่ได้ แต่คุณอัปสรรสวรรค์ตัดสินใจแล้วว่าอะไรจะเกิดคุณอัปสรรสวรรค์ก็ต้องยอมรับมันให้ได้ คุณอัปสรรสวรรค์ตัดสินใจเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ครอบครัวฟัง ทุกคนพูดอะไรไม่ออกกับการตัดสินใจของคุณอัปสรรสวรรค์ พ่อหนึ่งเงิบไม่พูดอะไร พ่อเลยจนคุณอัปสรรสวรรค์ใจไม่ดี จนในที่สุดก็พูดออกมาว่า ชีวิตเป็นของคุณอัปสรรสวรรค์ พ่อไม่สามารถบงการชีวิตคุณอัปสรรสวรรค์ได้ถ้าคุณอัปสรรสวรรค์คิดว่าตัดสินใจดีแล้วพ่อก็ไม่รู้จะพูดอะไรก็ได้แต่อยากเตือนว่าคุณอัปสรรสวรรค์กำลังเล่นกับไฟชีวิต คุณอัปสรรสวรรค์จะร้อนรุ่มเหมือนอยู่ในกองไฟจนหาความสุขไม่ได้ ส่วนแม่ก็เอาแต่ร้องไห้และพูดแต่ว่าคุณอัปสรรสวรรค์กำลังทำบาป มีแต่น้องสาวคุณอัปสรรสวรรค์คนเดียวเท่านั้นที่ยังรักและเข้าใจคุณอัปสรรสวรรค์ตลอดมา น้องสาวบอกว่าเข้าใจดีที่คุณอัปสรรสวรรค์ตัดสินใจเช่นนี้ ถ้าคุณอัปสรรสวรรค์ตัดสินใจเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อ 6-7 ปีก่อนมันก็คงจะไม่ผิดอะไรและทุกคนก็จะไม่ต้องอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ นี่เป็นเพราะคุณอัปสรรสวรรค์รู้ใจตนเองเมื่อสายไปมันแต่พระนางตนและศักดิ์ศรี จนเวลาล่วงเลยมาเช่นนี้ คุณอัปสรรสวรรค์ไม่อยากจะสมน้ำหน้าพี่สาวตนเอง คุณอัปสรรสวรรค์เข้าใจ และจะคอยเป็นกำลังใจให้ตลอด แม้จะรู้ว่าหนทางอนาคตของคุณอัปสรรสวรรค์ในวันข้างหน้าคงจะไม่ราบเรียบด้วยกสิกุลหลายแน่ ๆ คุณอัปสรรสวรรค์ฟังน้องสาวพูดแล้ว ก็ซึ่งใจจนบอกไม่ถูกว่า อย่างน้อย ก็มีอยู่หนึ่งคนที่ไม่ประนามว่าคุณอัปสรรสวรรค์เป็นคนไม่ดี คนบาป และเข้าใจในการตัดสินใจครั้งนี้ของคุณอัปสรรสวรรค์ แค่นี้คุณอัปสรรสวรรค์ก็มีกำลังใจที่จะต่อสู้อุปสรรคทุกอย่างในวันข้างหน้าแล้ว รวมทั้งสามีมของคุณอัปสรรสวรรค์ก็จะเป็นกำลังใจสำคัญที่สุดที่จะทำให้คุณอัปสรรสวรรค์อดทนต่อปัญหาทุกอย่างที่จะเข้ามาในวันข้างหน้าได้

เมื่อคุณอัปสรสวรรค์รำลาคครอบครัวแล้ว คุณอัปสรสวรรค์ก็ตัดสินใจไปอยู่กับเขา โดยเขาเช่าคอนโดแถวที่ทำงานของเขาให้คุณอัปสรสวรรค์อยู่และให้เงินคุณอัปสรสวรรค์ใช้เดือนละ 15,000 บาท โดยที่คุณอัปสรสวรรค์ก็ยังทำงานอยู่ที่เดิมเพราะไม่อยากอยู่บ้านเฉย ๆ เนื่องจากตัวคุณอัปสรสวรรค์เป็นคนแอกทีฟชอบทำโน่นทำนี่อยู่ตลอดเวลา ถ้าให้อยู่บ้านเฉย ๆ คงอึดอัดใจตายเป็นแน่ เขาจะมาหาคุณอัปสรสวรรค์ตอนเช้าก่อนไปทำงานทุกวัน โดยจะมาหาคุณอัปสรสวรรค์ที่คอนโดประมาณ 6 โมงเช้า และทานอาหารเช้าด้วยกัน จากนั้นเขาก็จะขับรถไปส่งคุณอัปสรสวรรค์ที่ทำงาน แล้วเขาก็จะกลับไปทำงานที่บริษัทต่อ พอตอนเย็นคุณอัปสรสวรรค์เลิกงานก็จะรีบกลับไปเตรียมอาหารเย็นไว้ให้เขาทาน บางทีก็ทำเอง บางทีก็ซื้อบ้าง แต่ส่วนมากจะทำเองเพราะคุณอัปสรสวรรค์เป็นคนชอบทำอาหาร เขาจะมาทานข้าวเย็นกับคุณอัปสรสวรรค์ทุกวัน และอยู่กับคุณอัปสรสวรรค์จนถึงประมาณ 2 ทุ่ม เขาก็จะกลับบ้าน เป็นเช่นนี้ทุกวัน นอกจากบางวันก็จะค้างด้วยคุณอัปสรสวรรค์เองก็เหงาเช่นกันเวลาเขาไม่อยู่ แต่ก็ต้องอดทน เพราะคุณอัปสรสวรรค์ทำตัวเองจะโทษใครได้ ความลำพองใจในอดีตทำให้เกือบเสียเขาไป แม้จะได้กลับคืนมาก็ไม่สมบูรณ์เพราะเขาเองก็มีพันธะแล้ว คุณอัปสรสวรรค์ต้องทำใจ เขาเองก็พยายามทำดีกับคุณอัปสรสวรรค์ทุกอย่าง แม้ว่าบางทีเขาจะรู้สึกผิดกับภรรยา คุณอัปสรสวรรค์เองก็เห็นใจภรรยาเขาเช่นกัน แต่มันไม่มีทางออกที่ดีกว่านี้แล้วจริง ๆ คุณอัปสรสวรรค์ก็คิดว่า ถ้าภรรยาเขาทนกับพฤติกรรมเช่นนี้ของสามีได้ก็ไม่มีปัญหาอะไรก็อยู่กันไปเช่นนี้ ต่างคนต่างอยู่ แต่ถ้าทนไม่ได้ขอเลิกคุณอัปสรสวรรค์ก็คิดว่าตนเองไม่ผิดเพราะคุณอัปสรสวรรค์ไม่ได้ไประรานหรือยุยงบั่นทอนให้เขาเลิกกัน แต่ฝ่ายภรรยาของเขาไม่อดทน ไม่ใจกว้างและไม่ไ้รักเขาจริง ลึก ๆ แล้ว คุณอัปสรสวรรค์ก็อยากให้วันนั้นมาถึงเช่นกัน แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ได้แต่ภาวนาในใจเท่านั้น ไม่ได้ลงมือกระทำการใด ๆ เพราะคุณอัปสรสวรรค์ไม่อยากรู้สึกผิดมากไปกว่านี้ ถ้ามันจะเกิดขึ้นจริงก็ถือว่าเป็นเรื่องของโชคชะตาไม่ใช่ฝีมือคุณอัปสรสวรรค์

ตอนนี้ภรรยาของเขายังไม่รู้เรื่อง แต่อาจจะสงสัยบ้างแล้ว เพราะหลัง ๆ เขาไม่ค่อยจะขอมกลับมาบ้าน มักจะมาค้างกับคุณอัปสรสวรรค์เป็นประจำ คุณอัปสรสวรรค์เองก็เคยคิดจะมีลูกเพื่อผูกมัดเขา เพราะเขาให้คุณอัปสรสวรรค์เป็นฝ่ายคุมกำเนิดเอง เขาไม่ได้ป้องกันอะไร ถ้าคุณอัปสรสวรรค์จะแก้งพลาดก็ยอมทำได้ แต่คุณอัปสรสวรรค์คิดว่าไม่ทำดีกว่า เพราะหนึ่งคุณอัปสรสวรรค์ยังไม่พร้อมจะเป็นแม่คน สองถ้าเขารู้เขาคงจะโกรธมาก เพราะเขาบอกว่ายังไม่อยากมีลูกอยากสร้างฐานะให้มั่นคงก่อน แม้ว่าจริง ๆ แล้วเขาอาจจะไม่อยากมีลูกให้เกิดปัญหาก็ตาม คุณอัปสรสวรรค์ไม่อยากทำให้เขาโกรธ เพราะกลัวว่าความสุขที่มีอยู่ในปัจจุบันจะสูญหายไปทันที ชีวิตคุณอัปสรสวรรค์ตอนนี้ก็มีความสุขดีในแบบของคุณอัปสรสวรรค์ ซึ่งคนภายนอกที่ไม่ใช่ตัว

คุณอัปสรสวรรค์อาจจะมองแล้วไม่เข้าใจว่าคุณอัปสรสวรรค์มีความสุขได้อย่างไร แต่คุณอัปสรสวรรค์เลือกแล้วว่านี่คือความสุขของคุณอัปสรสวรรค์ แม้จะไม่สมบูรณ์ถูกต้องเหมือนคนอื่นก็ตาม คุณอัปสรสวรรค์จะเป็นผู้ลิขิตชะตาชีวิตตนเอง เพราะชีวิตคนเรานั้นนักถ้าคิดว่าทำอะไรแล้วมีความสุขก็ควรจะทำ ถ้ามันแต่รอให้โชคชะตาลิขิต ชาตินี้อาจไม่มีวันพบความสุขได้เลย อย่างเช่น คุณอัปสรสวรรค์ที่มีความสุขในแบบที่คุณอัปสรสวรรค์เลือกเอง แต่คุณอัปสรสวรรค์จะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าคนรอบข้างคุณอัปสรสวรรค์ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ เพื่อนฝูงหรือคนในสังคมจะเคารพการตัดสินใจของคุณอัปสรสวรรค์ อย่าเหยียดหยามคุณอัปสรสวรรค์ว่าเป็นภรรยาไม่เอา ไม่มีใครอยากเป็นภรรยาไม่เอา แต่เมื่อผิดพลาดไปแล้ว ก็ต้องยอมรับมัน อย่าซ้ำเติมเหยียดหยามเพราะถ้าเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับคุณ คุณจะไม่มีวันเข้าใจเลย

ไดอะแกรมเครือญาติคนที่ 9

ข้อมูลเกี่ยวกับสมมติฐาน

1. การเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างประคบประหงม

คุณอัปสรสวรรค์ เกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่มีอาชีพรับราชการทั้งคู่ ครอบครัวจึงมีฐานะปานกลาง มีความสุขตามอัธยาศัย พ่อกับแม่จะเลี้ยงดูลูก ๆ ด้วยเหตุผลมากกว่าใช้อารมณ์ ทำให้คุณอัปสรสวรรค์และน้องสาวไม่เคยโดนพ่อกับแม่ตีเลยแม้แต่ครั้งเดียว เวลาทำอะไรผิดพ่อแม่ก็จะค่อย ๆ ถามว่าเหตุใดถึงทำเช่นนั้น พร้อมอธิบายว่ามันไม่ดี คราวหน้าอย่าทำอีก นอกจากนี้พ่อแม่ยังให้ความสำคัญกับเรื่องการศึกษามาก คุณอัปสรสวรรค์และน้องสาวได้เรียนในโรงเรียนที่ดีมาตั้งแต่เด็ก แม่จะค่าเทอมแพงแค่ไหน พ่อแม่ก็ยอมเสียเพื่ออนาคตของลูก คุณอัปสรสวรรค์จึงมีหน้าที่เรียนอย่างเดียวให้ดีที่สุดเท่านั้น ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์ก็ทำได้ดี พ่อแม่ภูมิใจมาก นอกจากนี้คุณ

อัปสรสวรรค์ก็ยังชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ มาก โดยพ่อกับแม่ก็ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็น เซียร์ลีคเตอร์, ครัมเมเยอร์, ร้องเพลง, เดินรำ ฯลฯ พ่อกับแม่จะมาคอยรอรับกลับบ้านที่โรงเรียนในตอนเย็นทุกวัน แม้ว่าจะอยู่เย็นแต่ไหนก็ตามที่ นอกจากนี้ในวันเสาร์พ่อกับแม่ยังต้องพาคุณอัปสรสวรรค์ไปเรียนร้องเพลง, เดินรำที่โรงเรียนดนตรีด้วย พ่อกับแม่คอยดูแลรับ-ส่งคุณอัปสรสวรรค์ไปเรียนที่นั่นที่นี้ทุกวันอย่างไม่เหน็ดเหนื่อยตั้งแต่คุณอัปสรสวรรค์เรียนอนุบาลจนถึง ม.6 คุณอัปสรสวรรค์เป็นดาวโรงเรียนมาตลอด จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยก็เป็นดาวคณะด้วย ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าคุณอัปสรสวรรค์ทำกิจกรรมเยอะมีคนรู้จักมากก็ได้ ในขณะที่น้องสาวเป็นคนไม่ชอบทำกิจกรรมใด ๆ ตั้งแต่เด็กก็เลยทำให้ไม่เด่นเท่าคุณอัปสรสวรรค์ แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็คิดว่าพ่อแม่รักคุณอัปสรสวรรค์เท่า ๆ กับน้องสาวเช่นกัน แม่ว่าน้องสาวจะไม่เด่นเท่าคุณอัปสรสวรรค์ก็ตามที่

2. การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว

คุณอัปสรสวรรค์ได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่เป็นอย่างมาก เพราะพ่อแม่คอยดูแลเอาใจใส่คุณอัปสรสวรรค์เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นทำอะไรจะเรียนอะไรพ่อแม่ก็พร้อมจะสนับสนุนอย่างเต็มที่ ต้องเสียเงินมากแค่ไหนพ่อแม่ก็ยอม ต้องเสียเวลามากแค่ไหนพ่อแม่ก็ยอมได้ ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่มีอาชีพรับราชการมีรายได้ไม่มากนัก แต่ก็ยังพยายามทำงานอย่างหนักเพื่อหาเงินมาให้คุณอัปสรสวรรค์ใช้จ่ายในการเรียนต่าง ๆ อีกทั้งยังต้องคอยเสียสละเวลาส่วนตัวมานั่งคอยเฝ้าขณะคุณอัปสรสวรรค์เรียนอยู่เพื่อรอรับกลับบ้าน ทุก ๆ อย่างที่พ่อกับแม่ทำให้คุณอัปสรสวรรค์ พ่อแม่ทำด้วยความเต็มใจแม้จะเหนื่อยยากแค่ไหน เพราะพ่อกับแม่รักคุณอัปสรสวรรค์มาก คุณอัปสรสวรรค์ไม่เคยรู้สึกว่าคุณเองเหงาหรือเดียวดายเลยแม้แต่น้อย เพราะจะมีแม่คอยเคียงข้างไปไหนมาไหนอยู่ด้วยเสมอ และเป็นคนที่คอยให้คำปรึกษาที่ดีที่สุดเสมอเวลาที่คุณอัปสรสวรรค์มีเรื่องเดือดร้อนใจ ไม่ว่าจะเป็นหนักหนาแค่ไหนก็ตาม

3. การทำงานใกล้ชิดผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

คุณอัปสรสวรรค์ได้เจอกับแฟนเก่าสมัยเรียนมหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เลิกกันและห่างหายจากกันไปนานกว่า 6 ปี ขณะไปเที่ยวทะเลอย่างบังเอิญ ซึ่งตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาคุณอัปสรสวรรค์ก็ยังรักเขาเสมอไม่เปลี่ยนแปลง แต่ที่ต้องเลิกกันคราวนั้นเป็นเพราะคุณอัปสรสวรรค์ยังเด็ก มีวุฒิภาวะไม่เพียงพอ ทำอะไรเอาแต่อารมณ์เป็นหลัก จึงขอเลิกเพื่อประชด ทั้ง ๆ ที่รักเขามากที่สุด เพราะเป็นความรักครั้งแรกของคุณอัปสรสวรรค์ และแม้ว่าระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาเห็นกันคุณอัปสรสวรรค์จะมีผู้ชายเข้ามาารุมชอบมากมาย แต่คุณอัปสรสวรรค์ก็ยังไม่คิดจะตกลง

ปลงใจกับใคร เพราะลึก ๆ แล้วคุณอัปสรสวรรค์ยังรักเขาอยู่มากเกินกว่าจะตัดใจได้ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้พบเจอเขาอีกครั้ง คุณอัปสรสวรรค์จึงไม่รีรอที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เขาคืนมา แม้ว่าเขาจะมีภรรยาแล้วก็ตามที

4. การมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

เนื่องจากคุณอัปสรสวรรค์เป็นคนเรียนดี ทำให้ในขณะที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปี 4 ก็มีบริษัทมาจ้างตัวให้ไปทำงานด้วยแล้ว และเมื่อเรียนจบคุณอัปสรสวรรค์ก็ตัดสินใจไปทำงานกับบริษัทยักษ์ใหญ่ทางคมนาคมบริษัทหนึ่ง ในอัตราเงินเดือนที่สูงพอสมควรสำหรับเด็กจบใหม่ ๆ เมื่อเวลาผ่านไปคุณอัปสรสวรรค์ก็มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงขึ้นเรื่อย ๆ อัตราเงินเดือนก็สูงขึ้นตามไปด้วย ปัจจุบันมีเงินเดือนหลายหมื่นบาท เรียกได้ว่า สามารถมีชีวิตความเป็นอยู่ได้อย่างสุขสบาย ดังนั้นคุณอัปสรสวรรค์จึงไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องให้ผู้ชายมาเลี้ยงดู การที่คุณอัปสรสวรรค์ต้องการกลับไปหาแฟนเก่าก็ไม่ใช่เพราะว่าเขามีฐานะร่ำรวยแล้ว แต่เป็นเพราะว่าคุณอัปสรสวรรค์รักเขามากเกินกว่าจะยอมสูญเสียเขาไปได้ แม้ว่าจะต้องเป็นภรรยาบ่อย คุณอัปสรสวรรค์ก็พร้อมจะยอม

5. การมีค่านิยมต้องการมีสามีเพียงคนเดียว

คุณอัปสรสวรรค์สนิทกับแม่มาก สามารถพูดคุยกับแม่ได้ทุกเรื่อง แม่ก็จะคอยพูดคอยสอนให้คุณภัทรดาวางตัวให้ดี ให้อารมณ์สงวนตัว เพราะคุณภัทรดาเป็นเด็กที่ทำกิจกรรมมาตลอด ทำให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป มีผู้ชายมารุมชอบค่อนข้างมาก แม่ก็จะคอยสอน คอยชี้แนะว่าคุณอัปสรสวรรค์ควรจะทำตัวเช่นไรถึงจะดูดี คุณเป็นกุลสตรีที่รักษาวงศ์วงศ์ แม่ให้คบกับผู้ชายได้ แต่ก็ให้ศึกษากันไปก่อน อย่าเพิ่งด่วนใจร้อน ให้อรอเจอผู้ชายที่ดีที่จะมาเป็นสามีในอนาคตเพียงคนเดียว ซึ่งถ้าวางตัวให้ดีก็จะมีคนดี ๆ เข้ามาหาเองไม่ต้องใจร้อนไป แม่จะคอยพูดคอยบอกคุณอัปสรสวรรค์เช่นนี้เสมอ ๆ

6. การขาดความนับถือตนเอง

การที่คุณอัปสรสวรรค์เป็นนักกิจกรรมตัวยงมาตั้งแต่เด็ก ทำให้คุณอัปสรสวรรค์เป็นที่รู้จักของ เพื่อนๆ และครูบาอาจารย์ค่อนข้างดี จนทำให้คุณอัปสรสวรรค์เป็นดาวของโรงเรียน และเมื่อเข้ามหาวิทยาลัยก็กลายเป็นดาวคณะ ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์ก็แอบภูมิใจอยู่ลึก ๆ ว่าตัวเองก็แนวเหมือนกัน เป็นที่หนึ่งเหมือนกัน ซึ่งจะไปแล้วความรู้สึกเหล่านี้มันเริ่มสะสมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ที่เวลาคุณอัปสรสวรรค์ทำอะไรพ่อแม่และคนทั่วไปก็มักจะชมว่า เก่ง ว่าสวย น่ารักต่าง ๆ นา ๆ ทำให้

คุณอัปสรสวรรค์ก็เคยอยู่เสมอว่าตนเองเหนือกว่า เค้นกว่าคนอื่น และมีความภูมิใจในตนเองมากที่คนอื่น ๆ ให้ความสำคัญกับตน คุณอัปสรสวรรค์รักตนเองและเห็นคุณค่าของตนเองมากจนเรียกได้ว่าลำพองใจและถือดี จนในที่สุดความรู้สึกเหล่านี้ก็กลับมาทำร้ายคุณอัปสรสวรรค์ในภายหลัง

7. การมีความหย่อนยานทางจริยธรรม

เมื่อสมัยยังเด็กนั้น คุณอัปสรสวรรค์จำได้ว่าเมื่อถึงวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาครั้งใดทางโรงเรียนก็จะมีการจัดกิจกรรมร่วมทำบุญทุกครั้งเช่นวันเข้าพรรษาจะมีการตักบาตรอาหารแห้งในตอนเช้า พอช่วงบ่ายก็จะมีขบวนแห่เทียนพรรษาไปวัดใกล้ ๆ โรงเรียน คุณอัปสรสวรรค์ได้รับเลือกให้เป็นธิดานั่งอยู่ในขบวนแห่ด้วย นอกจากนี้พ่อกับแม่ยังพาไปทำบุญที่วัดเสมอ ๆ และคอยสั่งสอนในเรื่องการทำความดี และบาป บุญ คุณโทษให้คุณอัปสรสวรรค์และน้องสาวค่อนข้างบ่อย ซึ่งคุณอัปสรสวรรค์ก็ปฏิบัติตามมาโดยตลอด แต่เรื่องของหัวใจมันเป็นเรื่องที่ยากจะบังคับกันได้ คุณอัปสรสวรรค์ยอมทุกอย่าง ยอมให้คนอื่น ๆ ประณามว่าเลว ยอมบาป ยอมขัดใจพ่อแม่เพียงเพื่อที่จะได้อยู่กับผู้ชายที่ตนเองรักแม้ว่าจะอยู่ในฐานะภรรยาบ่อยก็ตาม

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย